

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:39 • 9 Ocak '98 • 100 000 TL.(KDV dahil)

Haydutların Terör Tatbikatı

Kirli ortaklığı devrimle bozacağız!

İÇİNDEKİLER

S.Y. Kızıl Bayrak'tan.....	2
Kapak	3
Düzen Cephesi	4-7
Sınıf Hareketi	8
Sınıf Hareketinin Sorunları	9
Gençlik Hareketinin Sorunları	10
Bültenlerden	11
Uluslararası Hareket	12-13
Program sorunları üzerine konferanslar:	
Tarım ve köylü sorunu-3 (Orta).....	14-17
Ekim Gençliği'nden/	
Gençlik Hareketi	18-19
Uluslararası Politika.....	20-23
Zindanlardan	24-25
Kültür/Sanat	26
Mücadele Postası.....	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:39 ● 9 Ocak 1998

Fiyatı: 100 000 TL. (KDV dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.:Bülent H. Oğuz

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad.. No: 52/5 İstanbul

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Kartal Tıp Mrkz. Karşısı
Karakas İşhanı No:13/22, Kartal/İSTANBULHacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ, Tel: 0 (262) 642 41 90853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR, Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/ANKARA, Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 363 28 78Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

S. Y. Kızıl Bayrak'tan

ZORU ZORLA BOZACAĞIZ

'97 yılı TC'nin dış politikada iflasıyla kapanmıştı. AB hüsrânında ve bu bunalımla daha sıkı sarıldığı kölelik zincirlerinde ifadesini bulan bu iflası, sermaye devletinin saldırgan politikalarına hız verdi. Dünya jandarması ABD'nin himaye ve emirlerinde, Ortadoğu jandarması (ABD'nin Ortadoğu'daki jandarma karakolu) İsrail'le elele verdiğini ilan ederek açtı yeni yılı. '96'da Refahyol döneminde imzalanan anlaşmalardan beri yapılmak istenip de tepkilerden dolayı ertelenip duran ortak tatbikata cesaret buldular. 5-9 Ocak, bu üçlü çetenin Doğu Akdeniz'de tatbikat günleriydi. Bu gözdağı tatbikatı Ortadoğu başta olmak üzere tüm dünyanın gündemine oturduğu halde, Türkiye'de gündemden kaçırılmak için her şey yapıldı. Öyle ki, bir adamlarının başını yeme pahasına, yolsuzluklar açığa çıkarılarak bir meclis teşhirine girişti burjuva medya.

Gündem saptırmak amacıyla bile olsa ortaya öyle pislikler saçılmış bulunuyor ki, neredeyse meclisi tümnden gözden çıkardıklarını düşünür insan. Sermayenin niyet ve ihtiyaçları bir yana, gelişmelerin kanıtladığı (giderek daha geniş kitlelerin gözünde kanıtladığı), sermaye düzeninin tamamıyla çürümüşlüğüdür. Dokunduğun yerden dökülen bir pisliğe dönmüştür bu düzen. Emeğe ve demek ki insanlığa düşman bir düzenden iyi ve güzel bir şey de beklenemeyeceğine göre, bu çürüme ve iflas anlaşılır bir durumdur. Ne var ki, anlamak bu konuda kabullenmeyi kesinlikle dışlar. Bu konuda "anlamak" sınıf mücadelesini yükseltmek demektir. Bu leşi bir an önce gömmek için daha fazla çaba demektir.

Çürüme ve iflas, sermayenin

saldırganlığını artırıyor dedik. Giderayak ne koparabilirsem kardır mantığıyla, kudurmuşcasına saldırıyor. Ortadoğu halklarına karşı ABD'nin reisliğinde İsrail'le bir terör çetesi oluşturuyor. Kürt halkına, işçi sınıfına, sendikacılara, öğrencilere, zindanlardaki tutsaklara, gazetelere-dergilere, çıkan her farklı sese saldırıyor. Hatta hiç sesini çıkarmayan, ama kokuya dayanamayıp burnunu kapatana bile...

Ve kuşkusuz cenazesini kaldırmaya hazırlanan devrimci mücadeleye, devrimcilere saldırıyor can havliyle. Faşizm, bir yandan beslemeleri, bir yandan resmi kolluk güçleri ve kontra çeteleriyle her gün yeni cinayetler işliyor. Son günlerde pek çok genç devrimci ya polisin elinde işkenceyle, ya da gene devlet güçleri tarafından "faili meçhul"e getirilerek katledildi. Dışarıda ve zindanlarda, işbirlikçilik, ihbarcılık dayatılmaya çalışılıyor, genç devrimcilere. Kimliksizleştirilmek, kişisizleştirilmek isteniyor insanlar, terörün dozu artırılarak.

Malatya cezaevinde Ekimci tutsaklar, haftalarca açlık grevi yaparak bir nakil haklarını kullanabildiler. Şimdi Bursa Cezaevi'ndeler ve buradan selamlıyorlar tüm sınıf devrimcilerini ve parti atılımını.

İzmir'de gazetemiz okuru bir devrimci fırın işçisi, Mustafa Sonsöz, 3 Ocak günü polis tarafından kaçırılarak ajanlaştırılma saldırısına uğradı. Sonsöz, İzmir İHD'de bir basın açıklaması yaparak polisi ve bu girişimini hem teşhir etti, hem de bundan sonra başına gelebilecek şeyler konusunda devleti sorumlu tuttuğunu belirterek suç duyurusunda bulundu.

İçinde bulunduğumuz süreç genelde sosyalizm davasına, özelde parti davasına daha sıkı sarılmayı

gerektiriyor. İşçi sınıfının kurtuluşu davasına inanan tüm devrimcilerin, tüm devrimci işçilerin, partili mücadelenin propagandasını, sınıfın en geniş kitlelerine kadar taşınan yerel-ölgül araçlarını yaratması ve kullanması gerekiyor. Merkezi propaganda materyalleri kullanılacaktır ama yeterli değildir. Her birim, her kadro ve her taraftar tüm imkanlarını buna seferber etmeden değil parti kimliği, asgari örgütlü kimlik dahi yakalanamaz. Oysa işçi sınıfının devrimci partisi, sınıfın gözü, kulağı, kalbi ve beyni olmak zorundadır. Partili kimlikle müdahale etmemiz gereken acil sorunların başında ise cezaevleri ve hücre tipi saldırısı geliyor. Tutsakların mücadelesi dışarıdan en geniş kitle mücadelesiyle beslenmek zorundadır. Düzen cephesinin leş kargalarının yeni ölümler beklediği açıktır. Tutsak yoldaşlarımız gerektiğinde can bedeli ödemekten kaçınmadıklarını, '96 zindan direnişlerinde kanıtlamışlardır. Gerektiğinde kuşkusuz gene göz kırpmadan ödeyeceklerdir. Fakat bu direniş dışarıdan güçlü bir destekle, taleplerin daha sancısız kazanılması imkanları da vardır. Ama bu imkanların kullanımı, tamamıyla dışarıda örgütlenebilir. İşçi-emekçi hareketini zindan sorunlarına ve mücadelesine karşı daha duyarlı, daha eylemli kılmak, sınıf devrimcilerinin duyarlı ve örgütlü çabasıyla mümkündür.

Sınıfa saldırıların da yoğunlaştığı, düzendeki çürüme, devletteki çeteleşmenin her cepheden teşhir olduğu bir süreç yaşıyoruz. Planlı, programlı bir müdahale ile, sınıfın hiç olmazsa en ileri en duyarlı kesimlerini harekete geçirmek çok da zor olmayacaktır.

Her alanda parti düzeyini yakalamak için daha fazla özveri, daha fazla gayret, daha fazla dayanıklılık!

Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için :0079219-2

DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

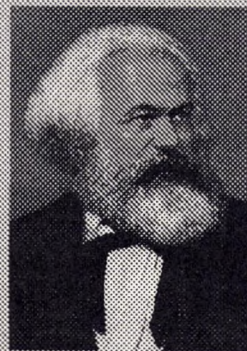
Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ekimler

Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi

Sosyalizmin Tarihsel Sorunlarına Giriş
Kümlerin Üzerine Düşenler
Türkiye Sol Hareketi
Partinin Görevi ve Leninist Parti
Metropollerde Aylananın Bunalımı
Kadın Sorunu
Emperyalist Dünyada Yeni Gelişmeler
Memur Hareketi

1

MAYIS 97

ekimler

Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi

Geçmişte Ayarlanan Çözümün Karşılığı
Türk Halkının Sorunu
Sosyalizm ve Devrim
Kadın Devrimi Üzerine
İngilizce'de Devrim ve Solun Tarihçesi
Avrupa'da Geleneksel Devrim
Kadın Sorunu ve Devrimin Sorunu
Sosyalizm ve Devrim

2

OĞUS 97

Abone Formu

ORTADOĞU'DA TERÖR ORTAKLIĞI

Emperyalizmin Ortadoğu halklarına yeni yıl armağanı, daha organize, daha yoğun bir terör vaadi oldu. 5-9 Ocak arasında yapılan Güvenilir Denizkızı '98 (Raliant Mermaid) ortak tatbikatıyla ABD, bölge halklarına, jandarma gücünü artırdığını resmen ilan etmiş oluyor. Bundan böyle ABD'nin (ve tabii CIA'nın da) terörizm taşeronluğunda İsrail yalnız olmayacaktır. Kürt ve Filistin sorunu başta olmak üzere, bölgedeki ezilen ulus ve sınıfların her türlü hak arayışı, bundan böyle bu iki "çavuş" tarafından ezilmek istenecektir.

Aslında bugün ilan edilmiş olmasına rağmen, bu suç organizasyonu bugün kurulmuyor. TC'nin ABD köleliği çok daha eski olmakla birlikte, emperyalizm her uşağını jandarmalıkla taltif etmediği için, bununla ilgili süreç biraz daha yeni. Körfez savaşı sırasında ABD'yi bile şaşırtan bir "atak"la talip olmuştur bu uğursuz göreve TC. Fakat işin resmiyet kazanması, '96'da İsrail'le yapılan anlaşmalarla oldu. Bu suç ortaklığının ilki '96 başında imzalanan Askeri Eğitim ve İşbirliği Antlaşması, ikincisi ise aynı yılın yazında yapılan ve gümrükleri sıfırlayan Serbest Ticaret Anlaşmasıdır. Bu anlaşmalar Türkiye'nin en müslüman partisinin hükümet döneminde imzalanmıştır. Din istismarı yaparken mangalda kül bırakmayan Refah ve hocası, iş icraata geldiğinde emperyalizme kölelik-siyonizme suç ortaklığında kendinden önceki hükümetleri hiç aratmamış, tersine, hepsinden iyi uşaklık-maşalık yapabileceğini kanıtlama yarışına girmiştir.

İsrail ile anlaşmanın imzalandığı '96'dan bu yana, defalarca planlanmasına rağmen, bölge devletlerinin tepkileri nedeniyle durmadan ertelenen tatbikatın bugün yapılmasına AB sorunu vesile olmuş görünüyor. En azından TC'ye bahane çıkmış oldu. Buna rağmen oldukça temkinli bir tutumla, sözde bir kurtarma tatbikatı yaptılar. Kuşkusuz bu üçlü çetenin böylelikle bölge halklarından ve dünyadan asıl amaçlarını gizleme şansları yoktur. ABD haydutunu tüm dünya halkları, İsrail ve TC'yi ise Ortadoğu halkları gayet yakından tanıyor. Sadece Filistin ve Kürt halklarına uygulanan soykırım bile (başka hiçbir suç işlememiş olsalar dahi) bu ortaklığın kirli amaçlarını açıklamaya yeterlidir. Ya da, Amerika'nın uşaklığını yapmak bile, onun suçlarına ortaklık taahhüdünden başka bir anlama gelmez. Bu nedenle bu ortak tatbikat, bölge halkları üzerindeki terörü katmerleştirecek bir "ortaklık"ın ilanındır diyoruz.

Emperyalizm bölgede gelişen-olgunlaşan devrimci dinamiklerin farkındadır. Bu nedenle her ilerici çıkışın başını daha körpeyken ezmek için her türlü kirli savaş yöntemini kullanmaktan-kullandırmaktan çekinmemektedir. Bu devletlerin terör örgütleri (MİT-CIA-MOSSAD ve kontr-gerilla çeteleri) yıllardır bölgede akıl almaz cinayetler işledi. Toplu katliamlar gerçekleştirdi. Uyuşturucu ve silah kaçakçılığını organize etti/tekeline aldı. Bütün bunlar yeterli olmuyor ama haydutlar için. Çünkü korkuyorlar, korktukça da saldırıyorlar. Yasadışı örgütlerinin yanısıra bizzat resmi kuvvetlerini devreye sokuyor. gizli suçlarına ek olarak, alenen suç işleyeceklerini ilan ediyorlar.

İsrail'le anlaşmaların Refahyol döneminde imzalanması iktidar olmakla hükümet olmak arasındaki farkı da en çarpıcı biçimde sergileyen olgulardan biri olmuştur. Bilindiği gibi Refah Partisi'nin temel propaganda malzemelerinden biri de, Avrupa-Amerika karşıtlığıyla bezenmiş islam ülkeleri birliğiydi. Ama ne oldu? Amerika'nın jandarma karakolu olarak kurulduğundan bu yana, Filistin başta olmak üzere bölgenin tüm halklarına (bunlar müslüman halklardır) kan kusturan İsrail'le kolkola girmek zorunda kaldı. Çünkü Türkiye'de her hükümet MGK'ye, MGK sermayeye, sermaye de emperyalist sermayeye bağlıdır. Ve bu bağ, bir takım sözleşmeler vb. nden ibaret, pamuk ipliğinden bir bağ değildir. Koparıp atamazsın. Türkiye kapitalizmi emperyalist sermayeyle kurulmuştur. Yani bir bakıma Türkiye ekonomisi Türkiye ekonomisi değil, ABD ve Avrupa ekonomisidir. Bu ülkenin en palazlanmış kapitalistlerinin en büyük işletmeleri bile (Koç'un TOFAŞ'ı gibi) bir uluslararası tekelin ortağıdır. Bu ülke değilse bile bu devlet onlarıdır ve tüm devlet kurumları gibi parlamento da bu kapitalist sınıfın istek ve çıkarları doğrultusunda çalışır, çalışmak zorundadır. Boyası ne kadar farklı görünürse görünsün tüm burjuva partiler bunu bilerek seçim yarışına girerler, bunu bilerek hükümet olurlar ve bildiklerinin gereklerini yerine getirirler. Gene de sermaye sınıfı işini daha da garantiye almak için, parlamentonun ve hükümetlerin de üstünde bir yönetim erkine ihtiyaç duymuş ve sömürü sisteminin en has/sağlam örgütü silahlı kuvvetlere MGK'yi kurdurtmuştur. 12 Eylül'ün "mağduru" ve sonrasının ise icazetçi partisi Refah bunu bilmez mi? Gayet iyi bilir. Onun müslümanlığı MGK'nin

ikinci emrine kadardır. Müslüman değil din taciridir. Tam da bu bilgilerini kullanarak sömürür halkın cehaletini. Kapitalist sömürü sistemine dokunmadan "adalet" vaadederek yoksullara. Oysa kapitalist sömürü sisteminde özgürlük-eşitlik-kardeşliğin tek ölçütü paradır. Paran kadar özgürsündür. Parası seninki kadar olanla eşitsindir. Ve işçi işçiyle, burjuva burjuvayla kardeşir.

Bugün ortak tatbikatla ilan edilen "ortak saldırganlık paktı"nın mübaşiri olduğu içindir ki Refah, tatbikat karşısında sesini kısmak zorunda kalmıştır. Kürt sorununun turnusol etkisiyle de iyice tekleşen burjuva partiler se, zaten hükümetin (MGK'nin) hiçbir faaliyetine karşı çıkamıyorlar. Yeminli uşaklar olarak, daha açıklanmadan desteklerini sunuyorlar faşist politikalara. Seçim öncesi, din istismarıyla oy toplama amaçlı da olsa, kulağı tırmalayan bir düzen eleştirisiyle çıkan Refah Partisi de, Refahyol hükümeti döneminde ve bugün kapatma tehdidiyle iyice ehlileştirilmiş, yola getirilmiş bulunuyor.

Böylece geriye muhalefet yapmak için, düzen içi bir muhalefet odağı kalmıyor. Bu açığı kapatmak üzere düzen solu imdada yetişiyor. Dün sosyal demokrasinin oynadığı rolü oynamak üzere devralıyor. Dünün radikal solundan ehlileştirilip düzen içine çekilen iki "sol" parti protesto ediyor sadece tatbikatı. Düzenlen çıkan tek "çatlak ses" bunlar oluyor. O da kendileri bile inanmadığından olacak çok cılız, baştan savma etkinlikler olarak duyulmadan sönüyor. Oysa ÖDP'yi "bir dakika karanlık", EMEP'i "o bir gazeteci" eylemlerinde görüyoruz. Bir şeyi gönülden istediklerinde harekete geçirebildikleri bir "kitle" var. Ama onlar da biliyor ki düzen içi muhalefet düzenin izin verdiği sınırlarda yapılır. ABD uşaklığı gibi temel bir düzen politikasını kökten eleştirmek, düzenin içinden mümkün değildir.

Gene de sistem işini garantiye almak için, tatbikatın sürdüğü günlerde kamuoyunu meşgul edebilecek sıkı bir gündem buluyor. Kalemli olayı ve meclisteki diğer bazı yolsuzluklar günyüzüne çıkarılıyor. Bütün bir tatbikat süresince burjuva medya, her haber saatinde temcit pilavı yapıyor bu haberi. Dünya basını

meşgul eden tatbikat olayı, böylece Türk basını tarafından neredeyse "atlanıyor". Garip olansa, haberin Gündem gazetesinde bile arka sayfalardan ve çok sınırlı geçmiş olması. Oysa Ortadoğu'da emperyalist haydutluğun ilk hedeflerinden biri Kürt ulusal hareketidir. TC'nin "ez ve çöz" politikası, Amerikan emperyalizminin tüm dünyada uyguladığı/uygulattığı bir politikadır. ABD'nin "Kürt sorununa barışçıl-demokratik çözüm" önerilerinin anlamı ise; "siz ezmeye devam edin, biz destekleyerek ehlileştiririz"dir. Kürt halkı bu haydutların tüm dünyada uyguladığı kirli politikalara kanmamalı, haklarını söke söke almak için öğrendikleri onurlu mücadele yolunda ilerlemeli ve kendilerine ancak kendileri gibi ezilenlerin dost olabileceğini unutmamalıdır.

Emperyalizmin Ortadoğu ve tüm dünyadaki kirli emellerine ulaşmasını engellemenin bir tek yolu vardır: İşbirlikçi yerli burjuvazinin kanlı iktidarını yakıp, işçilerin-emekçilerin sosyalist iktidarını kurmak. Bu zinciri parçalamadan ne bu haydutların sömürü ve soygunlarını, ne de sömürü düzenlerini sürdürmek için Ortadoğu'yu sürekli bir savaş alanına çevirmelerini engellemenin yolu yoktur. Bugün İsrail ve Türkiye, yarın başkaları olur. Ama düzenleri devam ettiği sürece her zaman birkaç uşak bulmakta zorlanmayacaklardır. Ortadoğu'da emperyalizme ve siyonizme karşı mücadele, emperyalizmin Ortadoğu'daki uzantılarına, yerli işbirlikçi burjuvaziye karşı mücadeledir. Onun yerel iktidatlarını parçalama mücadelesidir.

**Kahrolsun Emperyalist Haydutluk!
Yaşasın Sosyalizm!**

Hükümet zirvesinden sermayenin saldırı programına yeni bir onay çıktı

Anasol-D hükümetinin sermayenin pervasız bir saldırı hükümeti olduğu tartışmasıdır. Zaten hükümetin kendisi de bunu saklamıyor. Her defasında "popülizm yapmayacağız" diyerek açık açık ilan ediyor.

Bu pervasızlık geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen hükümet zirvesinde bir kez daha sergilendi. Başbakan M.Yılmaz, düzenlediği basın toplantısında hükümet ortaklarıyla tam bir uyum içinde olduklarını, tümüyle IMF ve Dünya Bankası'nın direktifleri doğrultusunda hazırlanan ve son şekli de yine IMF tarafından belirlenen "şok program"ın en hızlı ve en etkin biçimde uygulanacağını ilan etti.

Demek oluyor ki, işçi ve emekçileri önümüzdeki dönemde oldukça kapsamlı ve bir o denli de acımasız iktisadi-sosyal ve siyasal saldırılar bekliyor.

Bir süre önce hükümetin ekonomi kurmayları yılın ilk altı ayı boyunca zam yapmayacaklarını açıklamışlardı. Bu sözlerin hiçbir hükmü yoktu ve bu çok çabuk açığa çıktı. IMF ve Dünya Bankası yetkilileriyle görüşülür görüşülmez tümü de geri alındı.

Öte yandan enflasyonun aşağı çekileceği söylenmişti. Ters oldu. Enflasyon üç haneli rakamlara doğru tırmanışa geçti. Buna karşın M.Yılmaz tam bir pervasızlık örneği sergileyerek, bu durumun normal karşılanması gerektiğini, zira enflasyonla mücadelelerin çok güç bir iş olduğunu, bu nedenle uzun bir süre enflasyonla içiçe yaşanmaya devam edileceğini dile getirdi.

Bütün bunlarla işçi ve emekçilere açıkça söylenen şuydu; mevcut durum devam ettiği sürece zamlara devam edilecek, hayat daha da pahalılaşacak, yaşam koşullarınız her geçen gün biraz daha kötüleşecek, alım gücünüz iyice düşecek. Zira ücretlerinize zam yapmayacağız, tersine daha da aşağı çekeceğiz. Fakat yine de bu duruma katlanmanızı istiyoruz. Yani yine fedakarlık bekliyoruz.

Oysa işçi ve emekçilerin son 17 yıldır içmedikleri acı ilaç kalmadı. Kemer sıkma politikaları geline yerde artık tam bir arsızlıkla dayatılıyor. Fakat yine de ekonomi düzlüğe çıkamıyor. Bugün yığınlara dayatılan fedakarlık değil tam bir açlık ve sefalettir. Oysa krizin nedeni işçi ve emekçiler değil. Krizin kaynağı bizzat kapitalist sistemin kendisidir. Ekonominin düzlüğe çıkarılması adına uygulanan politikalarından işçi ve emekçilerin hiçbir çıkarları yoktur. Öyleyse geriye tek bir şey kalıyor: Artık fedakarlık yapmamak, krizin faturasını kapitalistlerin kendilerine ödetmek!..

Sermaye '97 yılını özelleştirme yılı ilan etmişti. M.Yılmaz basın toplantısında bunun bir kez daha altını çizdi. '97 yılında özelleştirmenin "planlanan hız ve düzeyde" gerçekleştirilemediğini belirterek bir de özelleştirmeyi yaptı ve Telekom, enerji santralleri, Petrol Ofisi, THY ve Petkim

başta olmak üzere mümkün olan azami sayıda KİT'lerin '98 yılı içinde mutlaka özelleştirileceğini söyledi.

Hükümet özellikle enerji santrallerini özelleştirme konusunda acele ediyor. M.Yılmaz'ın açıklamasına göre: Türkiye çok ciddi bir "enerji darboğazı" tehlikesi ile karşı karşıya; öyle ki mevcut enerji santrallerinin özelleştirilmesi bile bu ihtiyacı karşılayamayacak; Türkiye şimdiden enerji ithal etmeye mecbur hale gelmiştir, bu nedenle acele edilmelidir! Hiçbir inandırıcılığı olmayan bunca açıklama yalnızca özelleştirme saldırısını haklı göstermek, ona meşruiyet kazandırmak için yapıyor.

Bu hükümet, sermayenin ve emperyalizmin temel ve dönemsel politikalarını hayata geçirmek üzere iş başına getirilen bir saldırı hükümetidir. Bu hükümet ülkenin yeraltı ve yerüstü tüm zenginliklerini bir an önce haraç-mezat yerli ve emperyalist tekellere peşkeş çekmek istiyor. M.Yılmaz'ın ABD gezisi de bu satışın koşullarını yaratmanın bir vesilesi olmuştur.

Türk burjuvazisi yıllardır işgücü de dahil Türkiye'nin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini emperyalizmin sömürü ve yağmasına açmıştır. Bugüne dek işbaşına gelen hiçbir hükümet de farklı bir tutum içinde olmamıştır. Tek fark, bu hükümetin bu konuda gösterdiği sınırsız pervasızlıktır.

Dikkate değer olan bir başka husus da şudur. M.Yılmaz hem Avrupa'lı hem de ABD'li tekellerin özelleştirilmesi düşünülen KİT'lere büyük ilgi duyduklarını, haraç-mezat satılmalarından olsa gerek, söz konusu KİT'leri satın almak konusunda gözle görülür bir istek gösterdiklerini, bundan da büyük bir memnuniyet duyduğunu belirtti. Türkiye'yi emperyalist sömürü ve yağmaya sınırsız bir biçimde açıyorlar ve bu durumu övünç konusu yapıyorlar! Bu hükümet gelmiş geçmiş en işbirlikçi ve en uşak hükümettir.

Öte yandan bu hükümet tepeden tırnağa işçi ve emekçi düşmanı bir hükümettir. Bu hükümetin iş başında kalması demek, en başta özelleştirmelerin, aynı anlama gelmek üzere işten atılmaların kitlesel boyutlar kazanması, işsizliğin çığ gibi büyümesi demektir. Taşeronlaştırmının yaygınlaşması, sendikasılaştırma ve örgütsüzleştirilmenin derinleştirilmesi demektir. İşçi ve emekçiler bu hükümete ve sermayenin bu hükümet aracılığıyla yürüttüğü özelleştirme saldırısına direnmek durumundadır.

Hükümet ortaklarının iş başına gelmeden önce en iddialı oldukları konulardan biri de "Susurluk skandalı" idi. M.Yılmaz süper savcı pozlarında devleti çetelerin sardığını, Refahiyol hükümetinin "Susurluk olayı"nın üstünü örttüğünü, kendileri hükümet olursa çetelerin üzerine gideceğini ve bu sorunu "15 günde" çözeceğini iddia ediyordu. H.Cindoruk "Ücretsiz Kitap Arşivi" https://arşivi.org devlettir" diyerek M.Yılmaz'ın bir adım

önünde yürüyordu. Ecevit ise Susurluk'un bir kontr-gerilla işi olduğunu ima ediyor, dahası Türkiye'de kontr-gerillayı ilk kez kendisinin tesbit ettiğini ileri sürerek parsa toplamaya çalışıyordu.

Refahiyol hükümeti iş başından uzaklaştırıldı. Yaklaşık 6 aydır Anasol-D hükümeti işbaşında. Ne varki Susurluk konusunda bir arpa boyu yol dahi alınamadı. Hedef şaşırtmak için tutuklanan bir kaç çete ortağı da kısa sürede salıverildi. General Veli Küçük gibilere ise hiç dokunulmadı.

Başbakan M.Yılmaz'a basın toplantısında bu konuda da sorular soruldu. M.Yılmaz belki de en dikkate değer açıklamayı bu konuda yaptı. Hükümetin bu konudaki kararlılığını koruduğunu, hazırlanan dosyanın yakında önüne geleceğini ve o zaman herşeyin ortaya döküleceğini belirtti. "Ancak" demeyi ihmal etmedi ve ekledi: "Her devletin açıklanmaması gereken sırları olduğu gibi bizim devletimizin de sırları vardır. Dolayısıyla bu kapsamdaki bilgileri açıklamayacağım, kimse bunu benden beklemesin". Tüm diğer söylenenler bir yana, bu açıklama bile tek başına bu hükümetin "Susurluk Olayı"nın üstünü örteceğinin çıplak bir anlatımıdır. Gerekçe ise hazır: "Devlet sırrı"!

Çetebaşı M. Ağar da aynı gerekçeyi ileri sürmüş, bunun arkasına sığınarak ifade vermeyi reddetmişti. Ancak M. Ağar'ın M.Yılmaz'dan bir farkı var. M.Yılmaz ağzında gevelediği "devlet sırrı"nın ne olduğunu dil ucuyla da olsa açıklamaktan ısrarla kaçınıyor. Buna karşın M. Ağar açık konuştu: "Ne yapılmışsa MGK'nın bilgisi ve kararları çerçevesinde yapılmıştır... MGK bize bir yangın var, bu yangını söndürün de nasıl söndürürseniz söndürün dedi... Bunun gerekleri yapılmıştır."

Ne M.Yılmaz ne de hükümet "Susurluk skandalı"nın üzerine gidebilir. Zira kaynağında en başta devletin çelik çekirdeği MGK, daha somut olarak da çetelerin başı generaller var. Ordu ve Jitem var, özel tim ve polis teşkilatı var, MİT var, çetelerin içinde cirit attığı TBMM var. Kısacası çürümüş, çeteleşmiş, mafyalaşarak her türlü pislige bulaşmış, geline yerde tepeden tırnağa adi bir cinayet örgütüne dönüşmüş devletin bizzat kendisi var.

Bu hükümet kontr-gerilla cumhuriyetinin hükümetidir. Böyle bir hükümet Susurluk pislighinin üstünü örtmek

zorundadır. Bu pislik öylesine büyüktür ki, denetimden çıkarak "kişisel menfaat" sağlayanlardan dahi hesap sorma gücüne sahip değildir. Susurluğun hesabını yalnızca

emekçiler sorabilir.

İşçi ve emekçiler önümüzdeki dönemde sermayenin bu hükümet aracılığıyla uygulamaya koyacağı "reform" adı altında bir dizi saldırıyla karşı karşıya gelecektir.

Birincisi "vergi reformu"dur. Aldatıcı sözler bir yana bırakılırsa, sermaye önümüzdeki dönemde vergi reformu adı altında tam bir soygun düzeni kurmayı hedeflemekte, emekçilerin elindeki ekmek kııntısına dahi göz dikmektedir.

İkincisi "sosyal güvenlik reformu"dur. Bununla hedeflenen, bizzat işçi ve emekçilerden yapılan kesintilerle kurulan sosyal güvenlik kurumlarının (SSK, Bağ-kur, Emekli Sandığı) tümüyle tasfiye edilmesidir.

Üçüncüsü "hukuk reformu"dur. Açıklamalara göre hükümet '98 yılını "hukuk yılı" yapmayı hedefliyor. M.Yılmaz "ıdam cezası kaldırılacak" müjdesi veriyor. Peki ne yapılacak? İdama mahkum edilen kişiye özel bir hapis türü olarak "ağlaştırılmış müebbet hapis" cezası verilecek. İdam mahkumu ne kadar iyi halli olursa olsun, 30 yıl fiilen hapis yatmadıkça şartlı tahliye hakkı kazanamayacak. Cezasının ilk on yılını sıkı "disiplin" ve "katı infaz koşulları" altında ve gerekli görülmesi halinde hücrede geçirecek. Ancak on yıl sonunda müebbet hapsin normal koşulları uygulanacak. Bu devlet düşünün ki, idam cezasını kaldıracağını söylüyor, ancak yerine bundan bin kez daha zalimane bir uygulamaya başvuruyor. Sonra da dönüp bunu "hukuk reformu" olarak propaganda ediyor.

İnsan hakları alanında iyileştirmeler yapılacağı ve düşünce özgürlüğünü kısıtlayan yasaklarda bazı düzenlemelere gidileceği ise tam bir aldatmacadır. Bugüne kadarki deneyimlerle sabittir ki, sermaye iktidarı ne zaman "demokratikleşme"den söz etmişse tam tersi olmuştur. Bu kez de böyle olacaktır. İşçiler, emekçiler ve kardeş Kürt önümüzdeki süreçte çok daha kapsamlı siyasal saldırılara maruz kalacaklardır.

Besbelli ki "bu kış çok zor geçecek". O halde kışı bahara çevirmek için işçi ve emekçiler el ele vermeli, sermayenin iktisadi, sosyal ve siyasal saldırılarına karşı birleşik bir direniş hattı örmelidirler.

Türk devleti Ortadoğu'ya dönük emperyalist saldırganlığın koçbaşısıdır

Türkiye yıllarca Ortadoğu'da emperyalizm ile, özellikle de ABD emperyalizmi ile İslam ülkeleri arasında "köprü" vazifesi yaptı. Türk devletinin İslam kardeşliği ve "İslam alemine liderlik" argümanları eşliğinde İslam ülkeleriyle sürdürdüğü bu ilişkiler kuşkusuz ki ikiye bölünmüş bir politikanın ifadesiydi. Bu politika esas olarak ABD emperyalizminin bölgedeki temel ve dönemsel çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda şekillenmişti.

'90'lı yılların başından itibaren ABD emperyalizminin bölgeye dönük politikaları ilkesel çerçevesi ile değil ama muhtevasında belli değişikliklere uğradı. Bu tarihte Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku dağılmış, ABD'nin önü açılmıştı. ABD bölgenin tek hükümrani olmak üzere harekete geçti. Doğrusu aradığı fırsatı bulmakta fazla zorlanmadı. Irak'ın Kuveyt'i işgalini bahane ederek Irak'a, daha doğrusu tüm bir bölgeye dönük bir müdahalede bulundu. Böylece bölgeye dönük emperyalist saldırganlığını yeni ve daha ileri bir düzeye çıkardı. Bu aynı tarih tekelci Türk burjuvazisinin de içerde büyük bir sıkışmayı yaşadığı bir tarihtir. Bir yandan bir türlü çözüme kavuşturulamayan iktisadi sorunlar, öte yandan işçi sınıfının Zonguldak madenci grevi ile tepe noktasına çıkan hareketliliği, fakat esas olarak Kürt özgürlük mücadelesi, tekelci burjuvaziye tam bir acz ve çaresizlikle yüzyüze getirdi. Çözümü ABD emperyalizmi ile her alanda çıkar ve kader birliğini daha da pekiştirmekte buldu.

Kendi iç egemenlik sahasında emperyalizm ile, somutta da ABD emperyalizmi ile tam bir çıkar ve kader birliği içinde olan, her bakımdan ona mahkum hale gelen bir sınıfın, dış politika alanında da aynı işbirliği ve uşaklık çizgisini sürdürmesi eşyanın

tabiatı gereği idi. Nitekim böyle oldu.

Tekelci Türk burjuvazisi hem çözümsüz iç sorunlarına çözüm bulmanın ve hem de uluslararası yeni gelişmelerden (Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun dağılması) en iyi biçimde yararlanmanın aracı ve ifadesi olarak propaganda ettiği, fakat gerçekte ABD'nin bölgedeki çıkarlarına köpekçe bir sadakatle hizmet etmenin aracı olan sözde aktif bir dış politika izlemeye başladı. İlk icraatı '91'deki Körfez savaşına bulaşmak oldu. Körfez krizi sırasındaki uşakça tutumu ABD'yi dahi şaşırttı.

Türk burjuvazisinin Körfez krizi vesilesiyle uygulamaya başladığı bu politika aynı zamanda Türk Devleti'yle İslam dünyası arasındaki "köprü"nün yıkılmasının da başlangıcını oluşturmuştur. Bu tarihten itibaren Türk devleti "İslam kardeşliği" propagandası eşliğinde yürüttüğü tümüyle ikiye bölünmüş örneği olan politikadan uzaklaşmaya, buna karşın Filistin sorunu nedeniyle İsrail'le gizli sürdürmek zorunda kaldığı ilişkileri açıkça yürütmeye başladı. Bununla da kalmadı, yıllarca başta Filistin halkı olmak üzere Ortadoğu halklarına kan kusturan bölgenin en saldırgan ve yayılcı bu devletiyle bir stratejik işbirliği anlaşması imzaladı. Bu ittifak Türkiye ve bölge halklarına dönük emperyalist saldırganlığın yeni biçimiydi. Bölge halklarının iradesi ve tepkileri hiçe sayılarak gerçekleştirilmişti. Bu nedenle de daha başından bölge halklarının ve bu arada bu ittifakı kendilerine dönük bir tehdit olarak algılayan bölge devletlerinin yoğun tepkilerine hedef oldu.

Türk devleti pervazsızlıkta sınır tanımıyor

Türkiye "İslam alemi"nin tepkilerine

İsrail'le ilişkilerini derinleştirerek cevap verdi. Özellikle Amerikancı generallerin hem iç ve hem de dış siyasette ipleri fiilen eline geçirmesinden sonra bunu pervasızlık boyutlarına vardırdı. Örneğin ilk kez bir Türk Genelkurmay Başkanı, Filistinliler için kutsal bir kent olan Kudüs'e gitti ve burada İsrail devlet yetkilileriyle resmi görüşmeler yaptı. Fakat nezaket icabı da olsa bir tek Filistinli yetkili ile dahi görüşmedi. Bu planlı ve bilinçli bir tutumun ifadesiydi.

Türkiye aşırı Amerikancılığın göstergesi bu pervasız tutumunu daha sonra da sürdürdü. Bu pervasız tutumun en dikkate değer olanını ise İslam Konferansı sırasında sergiledi. Türk Devleti son dönemde aşırı Amerikancılığı ve İsrail eksenine mahkum politikaları nedeniyle bölgede tam bir tecrit konumuna düşmüştü. Suriye, Irak ve İran bir yana, bölgede Amerikancılığı ile bilinen ülkelerin dahi tepkilerine maruz kalmıştı. Fakat buna rağmen, yoğun tepkilere neden olacağını bile bile tam da konferansın başladığı günlerde İsrail Savunma Bakanı'nı Türkiye'ye davet etti. Üstüne üstlük İsrail'le bir dizi yeni anlaşma imzaladı. Bu pervasız girişimi haklı olarak bir kez daha bölge devletlerince tepkilere konu edildi. Türkiye konferans boyunca sert eleştirilere maruz kaldı. Sonuçta da İslam Konferansı'ndan dışlandı. Bunu, Türkiye'nin aşırı Amerikancı tutumu ve İsrail eksenine bağlılığından en az bölge ülkeleri kadar rahatsız olan Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi dışlama kararı izledi.

Bu gelişmelere ilk tepki yine Amerikancı generallerden geldi. Generaller yeni bir pervasızlık örneği sergileyerek, ABD ve İsrail'le Doğu Akdeniz'de yapılması planlanan askeri tatbikatın 5 Ocak'ta gerçekleştirileceğini açıkladılar. Ardından M.Yılmaz'ı ABD'ye gönderdiler. Bu ikincisi özellikle Avrupa ülkelerine dönük mesajlar içeriyordu. M.Yılmaz ABD'ye ayak basar basmaz ilk iş olarak buradaki en güçlü Yahudi lobisi ile görüştü. Bir kez daha Türkiye'nin İsrail eksenine bağlılığını göstermiş oldu. Sonrası günlerini ise Türkiye'yi her bakımdan ABD'ye daha da bağımlı hale getirecek yeni anlaşmaların arayışı ile geçirdi.

İçerde yaşadığı sıkışmışlık Türkiye'yi dışardan Amerika-İsrail eksenine dayalı tek yanlı bir politika izlemeye zorlamış, bu ise süreç içinde onu ABD-İsrail eksenine tümüyle

mahkum hale getirmiştir. Tekelci Türk burjuvazisi tam bir arsızlıkla bu politikayı bir başarı olarak sunmaktadır. Oysa ortada tam bir iflas vardır. Türkiye tam da bu politika yüzünden özellikle bölgede tam bir yalnızlığa sürüklenmiştir. İzlediği aşırı Amerikancı politikalar nedeniyle bölgedeki Amerikancı devletler tarafından dahi ABD'nin bir eyaleti olarak nitelenmeye başlanmıştır.

Türk devleti öteden beri ABD emperyalizminin bölgedeki işbirlikçi ve en sadık uşağıdır. Ancak hiçbir dönem bugünkü kadar ABD'ye bağımlı olmamıştır. Türkiye günümüzde ABD'ye tam bir mahkumiyeti yaşamaktadır. Aşırı Amerikancılık tekelci Türk burjuvazisi için yükselen bir değer haline gelmiştir. Bununla övünecek, bunu bir başarı olarak sunacak denli de utanç verici bir konuma düşmüştür.

İçerde gerici işbirlikçi ve halk düşmanı tutum, dışarda başta Kürtler ve Filistinliler olmak üzere Ortadoğu halklarına düşmanlıkla birleşmiştir.

Bu tutumun gerisinde ABD emperyalizmine köpekçe bir sadakat durmaktadır. Türk devleti gelinen yerde kelimenin gerçek anlamıyla İsrail'le birlikte emperyalizmin ve somutta da ABD'nin Ortadoğu halklarına dönük saldırganlığının koçbaşısıdır. Ortadoğu halklarına yönelik bir tehdit ve gözdağı niteliğini taşıyan Doğu Akdeniz'deki ortak tatbikatın en hararetli savunuculuğunu yaparak bunu açıkça ortaya koymaktadır.

Emperyalizmin Ortadoğu Jandarması Talime Başladı

Türkiye-İsrail-ABD Hayfa Limanı'nın 60-70 kilometre açıklarında 120 kilometre çapında alanda tatbikat yaptı. Adı, Güvenilir Denizkızı olan tatbikat uluslararası sular ve hava sahasında gerçekleştiriliyor. "Barışçıl ve insani arama amaçlı kurtarma çalışması" niteliğindeki tatbikata Türkiye iki fırkateyn, bir helikopter, ABD bir destrageri ve bir helikopter, İsrail hücumbot büyüklüğünde iki gemi ve uçaklarla katılıyor. Ürdün'de gözlemci olarak katılacak.

Senaryoya göre; "Hayfa açıklarında bir balıkçı teknesi imdat isteyecek ve üç ülkenin gemileri ve hava kuvvetleri balıkçı teknesine yardıma gidecek, kurtarma yapacak."

Bu "önemsiz" kurtarma tatbikatına Arap ülkelerinden böylesi bir tepkinin gelmesi garip karşılanabilir ama hiç de öyle değil. Çünkü; tatbikatın adı kamuoyuna yansıdığı gibi sadece "Güvenilir Denizkızı" değil. Kapalı kapılar ardındaki adı "Güvenilir Denizkızı-1". Yani bu yapılan ortak tatbikatın ilki ve gerisi gelecek. Yükselen tepkilerin önünü kesmek için bu tatbikatta sınırlı sayıda neredeyse sembolik güçler gönderilmekte ve tatbikatların devam edeceği, kamuoyundan gizlenmektedir.

Ayrıca ABD'nin yaptığı "kurtarma" ve "insani" yardımların ne anlama geldiğini dünya halkları gibi Ortadoğu halkları da; Panama'ya yapılan müdahaleden ve Latin Amerika'daki devrimcilere karşı faaliyet yürüten kontralara yapılan "insani" yardımlardan, az çok bilmektedir.

Tatbikat bugün için sadece bir "kurtarma" niteliğindedir. Amaçlanan; gerisi gelecek olan tatbikatların önünü açmaktır. Uzun bir dönemdir sürdürülen görüşmeler sonucu varılan anlaşmalar gereği "savunmada, saldırıda ve tehditte ortaklığı" hedeflemektedir.

"ABD'nin Ortadoğu'ya verdiği önem ve İsrail üzerinden yürüttüğü jandarmalık biliniyor. TC'nin uzun zamandır bu jandarmalığa talip olduğu ve liyakatını kanıtlamak için uşaklıkta sınır tanımadığı da. Ama ABD'nin çıkarları birinin yerine diğerini tercihte değil, ikisini birden kullanmaktadır. Bunun için Türkiye'nin İsrail ile en sıkı işbirliği içinde bu görevi paylaşması gerekiyor. Ortadoğu'da devrimci odakların dinamitlenmesinden kaynakların ABD'ye ponpalanmasına kadar, bütün bir saldırganlık ve bölge halklarına

düşmanlık konularında TC'nin İsrail ile ortaklık anlaşmasını pekiştirmiş bulunuyor." (KB, Sayı:37, sayfa:5)

Bu stratejik anlaşmaların tarihi 1996 yılına kadar uzanıyor. Önce askeri eğitim ve işbirliği, sonra sırayla Savunma Sanayi İşbirliği Anlaşması, Ekonomik İşbirliği Anlaşması yapıldı. Anlaşmalar gereği İsrail TC'nin ekonomik kriz döneminde F-4'lerin modernizasyonu için 410 milyon dolarlık para yardımı sağladı.

Özellikle TC ile İsrail arasında savunma sanayindeki ilişkilerde yaygınlık ve derinlik oluştu. İsrail uçak endüstrisinin ürettiği Casus Uçak diye bilinen UAV'ler TC'ye pazarlanıyor. İsrail savunma teknolojisini paylaşmak istiyor. Teknoloji transferinin yanı sıra erken uyarı sistemlerini Türkiye'de üretmeyi düşünüyor ve ihalelere teklifler veriyor. Gece görüş ve hedefleme sistemleri konusunda işbirliği yapmayı planlıyor. Türk Hava Kuvvetleri Komutanlığı'nın helikopterlerine gece görüş ve hedefleme sistemleri takına çalışmaları yapıyor. TC uçaklarının modernizasyonunu üzerine alıyor.

Ticaret hacmini iki ülke 2 milyar dolara çıkarıyor, ortak yatırım projeleri geliştiriyor.

Tüm bunların son aşaması ise "Güvenilir Denizkızı-1" tatbikatı. TC, ABD ve İsrail yanında soyunduğu rolün gereklerini yerine getiriyor. ABD'nin Ortadoğu petrolleri üzerindeki denetimi sağlamak için giriştiği jandarmalık rolünün talimini tatbikatta yapıyor. Bu talim Irak, İran ve Suriye gibi ABD'nin sözünü dinlemeyen "asi ülkelere" tehdidin yanısıra Ortadoğu halklarının içinde barındırdığı devrimci dinamiklerin de önünü kesmeyi hedefliyor.

Anlaşılan bu uygulamalar 1996 yılından bu yana MGK direktifleri doğrultusunda olmakta. MGK'nın beklentisi ise gece görüş ve hedefleme sistemleriyle, casus açıklarıyla Türkiye'de devrimci ulusal mücadeleden önünü kesebilme.

Emperyalizme köleliğin, jandarmalığın sonu hiç de TC'nin beklentileri gibi olmayacaktır. Tatbikat şimdiden Suriye, İran ve Irak'ı birbirine yaklaştırmıştır. (Bu yaklaşma kendi burjuva faşist iktidarlarını koruma niteliğinde de olsa böyledir.) Emperyalizme öfke dolu olan halklar onun temsilcisi jandarmalarını da, emperyalizmi de sırtından atacaktır.

Emperyalizme Kölelik, Jandarmalık, Sosyalizmle Kırılır!

ABD-TC ve İsrail'in Akdeniz'deki ortak askeri tatbikatı Tatbikat bölge halklarına dönük bir tehdit ve gözdağıdır

ABD-TC ve İsrail'in '97 yılında yapmayı düşündükleri Doğu Akdeniz'deki ortak askeri tatbikat nihayet 5 Ocak'ta İsrail'in Hayfa Limanı'nda başladı.

Amerikan emperyalizmine uşaklıkta Türkiye ve İsrail'den hiç de geri kalmayan Ürdün'ün de gözlemci sıfatıyla katılıp desteklediği tatbikat bölgede büyük bir gerilime yol açmış bulunuyor. Nitekim bölgede öteden beri ABD ve İsrail karşıtı tutumlarıyla tanınan Suriye ve Irak anında bu tatbikatı sert biçimde protesto ettiler. Tatbikata yönelik tepkilerin giderek artacağı kesindir.

Hem ABD ve hemde Türkiye ve İsrail, Doğu Akdeniz'deki bu girişimlerini olağan bir "arama ve kurtarma" operasyonu olarak propaganda etmektedirler. Sözkonusu güçlerin bölgeye dönük emelleri ve bugüne kadarki pek çok icraatları gözetildiğinde, bu tür tatbikatların neden yapıldığı yeterince açıktır.

Ortadoğu gerek kapitalist dünya ekonomisi ve gerekse emperyalist dünya egemenliği bakımından son derece kritik iktisadi ve politik özellikler taşıyan, tam da bu nedenle ABD emperyalizmi tarafından yıllar önce "yaşamsal çıkar" alanı ilan edilmiş bir bölgedir. ABD geçmişte bu bölgenin en büyük zenginliği olan petrol kaynakları üzerinde denetim kurmak, bunun için de bölgedeki politik ve askeri nüfuzunu sürekli biçimde genişletip, güçlendirmek peşinde koşmuştur. Rakip güçlerle kıyasıya bir rekabet içinde olmuş, çıkarlarına zarar veren en küçük bir gelişmeye karşı her zaman aşırı bir tahammülsüzlük göstermiştir. Bazen tek başına çoğunlukla da müttefikleriyle birlikte askeri müdahaleler dahil çeşitli müdahalelerde bulunmuştur. Bu nedenle de geçmişte sık sık Sovyetler Birliği ile karşı karşıya gelmiştir. Sovyetler Birliği dağılana kadar ABD için dizginleyici bir rol oynamıştır. Bu arada Suriye, Libya ve Irak gibi devletler de bu durumdan yararlanmışlardır. ABD'ye karşı Sovyetler Birliği'ni bir koruyucu şemsiye olarak görmüş ve değerlendirmişlerdir.

ABD uzun süredir kendi davranışlarını dizginleyen güçlü bir rakipten kurtulmuş olmanın rahatlığı ve pervasızlığı ile hareket etmektedir. Çünkü Sovyetler Birliği engeli ortadan kalkmış, ABD bölgenin tek hükümrani olmak için harekete geçmiştir. Bölgedeki girişimlerini artırmış, sık sık bölgeye dönük müdahaleler yapmaya başlamıştır.

Körfez Savaşı ile bunu açık pervasız bir saldırganlığa vardırmıştır. En küçük bir bahane ile başta kendisine karşı bir tutum içinde olan Suriye, İran, Irak ve Libya olmak üzere bölge devletlerine dönük tehdit ve gözdağı niteliğinde girişimlerde bulunmakta, güce ve zorbalığa dayanarak onlara boyun eğdirmeye çalışmaktadır.

Şüphesiz ki ABD bölgeye yönelik bu girişimlerinde yalnız değildir. Bölgede yıllardır çıkarlarına hizmet eden çok sayıda işbirlikçisi vardır. Bu işbirlikçi ve uşak devletler her zaman emperyalistlerin ve ABD emperyalizminin bölge üzerindeki sömürü ve yağma girişimlerinin, bu arada Ortadoğu halklarına karşı emperyalist saldırganlığın temel dayanakları

olagelmışlerdir. ABD bu tür uşaklar bulmakta fazla güçlük çekmemiştir.

Örneğin İsrail her dönem ABD'nin bölgedeki en güvenilir ve en sadık müttefiki olagelmıştır. İsrail ABD'nin bölgedeki tüm devrimci gelişmelere karşı yarattığı ileri karakol niteliğinde bir devlettir. Yıllardır ABD'nin etkin desteği ile Filistin ve diğer Ortadoğu halklarına kan kusturmakta, onlar için somut ve sürekli bir tehdit unsuru olarak iş görmektedir. Filistin sorununun sahte "Ortadoğu barışı" çerçevesinde devreden çıkarılması ile birlikte İsrail bölgeye dönük saldırgan girişimlerini daha da artırmış, iyice pervasızlaşmıştır.

Faşist Şah rejiminin yıkılmasına kadar İran benzer bir konum üstlenmiştir. ABD uzun yıllar İran'ı da Ortadoğu halklarına, Ortadoğu'daki ulusal kurtuluşçu ve devrimci gelişmelere karşı bir ileri karakol olarak kullanmıştır. Şah'ın İran'dan kovulmasından sonra ise yerini sömürgeci Türk devleti almıştır.

Türk devleti öteden beri ABD'nin Ortadoğu'daki bekçi köpeğidir. Yıllarca kuzeyde Sovyetler Birliği'ne güneyde ise Ortadoğu halklarına karşı ABD'nin bir saldırı üssü olarak iş görmüştür. ABD Türkiye'deki üslerini Ortadoğu halklarına dönük saldırıları için etkin biçimde kullanmıştır. Türkiye buna en küçük bir itirazda dahi bulunmamıştır, bulunamamıştır. Dahası TC ABD'nin isteği ile Ortadoğu'daki emperyalist saldırganlığın aktif bir unsuru olmuştur. ABD'nin bölgede İsrail'le birlikte en güvenilir müttefiki, bir diğer ileri karakolu konumu kazanmıştır.

Türk devleti ile ABD arasında bu efendi-uşak ilişkisi son yıllarda daha da gelişmiştir. ABD bir yandan Türkiye'nin yaşadığı açmazları kullanarak, öte yandan onun bölgesel güç olma heveslerini kışkırtarak onu tümüyle kendi savaş arabasına bağlamıştır. Bununla da yetinmemiş, TC'yi İsrail'e yaklaştırtıp yakınlaştırmış, yoğun telkin ve teşviklerle onu İsrail'le stratejik bir işbirliği içine girmesini sağlamıştır. Böylece Ortadoğu halklarına karşı açık emperyalist saldırganlığın ifadesi bir eksen oluşmuştur.

TC-İsrail saldırgan ekseninin oluşması ile birlikte ABD Körfez savaşı ile tırmandırdığı keyfi ve haksız saldırgan girişimlerini daha ileri bir düzeyde yürütür hale gelmiştir. Her vesileyle gerek bölgede kendisine karşı tutum içinde olan bölge devletlerini, gerek rakip emperyalist devletleri ve esas olarak da bölgedeki devrimci ve ulusal kurtuluşçu güçleri tehdit etmekte, gözdağı vermektedir. Bu konuda TC ve İsrail'i deyim uygunsu birer tetikçi olarak kullanmaktadır.

ABD-TC ve İsrail'in 5 Ocak'ta Doğu Akdeniz'de başlattıkları ve halen sürmekte olan askeri tatbikat Ortadoğu halklarına dönük emperyalist saldırganlığı açıkça sergileyen bir girişimdir. İddia edildiği gibi olağan bir "arama ve kurtarma" operasyonu olmayıp ABD'ye direnen bölge devletlerine ve Ortadoğu halklarına dönük bir tehdit ve gözdağı niteliğindedir. Çok açık olarak ABD-TC ve İsrail bu tatbikatla gerektiğinde bölgeye dönük her türden müdahaleye başvuracaklarının mesajını vermektedirler.

Çete ve soygun devletinin belgesi

MECLİS

Son günlerde “Marx’ın tanımı ile “Burjuvazinin ahır”ı” olan meclis hayli kavgalı geçiyor. Bunun yanı sıra bir münakaşa konusu daha var ki insanın aklına durgunluk getiriyor. Duyanların adeta sinirden ve öfkeden kan beynine sıcıyor. Çete ve soygun düzeninin meclisi birbiri ardına yolsuzluk davalarıyla çalkalanıyor. Kuşkusuz gündemin en önemli konusu Meclis Eski Başkanı Mustafa Kalemli’nin Genel Kurul Salonu’nun yenilenme inşaatındaki yolsuzluğu. Bu yolsuzluğun boyutu korkunç ama Kalemli’nin suçu olmadığı kesin. Çünkü meclisin bütün bileşenleri bu veya benzeri olaylarla zaten içiçedir. Bu tür yapım ve onarım işlerinin denetimsiz yapılması mümkün olmayacağına göre, demek ki konuyla ilgili tüm kurum ve kuruluşlar bu işlerden köşeyi dönmüş durumdalar. “Burjuvazinin ahır”ı” sözü de onun için en uygun sözdür. Çünkü böylesi pis kokular ancak ahırlardan etrafa saçılır. Yıllardır işçi-emekçi halkın sırtından kazanılan sömürü paralarının nasıl birilerine peşkeş çekildiği, nasıl birilerinin cebine aktıldığına bundan iyi örnek olamaz. Sözde bize eğitim, sağlık, hizmet olarak dönmesi gereken vergilerimizin yıllardır niye geri dönmediğini sanırım daha iyi anladık. Susurluk çetesinin bizzat devlet çetesi olduğunu durmadan söyledik. İnanmayanlar olmuşsa eğer bu son olayı iyi tahlil etmek için öneririm. Çünkü devlet mekanizmasının en yüksek kurumu resmen soygun ve tefecilik yapıyor. Aİnterimizden kesilen paraları hem kendi yiyor hem de asalaklara peşkeş çekiyor. Gerçi böylesi soygun ve sömürü düzeninden başka şey beklemek de pek akıllıca değil ya neyse. Burjuva ahırının hayvanları yıllardır birbirlerini yiyip duruyorlar. Küfürler, kavgalar, tekme-tokat gösterisi almış başını gidiyor. Bu hayvanlar sürüsünün, biz işçi-emekçi yoksul halkın çıkarını savunmak için birbirlerini yemediği kesin. Demek ki sahiplerinin çıkarları için bunca rezillik yapıyor. “Balık baştan kokar” diye boşuna dememişler. Devletin başında da MGK ve TUSİAD olduğuna göre demek ki asıl kokuşma, asıl pislik onlardan yayılıyor.

Yıllarca bu kan emici düzenin “ahırına” başkanlık yapmış birisi olarak Kalemli’nin de pay alması doğaldır. Çünkü onun tüm görevi bu ahırın “hayvanlarına” el kaldırtıp sahiplerinin istediği kanunu veya kanun tasarısını onaylatmaktır. Ayrıca birçok pisliğin de üzerini örtüyordu. Bedeli onu böyle rezil durumunda bırakmak olmamalıydı. Ama ilginçtir, bu da aynen Susurluk gibi gelişiyor. Nasıl ki kazanın peşinden binbir suç iplik söküğü gibi açığa çıktı ise Meclis yolsuzluğu da aynı durumda.

Yolsuzluğun ortaya çıkmasıyla beraber hergün yeni yeni suçlar keşfedilir oldu. Meclisin neresine el atsan yolsuzluk karşına çıkıyor. Burjuvazinin bu yiğit büyükbaşları kendi paraları gibi har vurur harman savuruyorlar devlet bütçesini. Ki o bütçe de bizlerin sırtından vergi, zam vs. ile oluşturuluyor. Doğrusu onlar bu paraları yandaşlarına aralamakta

bayağı uzmanlaşmışlar. Yolsuzluğun ve vurgunun yasal belgelerini bile icat etmişler. M. Kalemli şahsında tüm meclis bu talanın ve yağmanın yandaşıdır. Kalemli yalnızca o anki uygulayan sorumlu kişidir. Araştırma ve soruşturma müfettişleri falan varmış. Bu adamlar bu koca vurgunu farkedemeyecek kadar geri zekalı imişler demek ki; ya da iyi birer uşak. Bunun başka açıklaması olamaz. Çünkü ortadaki vurgunun rakamları korkunç. Yalnızca koltukların yenisinin arasındaki fiat farkı 4000 dolar civarında. Yani birileri böyle göstermiş. Eh ne de olsa vatandaşın malı ödenen para. Koltukların fiatı 1300 dolar iken, aniden eşi benzeri görülmemiş bir zam geliyor ve 4861 dolara fırlatılıyor. Bu da 4000 dolarlık farkın birilerinin cebine girmesi demektir. Bir başka meclis vurgunu da 1.5 milyon dolara yapılacak olan havalandırma işinin 4.5 milyon dolara yaptırılmasıdır. İşte bütün bir sistemin ve meclisin durumu böyle pisliktir. Tarihi bu pisliklerle doludur.

Bunu düzenin tüm siyasileri, kurum ve kuruluşları söylüyor. “Meclisin bu ayıptan bir an önce kurtulması lazım.” Evet ama nasıl? Diye de sormak gerekir. Çünkü tek işi burjuvaziye ve emperyalist talancılara uşaklık olan bu kurumların hepsinin sicili bozuktur. Bu batağa hepsi batmıştır. Bunları kurtarmak için batmamış olmak, temiz olmak gerekmez mi? Düzenin temiz olmadığı ise bilinmekte. Öyleyse, “meclisin itibarını kurtarmak”ta neyin nesi? Bu iyice gülünç duruma düşmektir. Çünkü hepiniz bu sistemin içinde ve uşağısınız. Sisteminizin kendisi çürümüştür, kendisi çeteleşmiş bir sistemdir. Onun dışında olmak, yani temiz kalmak onu o sistemi yok etmeyi hedeflemekle mümkündür. Adalet çetesinin durumu yine ortadadır. Bu suçları nasıl yargılayacak, ne yapacak merak konusu; ancak sonuç belli. Meclisi yani burjuvazinin ahırını fazla deşifre etmeden aklamak, bir kaç piyon bulmak, onları hedef göstermek yapacakları tek iş olacak. Nasıl ki devlet çeteciliğini bir kaç şahsa indirgediler. Bu da aynı olacak sonuç bakımından. Birkaç kişi medyada konuşulacak. Ve düzeni fazla yıpratmadan en kısa zamanda bu olayın üzeri örtülecektir. Çünkü düzen yeterince deşifre olmuştur. Kendini yenileyemez durumdadır. Burjuvazi kendi ahırını temizleyemez. Burjuvaziye ve düzenini temizlemek ancak onu yıkmak, tarihe gömmekle mümkündür. Bu soyguncu, tefeci asalaklardan ancak o zaman kurtulur, ancak o zaman hesap sorabiliriz. Hesabı işçiler-emekçiler soracaktır. Bu bir avuç asalak bizlerin temsilcisi olamaz. Bizler ancak kendi düzenimizde tertemiz yaşayabiliriz. Kendi düzenimiz için bu asalaklara karşı devrim-sosyalizm saflarında savaşmak tek çıkar yoldur. Çete ve soygun devleti ve meclisinden ancak o zaman kurtulabiliriz.

Kartal’dan bir Kürt işçi emekçisi yazıyor
okuru

Göçmek Çözüm Değil!

Birleşik Mücadeleyle Sermayenin Kuyusunu Kazalım!

825 Kürt göçmeni İtalya’ya götüren Cometa adlı gemi İtalya açıklarında karaya oturdu Olaydan birkaç gün sonra Baviera Sınır Koruma Birlikleri Başkanı Gerhart Hoppe yaptığı açıklamada 10 bin Kürt mültecinin Almanya’ya gelmek üzere 20 gemi ile yola çıkmaya hazırlandıklarını söyledi. Bu durumTürk sermaye devletinin son dönemde Avrupa ülkeleri ile AB’ye girememek üzerinden oldukça gerilimli bir hal alan ilişkilerinde bir krize dönüştü. Başta İtalya olmak üzere Avrupa ülkeleri “Yeter Artık! Kürt sorunu çözülsün” sesleri yükseltmeye başladı. Bunun karşısında Türkiye sanki salt ekonomik olması çok iyi bir şey olacakmış gibi sürekli aynı tekerlemeyi tekrarladi. İçişleri Bakanı Murat Başeskioglu: “Ülkemizin belli bir bölümünde yaşayan vatandaşlarımızın ya da Avrupalıların deyimiyle Kürt kökenli olanların baskı nedeniyle göç ettikleri doğru değil, tamamen ekonomik kökenli bir olaydır.” Devletten de bu kadar “ağır(!)” bir tahlil beklenirdi: “Kürt kökenli değil, ekonomik kökenli.”

Avrupa’ya göçün 30-35 yıllık bir geçmişi vardır. Avrupa kapitalizminin işgücü ihtiyacını karşılamak amacıyla bulduğu geçici bir çözümdü. Bu “çözümün” ilerde başına büyük bir bela açacağını açılan kapıların bir daha kapatılmayacağını nereden bilebilirdi. Kapitalizmin dünyanın her yerinde açlık ve sefalet demek olduğunu, değişenin sadece düzeyleri olabileceği bilincinden yoksun olduğu koşullarda Türkiye gibi devletin kendi ölçüleriyle (4 kişilik bir ailenin asgari mutfak masrafının 25 milyon(!) olduğu savı üzerinden) nüfusun % 33’ünün açlık sınırında olduğu bir ülkede kim yaşamak ister ki?

Fakat, Kürt kitlelerin göç etmesinin, mülteciliği “tercih” etmesinin asıl sebebi yurtlarında Türk sermaye devleti tarafından sürdürülen kirli imha savaşıdır. Bu savaş nedeniyle ki milyonlarca Kürt insanı yurtlarını bırakıp binbir türlü cefa içinde, tüm insanlık dışı koşullara katlanarak mültecileşmeyi seçebilmektedir. Devletin kendi rakamları bile (ki resmi rakamlar hiç bir zaman gerçekleri yansıtmaz) dehşet vericidir: Yakılan, boşaltılan köy sayısı 2500-3000 civarındadır. Savaş sonucunda iki taraftan bu güne kadar ölenlerin toplam sayısı olarak 60.000 kişiden bahsedilmektedir. Bunlar bile göçün sebeplerini açıkça göstermektedir. Devletin bölgeyi insansızlaştırmak, gerillayı lojistik desteğinden yoksun bırakmak amacıyla yerleşim birimlerini boşaltması metropollere kitlesel göçleri beraberinde getirmektedir. Adeta cırtlıçıplak olarak yerinden yurdundan edilmesi çok insan için açlık demektir. İş bulmanın şans sayıldığı başka bir ülkede bir de yabancı/ikinci sınıf vatandaş(!) isen

Göçler konusunda son aldığı tutumla dünya kamuoyunda büyük tepkiyle karşılanan TC aslında göçleri teşvik etmekte ve bundan maddi çıkar elde

devletten habersiz ve bağımsız yapılamaz. İşin başında olan zatlar yani “PKK’li kaçırınlar” büyük oranda MHP’li faşistlerdir. Bu işi devletle organik bağları sayesinde başarabilmektedirler. Zaten bu bizzat Avrupa devletlerinin ağzından “Türk devletinin bunu kendi mafyası ile işbirliği içerisinde gerçekleştirdiği” ifade edilmiştir. Kişi başına 5 bin dolar alan bu “hayırlı vatan evlatlarının” bugüne kadar bu işten kazandıkları para 7.5 milyon dolar. Sırf bu son olayda devletin aldığı para 250 milyar lira. Bu da sadece Türkiye’den serbest çıkış için. Bu bayağı karlı iş için kurulmuş çetelerden belki en büyüklerinden ama tek “şebeke” değil. Dış baskıyı bertaraf etmek için son günlerde yapılan operasyonlar bu iş için oldukça fazla gönüllü olduğunu gösteriyor. Bir günde üç-dört şebeke açığa çıkarılıyor.

Bu konuda Avrupa’nın tutumu ise tam bir ikiyüzlülük örneğidir. Türk devletine savaş için silah satan bazen hibe edenler (özellikle Almanya) sanki tabloda kendi katkıları yokmuş gibi şimdi “Kürt sorununda askeri değil, siyasi çözüm” laflarını edebilmektedir. Aynı ikiyüzlü tutumu Türk sermaye devletiyle AB konusunda yaptıkları pazarlıklarda insan hakları ve demokratikleşmeyi öne sürerek yapmıştı. Gerçekte onların Kürdistan’da süren savaşa herhangi bir karşıtlığı yoktur. Hatta çıkarları gereği dönemsel olarak destekleme yoluna da gittiler. Onların kaygısı olayın ucunun kendilerine dokunmasıdır. Göçün kendilerine getireceği büyük mali-ekonomik külfetten kaçmak amaçındalar. Zaten bütün “Kürt sorununa siyasi çözüm-insan hakları...” lafları arasına sürekli bir şekilde “Türkiye ne olursa olsun bu sorunu köklü bir çözüme kavuşturmalıdır” sözleri sıkıştırılıyor. Nitekim Fransa, Almanya, İtalya, Türkiye, Hollanda ve Yunanistan Emniyet Müdürleri’nin buluşması belki de atılan tek somut adım durumundadır.

Bir avuç asalağın serveti ve milyonlarca emekçinin sefaleti üzerine kurulu bir düzen olan kapitalizm, bu niteliğini her yerde üretmektedir. Sermayedarların bütün demagogilerine karşın bu böyledir. Dünyanın “muasır medeniyetlerin doruğu” olarak sunulan Amerika’nın sadece New York kentinin arka sokaklarında binlerce kişinin çöplükten beslenmesi ve saatte bir kişinin öldürülüyor olması bile bize asıl gerçeklik konusunda fikir vermiyor mu? İşçi veya emekçiler için bu sömürü düzeninin hüküm sürdüğü hiçbir toprak parçasında gerçek anlamıyla insanca bir yaşam mümkün değildir. Kürt halkı ihanetin ve inkarın zincirini nasıl kıracağını mücadelesiyle öğrenen ve öğreten bir halktır. Göçün derdine derman bir çözüm olmayacağını anlayacak ve büyük çoğunluğu ile sürüldüğü Türkiye cephesinden de diğer sınıf kardeşleriyle birleşerek tüm gücüyle sömürgeci sermaye diktatörlüğünün kuyusunu kazma mücadelesine katılacaktır.

Yaşasın İşçilerin Birliği,
Halkların Kardeşliği!

Onlar Saldırdıkça Biz Sesimizi Yükseltmeliyiz

4 Ocak 1998 günü Limter-İş Aliğa Şubesi, Aliğa Belediyesi önünde Limter-İş'e yapılan molotoflu saldırıları protesto için bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklaması için ön çalışmanın yapılmış olmasına rağmen, katılım çok düşüktü. Özellikle gemi söküm işçilerinin katılımı yok denecek kadar azdı. Basın açıklamasında dikkati çeken, polis ablukasının yoğunluğu idi. Bu Aliğa'nın konumundan kaynaklanıyor. Zira Aliğa bölgesinde petrokimya sektörü yoğun ve bu fabrikaların çoğu stratejik önemi olan (Petkim, Tüpraş, Habaş, İpragaz, Petrol Ofisi vb.) fabrikalar. Özellikle Petkim işçisi belli dönemlerde eylem yapabilecek birikime sahip. Ayrıca burada çalışan işçilerin çoğu da Aliğa'da oturuyor. Bu nedenle devlet burada herhangi bir toplumsal muhalefetin yükselmesinin kendine nelere malolacağını bilincinde. Bunun için de en ufak bir eylemde kitlelerin gözünü korkutmak için elindeki her türlü imkanı kullanıyor ve bunda da başarılı olduğu Limter-İş'in yapmış olduğu eylemde görüldü. Zira gelen kitlenin çoğunluğu cesaret edip de polis ablukasının içine girip, basın açıklamasına katılmadılar, seyretmekle yetindiler. Oysa bilinmelidir ki "korkunun ecele faydası yok" ve biz korktukça sermaye devletinin baskıları yoğunlaşacaktır. Onlar saldırdıkça biz sesimizi yükseltmeliyiz. İnsanların insanca yaşadığı sınıfsız, sömürsüz bir dünya için, sınıf mücadelesini hızlandırmak için devrim saflarına.

**Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!
İşçi Sınıfı Savaşacak,
Sosyalizm Kazanacak!**

Kızıl Bayrak/İZMİR

ŞİŞE-CAM'DA GREV

Davutpaşa'daki Şişe-Cam'a bağlı Makine Kalıp fabrikasının DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası'na bağlı işçileri toplu sözleşmenin sonuçlanmaması sonucu greve çıkmışlardır. İşçi sınıfı mücadelesinin durağanlaştığı, tekil direnişlerin yaşandığı süreçte burjuvazi sömürüyü, işçi-emekçilerin kanını ilğini emmeye götürecek bir fırsat bulmuştur.

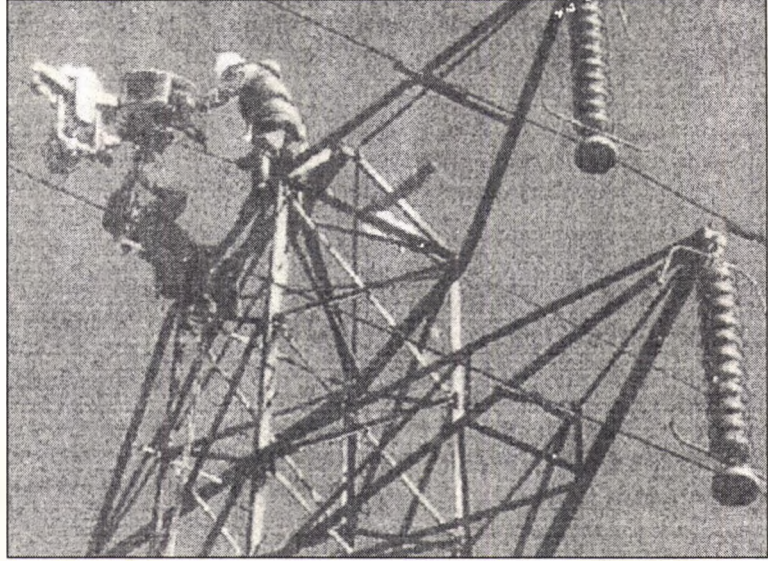
Şişe-Cam Fabrikası'nda patronun, esnek üretim sistemi ve fazla mesailer, çalışma saatlerini artırma, sendikayı boşa çıkarma vb. çabasına karşı işçiler grev kararı almışlar ve bunun sonucu yaklaşık 350 kişinin çalıştığı fabrikada 217 işçi greve çıkmıştır. Fabrikada üretimi durduramamaları, grevin gelişmesi ve sonuçlanması açısından sorun yaratmaktadır. Diğer taraftan grev yerinde yaklaşık 10 işçinin beklemesi birlik ve dayanışma açısından sorun oluşturacaktır. Çünkü işçilerin sınıf bilincinin geliştiği, yükseldiği, sınıf dayanışmasının yaratıldığı, kavrandığı en önemli mücadele alanlarından bir tanesi grevdir. Diğer taraftan grevdeki işçilerin moral ve motivasyonlarının yükselmesinde en önemli etken, birlikte ve kararlı bir mücadele hattı örülebilmesidir. Bu greve çevre ve direnişteki fabrikalardan tekil anlamda destek gelmektedir. Tekil direnişlerin, düzen tarafından boğulduğu ve kırıldığı birçok durum yaşanmıştır. Bunu kırmanın tek yolu, ortak mücadele hattı örnek, sınıf dayanışmasını yükseltmekten geçmektedir.

Yatağan Özelleştirme Kiskacında

Sermaye devletinin ekonomiyi düze çıkarmak için denediği her yöntem boşa çıkıyor. Enflasyon bir türlü düşmüyor, emperyalizme bağımlılık giderek artıyor. Toplumsal çürüme ise had safhada... Bu kaos ortamında sermaye sınıfı, krizi aşmak için hem kendisini hem de toplumu inandırmak istediği tutunacak bir dal arayışında... Son yıllarda bu "dal" sermaye için

özelleştirme oldu. Sermaye sınıfı, uluslararası sermaye kuruluşlarıyla ortaklaşa bir özelleştirme kampanyası yürütüyor. Burjuva medya televizyonu, gazetesiyle neredeyse hergün özelleştirme ayinleri düzenliyor. Hemen hergün biktırcasına özelleştirmenin yavaş yapıldığı propaganda ediliyor. Her gelen hükümet (en son Anasol-D) hızla özelleştirme sözü veriyor. Sermayedarlar öyle bir hava estiriyor ki sanki bütün kötülüklerin sebebi devlete ait KİT'lerdir ve bütün sorunların çözümü de bu KİT'lerin özelleştirilmesidir.

Sermaye sınıfı, ağır-aksak ve beceriksizce de olsa bu kampanyanın sonuçlarını alıyor. Özelleştirilen belediye hizmetleri, bankalar, Petlas, Sümerbank, Kardemir vs.ye şimdi de termik santraller eklenmeye çalışıyor. Devlet uzun bir süredir termik santralleri özelleştirmek için fırsat kolluyor. Bir boşluk arıyor. Çünkü işçiler, işletme hakkının devri adı altında termik santrallerin özelleştirilmesine karşı çıkmış ve kiracı şirketlerin yetkililerini işletmelerine sokmamıştı. İşletmelerin önünde nöbetçi gruplar oluşturulmuştu. Yatağan işçilerinin mitingi ve iş bırakma uyarısı belli geri adımlar atılmasını sağlamıştı. Fakat geline yerde özelleştirme türlü oyunlarla uygulanmaya çalışılıyor. Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy Termik Santrallerinin de içerisinde bulunduğu 10 termik santralin işletme hakkının devir alıcısı National Power, Bayındır, Pasificorp, Mimag'dan oluşan konsorsiyumdur. Bu şirketler artık yağmalayacakları santrallerine kavuşmak istiyor. Tabii sermaye devleti de... Devlet bu işin kesinliğini kendi yasalarını da hiçe sayarak belirlemiş ki, TEAŞ Yatağan Termik Santrali İşletme Müdürü Mehmet Hoşoğlu asıl görevini bir kenara bırakıp, alıcı konsorsiyum temsilciliğini üstlenmiş gibi davranmaktadır. Daha doğrusu provokatörlüğü kendine iş edinmiştir. Tabii bir yerlerin direktifiyle... Örneğin Mehmet Hoşoğlu, sendika üyesi işçilere "sendikaya inanmayın, sendika sizi kandırıyor, sizi kullanıyor, sendikadan korkmayın" diyor. Diğer santrallerde hiçbir sorun yok,

sadece bu bölgede sendika katı tutum içerisinde" demektedir.

Bu provokasyonların hayata geçirilebilmesinde sendikanın tutumunun da önemli payı vardır. Bu oyunları tezgahlayan düzen partilerinin tümü olmasına rağmen, TBMM'deki milletvekilleri özelleştirme için birbiriyle yarış halindeyken, Tes-İş sendikası Yatağan Şube Başkanı Erol Soğancı düzen partilerinden ve milletvekillerinden destek bekleyebiliyor. Onlara mektup yazıp yardım isteyebiliyor. Bu da işçi sınıfının meşru eylemliğinden çok pasifist-teslimiyetçi bir "mücadele" çizgisini gündeme getiriyor. Özelleştirmeye karşı gerçek bir mücadele verebilmek için öncelikle özelleştirme saldırısının iyi anlaşılması gereklidir. Bu bağlamda Yatağan işçisinin özelleştirme saldırısı konusunda bir bilinç bulanıklığı içerisinde olduğunu söyleyebiliriz. Yatağan işçisinin özelleştirme karşısında ortaya koyduğu istekler buna en iyi örnektir.

*İş güvencesi yasası meclisten geçsin.

*İşsizlik sigortası çıksın.

*Santrallerin işletme hakkının devri 40 bin işçiyi ilgilendiriyor. İşsiz kalmak istemiyoruz.

*Santraller ile yabancılar ilgileniyor. Bu da güvenlik sorununu gündeme getiriyor.

Bu istemler özelleştirmenin kaynağının pek anlaşılmadığını gösteriyor. Bir de Yatağan işçileri arasında "özelleştirme değil özerkleştirme" tartışması var. Bu tür altatmacaların en trajik örneğini Kardemir işçisi yaşadı.

Özelleştirmenin ne anlama geldiğini anlamayan, bilinç bulanıklığıyla "fabrikanın kendilerine verildiğine" inandırılan Kardemir işçileri şimdi bunun faturasını ağır ödüyor. Güya kendilerine verilen hisselerle fabrikanın sahibi haline gelen işçilerin elindeki hisseler, Özçelik-İş sendikasının da içerisinde olduğu bir ayak oyunuyla ellerinden alınmış durumda. Kapitalizm koşullarında işçiler fabrikaların gerçek sahibi olması hiçbir zaman mümkün olmayacaktır. Bu tür söylemlere işçi sınıfının inanmamasıdır. Çünkü; kapitalist sistem kendi yasalarına göre

işler, fabrikaların da, iktidarın da gerçek sahibi bu sistemde sermaye sınıfıdır. Sermayenin özelleştirme için bir papağan gibi tekrarladığı koca bir yalandan ibaret gerekçeler şunlardır; *Özelleştirme ile verimlilik artacaktır. *Özelleştirme ile tekellere karşı rekabet yaratılmış olacaktır. *Özelleştirme ile devlet küçültülecek, bu yolla da demokrasi büyüyecektir.

*Özelleştirme ile sermayenin tabana yayılması sağlanmış olacaktır.

*Özelleştirme ile mal ve hizmetlerin kalitesini yükseltmek, fiyatlarını ise düşürmek mümkün olacaktır.

*KİT'ler bütçe açığının, dolayısıyla mali krizin temel sorumlusudur, özelleştirme ile bu kriz ortadan kalkmış olacaktır vb. vb.

Kısacası sermayeye göre KİT'ler bütün kötülüklerin kaynağı, özelleştirme ise bütün dertlere devadır! Dahası özelleştirme ile KİT'lerin halka maledileceği söylenmektedir. Fakat "KİT'ler ne dün halkın malıydılar ne de koşullar sosyalizmden yana değişmedikçe yarın olacaklardır. Bu kuruluşların çünkü işlevi çeşitli yol ve yöntemlerle kapitalistlere kaynak aktarmak, kar oranlarının düşmesini engellemektir. Dolayısıyla bu koşullar çünkü haliyle de, halkın değil kapitalist sınıfın hizmetine koşmuşlardır. Dün ile bugün arasında değişen tek şey, bugün kapitalistlerin bu kurumların mülkiyetine de doğrudan sahip olmak istemeleri, bu yolla da tekeli güçlerini artırmak amacıyla olmalarıdır. Peki, bu böyleyse, niçin işçi ve emekçiler özelleştirmeye karşı çıkmalıdır? Çünkü özelleştirme politikası, kapitalizm içinde gerçekleşen basit bir mülkiyet değişmesinden ibaret değildir. Bu politikanın işçi ve emekçiler için asıl önemli yanı, uluslararası sermayenin ücretten örgütlenmeye kadar tüm kazanımlara yönelik bir saldırıyı örgütlemesidir.

Verdiğimiz örneklerden ve yaşanan özelleştirme deneyimlerinden de anlaşılacağı gibi sorunun gerçek çözümü ne KİT'lerin bugünkü gibi devlet mülkiyeti olarak kalması ne de bugünkü sistem ve burjuva iktidarı koşullarında KİT'leri işçilerin ya da sendikaların satın almasıdır. Sorunun tek ve gerçek çözümünü toplumsallaşmadır. İşçi sınıfının fabrikalardan siyasi iktidara kadar tüm süreçlerde egemen olduğu, bizzat karar süreçlerine doğrudan katıldığı, tüm ekonomiyi toplumun çıkarları doğrultusunda örgütleyip yönlendirdiği bir sistemdir. Bu sistem ise işçi sınıfının iktidarda olduğu sosyalizmdir.

Eğitim Önderliğinin Sefaleti!

Kamu emekçilerinin mücadelesinde geçmişten günümüze Eğitim-Sen'in yeri ve önemi çok büyüktür. Ve geçmişten gelen mücadele ve örgütlenme deneyimiyle kamu emekçilerinin mücadelesinde motor görevini yerine getirmiştir. KESK'e bağlı diğer sendikaların diğer mücadele ve eylem süreçlerinde hareketlerini ve tutumlarını dikkatle izlediği bir sendikadır Eğitim-Sen.

Devletin saldırılarına ve sendikaları kapatma girişimlerine karşı en anlamlı ve en direngen tutumu da sergileyen yine Eğitim-Sen idi.

Fakat son bir yıldır Eğitim-Sen'de, önderlik misyonunu yerine getirmeme ve kitle kuyrukçuluğu tutumları kendisini göstermeye başlamıştı. Görüşmeler ve diplomasi yolunun esas alınarak, fiziki ve meşru mücadele anlayışından sapma ve eylemlerde icazetçi/uzlaşmacı tavırlardan tutun da 11 Aralık'ta KESK'in iş bırakma eyleminin bile gerisine düşerek "vizite eylemi" kararı alınmasına kadar hep bir geriye düşüş yaşanmaktadır.

Eğitim-Sen KESK'e bağlı bir sendikadır. Ve KESK'e bağlı 33 tane sendika vardır. KESK işleyişi itibarıyla demokratik merkeziyetçilik ilkesini kabul eder. Dolayısıyla KESK'in çoğunluk kararı, bağlı bütün sendikaları alınan karar doğrultusunda hareket etmeye zorunlu kılar, kaldı ki, 11 Aralık iş bırakma eylemi yalnızca Eğitim-Sen dışında bütün sendikaların oy birliğiyle alınmış bir karardır. Eğitim-Sen örgütsel bütünlüğe inanıyorsa KESK'in kararları, eğer sınıfa ihanet düzeyinde değilse uymalıdır. Hele hele KESK'in eylemini kırıncı bir karar almamalıdır, eğer alıyorsa kendisi sınıfa ihanet ediyor demektir.

Kamu emekçilerinin saldırıları göğüslemesi, grevli ve TİS'li sendika hakkını elde edebilmesi, yararçı ve icazetçi tutumlarla değil meşru mücadele anlayışıyla cepheden karşı duruşlarla mümkündür. Üstelik Eğitim-Sen gibi geçmişte onurlu bir mücadele geleneğiyle dolu bir sendikanın bu anlayışı herkesten daha kararlı bir şekilde savunması ve uygulaması gerekir.

Bir eğitim emekçisi olarak, sosyalist bir kamu çalışanı olarak üzülerken belirteyim ki, Eğitim-Sen Genel Merkezi'nin 11 Aralık'ta KESK'in iş bırakma eylemine; "kitlemiz buna hazır değil", "bu zamana kadar iş bırakma eylemlerinde bizler çok bedel ödedik" gibi asla kabul edilemeyecek gerekçelerle katılmayıp, aynı tarihte "vizite eylemi" kararı alması bu onurlu geçmişine hiç de denk düşmeyen ve gerçek anlamıyla kamu emekçileri mücadelesinde alına sürmüş olduğu kara bir lekedir.

Eğitim-Sen Genel Merkezi, vizite kararıyla hem moral bozucu

hem de SES'e karşı eylem kırıncı bir pozisyona düşmüştür kendisini. Genel merkez karardır diyerek vizite alan binlerce eğitim emekçisi, iş bırakma kararına uyan ve o gün sağlık hizmetlerini acil vakalar dışında durdurmayı hedefleyen SES'in örgütlü olduğu işyerlerinde muayene olmaktadır. Eğitim-Sen Genel Merkezi'nin bu geri tutumuna uyan eğitim emekçileri, hastanelere gidip viziteyi işleme koydurmakla, SES'in eylemini kırmış (niyetten bağımsız bir gerçek sonuçtur bu) ve sınıf dayanışmasına tamir edilmez bir darbe indirmiştir.

Eğitim-Sen şu an bu yanlışın utancıyla yaşamaktadır. Eğitim-Sen kamu emekçilerinin sendikal haklarını tek başına alacak güçte ve konumda bir sendika değildir. Kamu çalışanlarının hakları ancak bütün iş kollarındaki kamu emekçilerinin omuz omuza vererek göçbirliği yapımlarıyla elde edilebilir. Hatta bütün emek cephesinin dayanışması ve eylem birliğiyle mümkündür. Bu anlamda sınıf dayanışması olmazsa olmaz bir koşuldur.

Oysa 11 Aralık 1997'de Eğitim-Sen bırakın sınıf dayanışmasını, sonuç itibarıyla eylem kırıncı bir tutumu kendisine yakıştırabilmiştir. Eğer Eğitim-Sen vizite yapmak istiyorsa bunu 11 Aralık dışında herhangi bir tarihte yapabilirdi, bu çok daha onurluca olurdu ve eylem kırıncılığıyla sonuçlanmazdı.

Bizler Adana Eğitim-Sen içersinde örgütlü bulunan devrimci-demokrat, sosyalist kamu çalışanları olarak bir araya gelip Eğitim-Sen'in bu geri tutumunu kabul edilmez olarak tanımlayıp, sendikal mücadele ilkelerimizden tamamıyla geri olan, sınıf dayanışmasını zedeleyen bir karara katılmayacağımızı, KESK'in kararına uyararak, Eğitim-Sen Genel Merkezi'ni de bu yanlış kararından dolayı protesto ederek iş bırakacağımızı kamuoyuna açıkladık. Ulusal basına kararımızı deklare eden ilanlar verdik. Eğitim-Sen şubesine mektuplar gönderip fakslar çektik. Sınıf dayanışmasının herşeyden önemli olduğunu, eylem kırıncılığını asla yapmayacağımızı, her türlü kitle iletişim araçlarını kullanarak anlatmaya çalıştık.

Eğitim-Sen Genel Merkezi'ne protesto faksları çektik ve bu karardan vazgeçmesini, ulusal basın aracılığıyla da hiç olmazsa vizite eylem tarihinin 11 Aralık dışında bir güne alınmasını ısrarla önerdik, fakat önderlik misyonunu yitirmiş olan kitle kuyrukçuluğu yapan zavallı genel merkez yöneticilerini ikna edemedik.

Sonuçta bizler bize yakışanı yaptık ve az sayıda da olsa iş bırakma eylemini yaptık.

Bu arada diğer illerdeki devrimci demokratlar ve yoldaşlara bir sitemimiz var:

Dostlar, ilanlarımıza, çağrılarımıza karşılık vermediniz. Sesimize ses, gücümüze güç katmadınız. Gazeteleri mi

okuyamadınız, ilan verecek para mı bulamadınız ya da Eğitim-Sen Genel Merkezi'nin bu kabul edilemez geri tutumunu mu göremediniz? Ben, değil Adana'da bir platform olarak bu karşı duruşu sergilemeyi, yalnız başıma bile kalsam aynı tavrı gösterirdim. Ya siz gösteremez misiniz?

Eğitim-Sen Adana Şubesi yöneticileri ise hiçbir önderlik misyonu ve mücadele ruhuna sahip olmadıkları için, Genel Merkez'in bu geri tutumuna karşı kıllarını bile kıpırdatmamışlardır. Üstelik bizim iş bırakma yönündeki çalışmalarımızı da "onlar Genel Merkez'in kararına karşı çıkan bölücü ve eylem kırıncı insanlar" gibi söylemlerle iş bırakmaya ne kadar karşı olduklarını zaten sergilemişlerdir. Ayrıca bu zavallılar kendi eylem kırıncılıklarını bizim üzerimize atıp yalan propaganda yaparak gerçek yüzlerini ortaya koymuşlardır.

Zaten şu anki yönetim gayrimeşru bir yönetimdir. Olağanüstü Kongrede, bütün sendikal çevrelerin protesto edip katılmadığı bir seçimde kendilerini seçmişlerdir. Bu nedenle gerçek anlamda Eğitim-Sen Adana Şubesi yönetimsizdir ya da kendisi çalıp kendisi oynayanlarca yönetilmektedir.

11 Aralık iş bırakma eylemi vesilesiyle tekrar açığa çıkan bir zaafın altını bir kez dah çizmekte yarar var: Kamu çalışanları hareketinin önündeki reformist barikatı parçalamak, hareketi yeniden kitlesele/militan bir çizgiye çekebilmek için devrimci/sosyalist kamu çalışanlarının birliği halen yakıcı bir ihtiyaç olarak önümüzde durmaktadır.

Ülke genelinde devrimci kamu çalışanlarının birleşmek, yerel merkezi eylemliliklerde tek ses tek yürek olma zorunluluğu vardır. Gerek KESK'in gerekse KESK'e bağlı sendikaların yanlış tutumlarına karşı durabilmenin ya da yanlışlı düzeltilebilmenin başka yolu yoktur. Bu anlamıyla merkezi düzeyde yapılacak girişimlerle devrimci birlikteliklerin oluşturulması şarttır. Aksi takdirde reformizmin batağında yüzen şu anki sendika yöneticileri zaten devrimcilere karşı tahammülsüz ve her türlü yalana ve ihbarcılığa dayalı politikalarla devrimcileri kitlelerden tecrit etmeye çalışıyorlar. Eğer ülke genelinde devrimci birliktelikler örülmezse, birbirleriyle bile iletişim zorluğu çeken devrimcileri tek tek yoketmeye ve tüketmeye gideceklerdir. Bu durum ise kamu emekçilerinin işçi sınıfı mücadelesinde aktif bir bileşen ya da güçlü bir mütefik olması gerçeğini her gün karartacak ve sınıf dayanışmasının önünü tıkayacaktır.

**Kurtuluş Yok Tek Başına!
Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!
Aksi Sınftan Olmaz!**
Adana'dan Bir Eğitim Emekçisi

Sendikal İhanet ve Sınıf Mücadelesi

Bu sarı şebekelerin ne yapacağını bilmezlik, çıkışsızlık ortamında sendikal bürokrasi çıkış yolunu, utanmadan, fiilen devlete yaslanmakta, işçiyi satmakta görüyor. Faşist devletle bütünleşen sınıfın düşmanları patronların karşısında el ovuşturup, eğilerek rica ediyor. Rica ettikçe de daha önce elde edilen kazanımlar küçülüyor. Sendikacılar küçüldükçe ricalarını büyütüyorlar.

Devlete endekslenen Türk-İş, Hak-İş ve hatta DİSK işveren örgütleri ile kolkola MGK politikalarını uygulatabilmek için devleti ve cumhuriyeti koruma adına apoletli bir sivil inisiyatif oluşturuyorlar. Bu Kırk Harami çetesi, kurulduğundan bu yana işçi sınıfına yönelik saldırıların ana örgütü ANAP ve yandaşlarının hükümet olmasını alkışlamaktan utanmıyorlar. Ayağı çarıklı, başı sarıklı Hak-İş ise İslamcı gericiğin siyasal örgütlenmesi, Ortaçağ karanlığının simgesi olan Refah Partisi'nin hükümette kalması için İslamcı sermaye çevreleri ile, onların örgütleri MÜSİAD-MGV gibi örgütlerle kolkola yine takkeli, türbanlı bir sivil inisiyatif oluşturuyor. Sonuçta tümüyle devlete endekslenen sendikal hareket resmi bir nitelik kazanıyor. Sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma, özelleştirme ve tensikatlar, ricalara rağmen hızla sürüyor. Ama bu satılmışlığın getirdiği eziklikle sermayeye karşı, özelleştirmeye hayır demekten ileriye gidemiyorlar. Diğer yandan Demir-Çelik işletmelerinde tersanelerde uygulanan bir ihanet de, Hak-İş ve Türk-İş'e bağlı sendikaların, uşaklık ettikleri devletle anlaşıp bu işyerlerinin işverenliğine soyunmalarıdır. Yani, yeni bir özyönetim modeli gibi sunulan bu uygulamayla bilinç bulanıklığı yaratıyorlar. Bu hainler, sendika ağalığından işverenliğe terfi ederek gerçek kimliklerini kazanıyorlar.

İşte bu olumsuzluğun temelinde, devrimciler ile işçi hareketinin birliğinin sağlanamamış olması yatıyor. İşçi hareketinin uzağında kendi özel gündemiyle meşgul olan çok parçalı devrimci hareketimiz fabrikasız sosyalizm mücadelesi olmayacağını hala anlamaktan çok uzaktır.

Devrimci hareket sınıf çalışmasını, kendi özel gündemini işçi hareketine taşıma ya da işçi hareketinin kendiliğinden gündemine tabi olma olarak ele alıyor. Oysa politik sınıf faaliyeti komünist politik faaliyetidir. Sınıf çalışması iki kanalda gelişir. Birinci kanalı doğrudan fabrika ve işyerlerinde bire bir yüzyüze sürdürülen çalışma oluşturmaktadır. Zorluğuna, zahmetliliğine ve fiziki darlığına rağmen çalışmanın ana eksenidir. İkinci kanalı ise komünistlerin bağımsız-politik çalışması oluşturur. Sınıfa yönelik saldırılar, sınıfın önündeki sorunlar ve bunların çözüme yönelik mücadele taktikleri ile taleplerin formülasyonu ve değişik propaganda-ajitasyon malzemeleri ile bunların sınıfa ulaştırılması gibi konulardan oluşur. Birinciye besler, takviye eder, işini kolaylaştırır. Birbirini bütünleyen bu iki kanallı çalışmanın işçi sınıfının ekonomik, ideolojik ve siyasal mücadelesinin tümünde öncü ve yol açıcı olması gerekir. Kendini salt siyasal propaganda ve ajitasyonla sınırlayan bir komünist çalışma başarılı olamaz. Böyle bir çalışma darlığı, dogmatizmi ve sol çocukluk hastalıklarını üretmekten başka bir sonucu vermez. Salt ekonomik zeminde yürütülen çalışmalar da kaba bir ekonomizmin üretimine yol açar.

Bir moda deyim olan entellektüel şiddet adı altında sadece ideolojik alanı esas alan çalışma tarzı ise aydın elitizmini ve örgütsüzlüğü üretmekten öteye gidemez. Devrimin politik ordusu, ana gücü işçi sınıfının mücadeleye kazanılmasının yolunun üç alanda birden yürütülen komple bir çalışmadan geçtiğini artık anlamak gerekir. Yeni perspektif, yeniden yapılandırma zorunluluğu taşıyan sınıf çalışması yürüten komünistler, sınıfın psikoloji ve pratiğini çok iyi bilmek zorundadırlar. İşte bu nedenle evet biz bu türden sonuç alıcı ve büyük sorumluluklar taşıyan bu mücadelede, 1980 faşist askeri darbesinden sonra sınıfa şu veya bu biçimde bütünlüğü bozmadan sınıf savaşımının birlikte verildiği, öncü rolü hak ettiği ölçüde başarılı olacaktır. Haydi genel greve, genel direniş! Bu barbarlığa karşı çanak yalayıcılığı yapan sınıf düşmanı sendikacılar aklı başında eylemlerle başımızdan atılmalı, ve hatta ileri işçilerle komiteler kurarak sendikaları işgal edip, emeği sahiplenip, faşizmin karşısına gerçek sınıf sendikası ile çıkılması gerektiğine inanıyorum.

Ali Eriş-işçi emeklisi

Kapitalizmde Eğitimin İşlevi ve Görevlerimiz

Bir toplumsal sistemi ayakta tutan ve hakim sınıfın kitleleri kontrol altında bulundurmasını sağlayan araçlar vardır. Bu araçlar temelde baskı (zor) ve ideolojik araçlar olmak üzere ikiye ayrılır. Biz, hakim sınıfın diktatoryasının ideolojik aracı olan eğitimi tartışacağız.

Bir ideolojik araç olarak eğitim: “Bir toplumsal formasyon kendi yeniden üretimini sağlayamazsa eğer, bir yıl bile yaşaması mucizedir. (Marx) Bir sistemin sürekli yeniden üretimini sağlaması ekonomik ve sosyal ilişkilerin kopmaz biçimde birlikteliğine bağlıdır. Altyapıdaki değişimle üstyapıdaki değişim er-geç bir denge içerisinde olmalıdır. Devlet, ekonomik-siyasal ilişkilerin üretimini ideolojik araçlarla sağlamaya çalışır. İdeolojik araçların yetersiz kaldığı noktada devreye, baskı aygıtı (ordu, polis vs.) girer. Fakat baskı aygıtlarının müdahalesi sistemin yeniden üretimini sağlamaktan öte, geçici rahatlamaya yöneliktir. Burjuvazi, baskı araçlarını devreye sokmak zorunda kaldığı durumların oluşmasını istemez. Sorunu ideolojik araçlar bağlamında çözmüş olmak ister. İdeolojik araçların son tahlilde varmak istediği nokta, kendi sistemine uyumlu birey tipini yaratmaktır.

Birey, eğitim sistemi: Eğitim sistemi ile kaçınılmaz olarak devletin buyruklarına boyun eğecek, kişisel-sınıfsal çıkarlarına ters düştüğünde ve akıldışı olduğunda bile devletin otoritesini destekleyecek ve “doğru ya da yanlış olsa da benim ülkem” türünden milliyetçi bir görüş benimseyecek insanlar yaratılmak istenir. Geçmişte devletler kitleleri cehalet durumunda tutarak denetim altına almışlardı. 19. yy’da endüstriyalizmin yükselişi ile birlikte, devletler kendilerini eğitilmiş sanayi işçilerine gerek duyulan bir ekonomik rekabet ortamında buldular. Devletlerin, okulları isteme nedeni söylendiği gibi eğitim yoluyla toplumun yenilenmesini sağlamak değil, sanayi şirketlerini kurmak ve bunlara yatırdıkları sermayeden kar elde etmek için insanlara, işçilere ve mükemmel emek araçlarına duydukları ihtiyaçtır. Sistemler gelişip değiştikçe talep ettiği birey tipi de buna bağlı olarak değişmiştir. Örneğin; “18. yy’ın sonu sadık yurttaşlar talep eden ulus-devletin zaferine tanık olmuştur. Fransız ihtilali bunun motoru olmuştur. 19. yy’ın sonu ise sadece eğitimli değil aynı zamanda fabrikanın montaj hattında ağır ve sıkıcı iş saatleri geçirecek işçiler talep eden sanayi devriminin zaferine tanıklık etti. Bu bağlamda okul eğitiminin hedeflerine, hem okulda öğretilen malzemenin içeriği hem de sunulma yöntemi sayesinde ulaşılır. 19. yy’ın sonunda okullar yeni sanayi ekonomisinin bir uzantısı işlevini de görmeye başlamış gibiydi. Okulda hem devlet hem de şirketler için itaatkar hizmetkarlar üretme sorumluluğu yüklenilmişti.” (Ivan Illich.) Yakın

geçmişe kadar gelindiğinde de ABD’de “meslek eğitimi” denilen şey tartışmaya açılmıştır. Meslek eğitimi hareketi temel bir inanç ilkesi olarak, bütün öğrenimin gelecekte yapılacak mesleğin ihtiyaçlarına yönelik olması gerektiğini savunuyor. Bilgi toplumsal ve ekonomik güçleri anlamının eleştirel bir gözle çözümlemenin bir aracı olarak değil, toplumsal yapıya hizmet etmenin bir aracı olarak sunuluyor. “Meslek eğitimi” okul eğitiminin denetleme gücünün mantıksal sonucunu temsil eder. Burjuvazi için okuldaki öğrenci bir yatırımdır, bir nesnedir. Çünkü kendisine okulda öğretilenler gelecekte burjuvazinin yararına tek tek geri alınacaktır. “Öğrencinin, entellektüel bir varlık olmasının hiç mi hiç önemi yoktur.” (Marx) Okul bu bağlamdaki gücünü, modern sanayi toplumunda temel çocuk yetiştirme kurumu haline gelmesinden alır. Çocuk yetiştirme sürecinde aile ve dini kurumların rolü azalırken okulun önemi artmıştır. Çocuk, okula girdiği andan itibaren otoriteye boyun eğmek, doğal olarak başkalarının isteğini yerine getirmek yönünde eğitilir ve bunun sonucunda yetişkin yaşamda burjuvazinin işine yarayandır. Devrimci hareketlerde şeflik geleneğinin oluşması ve Sovyetler sosyalizminin çözülmesini, geçmiş tarihsel-toplumsal koşullardan soyutlanıp Brejnev’in, Krushev’in hainliğiyle açıklamaya çalışmak, bunun en iyi örnekleridir. Nazilerde tarihin çarpıtılması en üst düzeye ulaşmıştır. Naziler, zorunlu ırk biyolojisi eğitimini devreye sokmuşlar, Alman tarihi ve edebiyatına ayrı bir önem vermişlerdir. Dünya tarihini Irksal olarak tanımlanmış halkların tarihi olarak ele almışlardır. Dahası bireyde “karakter” ve disiplin oluşturmak üzere ve askeri antreman hazırlığı olarak günde beş saatlik beden eğitimi zorunlu kılınmıştır. Resmi ideolojinin oluşturduğu Türkiye tarihini incelediğimizde de karşımıza Yavuz Sultan Selim, Fatih Sultan Mehmet, Mustafa Kemal gibi liderlerden başka birşey bulamazsınız. Herşeyi onlar yapıp, halletmişlerdir.

Ezilenler ve eğitim: Kapitalist sistem, gerekli işgücü açısından kendi yeniden üretimini sağlamak için işçiye ve emekçiye ancak hayatını (aile

olarak) idame ettirecek düzeyde ücret politikası belirler. İşçi ve emekçi çocuklarının da ve annelerinin ve babalarının yerlerini almalarını sağlamaya çalışır. Emekçi sınıflardan gelen insanların eğitimden yararlanmaları da bu üretim ilişkileri çerçevesinde düşünülür. Emekçi çocuklarının okulların kendilerine toplumsal ilerleme sağlayacağına ve okul eğitimi süreci içindeki bu ilerlemenin kişisel yeteneklerine bağlı olduğuna inanmaları istenir. Toplumsal konum, okul eğitimi aracılığıyla başarı ve başarısızlık olarak tercüme edilir. Okul, aynı zamanda ezilen sınıfların, toplumsal rolünü belirleyip, öğretmeye çalışır. Bunun amacı; onun davranışını esas olarak yoksulluğu yaratan bu toplumun ihtiyaçlarına uyacak şekilde düzenlemektir. İnsan beynini doldurulması gereken bir boş kutu olarak gören bu eğitim, temel sorunun toplumda değil bireyde olduğu varsayımını yansıtır. Diğer bir deyişle bu sistem, yoksulluğun, ezilenin toplumda nasıl davranacağını bilmemesinden kaynaklandığını varsayıyor. Halbuki yoksulluğu yaratan varolan toplumsal yapı olduğuna göre eğitim sisteminden ezilen sınıfların koşullarını olumlu yönde değiştirmeye yarayacak bir araç olmasını beklemek saflıktır. Fakat bu eğitimden bir araç olarak yararlanamayacağımız anlamına gelmez hiçbir zaman.

Gençlik, Eğitim, Mücadele: Düzenin eğitimi ne kadar berbat olursa olsun, üniversiteye gitmek, emekçi çocuklarına ne kadar zorlaştırılırsa zorlaştırılsın, bir mücadele aracı olarak okul hiçbir zaman önemini yitirmez. Sadece mücadelenin biçimini ve yöntemlerini değiştirir. Okulların bizim olduğu ve hiçbir zaman o alanı terketmeyeceğimiz bilincini taşımak çok önemlidir. Bu yürütülen mücadelenin kararlılığının da belirleyicisidir. Ayrıca sosyal bilimlerden ve pozitif bilimlerden, sınıfsal çıkarlarına göre gerçekçi bir şekilde yararlanmak, ezilmişliğin bilincinde olan öğrencilerin kendisine bağlıdır. Ders geçmek için ezberlenmesi gereken “bilgi” posalarını bir kenara bırakıyoruz. Gerçekliğin bilgisiyle, çarpıtılmış birşeyi, ayırtmak zor

Sermaye düzeni, edindiği tarihsel

deneyimden okulların kontrol altında tutulmasına özel bir önem vermektedir. Türkiye devrimci mücadele tarihinde gençliğin oynadığı rolü bizim kadar iyi bilmektedir burjuvazi. Özellikle 1960’lardan bu güne devrimci mücadeleye damgasını vuran küçük burjuva devrimci hareket için önemli bir potansiyel oluşturur. Küçük burjuva devrimci hareketin bakış açısından kaynaklı olarak işçi sınıfı genellikle kendiliğinden eylemlikle tarih sahnesine çıkmıştır. Tarihsel birikimin üzerine oturduğu sınıfsal bakış açısıyla burjuvazi şunu çok iyi bilmektedir: Türkiye’de düzene karşı yürütülen toplumsal mücadelede işçi sınıfı henüz önemli bir yer tutmuyor. İşçi sınıfı sınıf olmanın bilincinde değil. Olan kısmı çok az. Elbette bu da sendika ağalarının etkinliğinden ve küçük burjuva devrimci hareketlerin sınıf analizindeki opürtünizmden kaynaklanıyor. Bu durumda burjuvazi için asıl tehlike, işçi sınıfının bilinçli kesimi ile görece daha ileri olan emekçi hareketi ve öğrenci hareketinin birleşmesidir. Burjuvazi için yapılacak tek şey kalıyor o zaman, emekçi ve öğrenci hareketini, her türlü baskı ve şiddeti de kullanarak büyümeden bastırmak...

Çizdiğimiz tabloda öğrenci hareketinin üzerine düşeni yerine getirebilmesi için mücadele hattını ne üzerine, nasıl oluşturduğu çok önemlidir. Akademik-demokratik eğitim mücadelesi gibi bir perspektifle hareket etmek, öğrenci hareketini demokratizmin sınırlarında boğacaktır. Sosyalizm mücadelesinden soyutlanmış bir demokratik mücadele başlı başına bir şey ifade etmez, Hangi sınıfın demokrasi anlayışına göre demokratiklikten bahsediyoruz. Demokratik mücadeleyi sosyalizm mücadelesinin üzerine oturtmak zorundayız. Ancak o zaman özgür, bilimsel eğitim taleplerimiz bir anlam kazanabilir. Özgür, bilimsel eğitim sosyalizmde. Yoksa, halkçı eğitim devrimci eğitim değildir. Devrimci eğitim ancak devrimci bir düzen kurulduktan sonra işletilebilir, örgütlenebilir, yaygınlaştırılabilir. Ezilmişliğin bilincinde olmayan emekçi sınıflara pedagojik yaklaşım da bu çerçevede ele alınmalıdır. Gerçekliği belli düzeyde kavramayacak hiçbir bilinç yoktur. Önemli olan pedagojik yaklaşım yöntemini iyi tayin etmek ve ezilenle gerçekliği yüzleştirebilmektir. Bu noktada işçi sınıfına bilinç dışardan taşınacaksa eğer, küçük burjuva kendi sınıf intiharını gerçekleştirip teorik, pratik düzlemde proletaryanın gerçek bilincini edinmelidir. İşte o zaman öğrenci hareketiyle, işçi sınıfı hareketi olumlu bir formda buluşacak ve proletarya diktatörlüğüne uzanan dikenli yolda elele yürüyecektir.

Sosyalist Birey Kendini Mücadeleyle Yaratacaktır!

E. Ekin

Aralık '97 tarihinde ilk sayısı çıkan OSB- MES çileri Bülteni'nden bir yazıyı okurlarımıza sunuyoruz

Sorunlarımız, Görevlerimiz ve Bültenlerimiz

Biz İşçi Sınıfıyız!

İMES ve Organize Sanayi Bölgesi'ndeki yüzlerce atölye ve fabrikada çalışan binlerce işçiyiz. Kimimiz metal, kimimiz Petro-kimya, kimimiz tekstil ya da gıda sektöründe üretim yapan fabrikalardayız. Birçoğumuzun fabrika işçiliği henüz yeni. Bir o kadarımız da yıllardır işçilikle yaşamını sürdürmekte. Her birimiz şu ya da bu millettten, başka başka memleketlerden gelmekteyiz. Şu veya bu dini inanca, şöyle böyle bir düşünceye sahibiz...

Ama öylesine ortak yanlarımız var ki, öz kardeşlikten daha öz kardeşiz hepimiz. Neden mi? Çünkü biz işçi sınıfıyız! Yani, aynı sınıftan kimseler (patronlar) tarafından sömürülen, ezilen, horlanan insanlarız. İşçi sınıfının yürüttüğü tarihsel mücadeleler sonucu kazandığımız haklardan mahrum bırakılan; örgütlenmemizin, sendikalaşmamızın önüne binbir türlü engeller çıkarılan; sermayedarların yasalarına bile işgününü 8 saat olarak koydurmamıza rağmen, zoraki fazla mesailerle günde 10-12 saat, sağlıksız koşullarda sefalet ücretlerine, üstelik de iş güvenliği ve güvencemiz olmadan çalıştırılan insanlarız. Ve daha önemlisi, biz üreten ve yaratan bir sınıfın üyeleriyiz. Yaşamak için alınterimiz ve emeğimizden başka birşeyimiz yok. Herbir bölüğümüz farklı duvarların arkasında olsak da çalışarak-üreterek yaşamımızı sürdürüyoruz. Hepimiz aynı sömürü çarklarının dişlileri arasında ömür tüketiyoruz. Yani aynı kaderi paylaşıyoruz. Bu kaderi bize dayatanları çarkları ve iktidarlarıyla birlikte tarihin çöplüğüne atmak ise tek kurtuluş yolumuz. yani sadece kaderimiz değil, çıkarlarımız da ortak.

Sermaye Düzeni; Sürekli Kölelik, Sürekli Sömürü, Sürekli Saldırıdır!

Ortak yanlarımız, daha çok. Patronlar sınıfı örgütlü olmasına rağmen biz örgütsüzüz. Onların, yani sömürenler sınıfının sömürü çarkları ve iktidarları var. Yani dünya ölçeğinde örgütlenmiş biz üretenleri çiğneyen, halkları zindan eden bir dişliler sistemi; kapitalist-empyralist sistemleri var. Onu ayakta tutan baskı ve zor aygıtları, devleti, ordusu, polisi, CIA'ı, MOSSAD'ı, MIT'i, kontrgerillaları, Susurluk çeteleri var. Bitmedi! Onlar için yasa yapan ve işçi-emekçileri aldatan, parlamentoları, bir sürü partileri, medyalı var. Var da var! Bütün bunlar yetmezmiş gibi bizim içimizde de işbirlikçileri var. Bugün güya bizim örgütlerimiz olan sendikalarımızın birçoğu onların adamlarının elinde.

Biz ise sınıf partimizi bırakın, sendikalarımızda bile örgütleyemiyoruz. Dünyayı bir tarafa bırakın, ülkeyi de geçtik; bölgesel hatta işyeri çapında bile biraraya gelemiyoruz. En başta sıraladığımız o küçük ve sahte ayrımlar, o büyük özbe öz kardeşliğimizi, sınıf kardeşliğimizi unutturmuş bize. Bir sendikalaşma girişiminde bile birbirimizi hançerliyoruz. Türk-Kürt-Alevi-Sünni bilmem ne; DYP'li, CHP'li, ANAP'lı, MHP'li, Refah'lı diye, şuralı buralı diye bölünüyoruz. Sanki patronların bizi, kadrolu-geçici-taşeron, eski-yeni,

sendikalı-sendikasız vb. diye böldüğü yetmiyormuş gibi.

Bütün bunların nedeni de çok açık. Bilinçli değiliz, örgütlü değiliz. Patronlar sınıfı, elimizden örgütlerimizi aldı; gerçek partimize, bize yol göstereceklere yasak koyduğu; bu uğurda mücadele eden sınıf devrimcilerine her türlü zulmü reva gördüğü yetmezmiş gibi sendikal örgütlerimize de el atmış. Sendikalarımızın birçoğunu sendika bürokrasisi aracılığıyla kendine hizmet eder hale getirmiş. İşte yeni örneği; MGK ve TÜSİAD'ın, yani Türkiye'deki sermaye sınıfının iki temel gücünün kurduğu **Ekonomik Sosyal Konsey (ESK)**'de yer almayan bir işçi sendikası konfederasyonu var mı?

Dahası var! Bizi ve geleceğimiz olan çocuklarımızı eğitim olanaklarından yoksun bırakmakla kalmayıp her saatimizde bizi sürüleştirmeye çalışıyorlar. Neredeyse zamanımızın tümünü, onların radyo, TV ve gazete vb. gibi ideolojik propaganda araçları tarafından beynimiz sulandırılarak geçirmek zorunda kalıyoruz. Yok şu takım yok öteki; Müslüm, Ferdi, Tarkan; laiklik-şariat-darbe; "8 mi, 5+3 mü?" derken düşünecek zaman bırakmıyorlar. Bunların yerine zamanını işçi sınıfının ve ezilenlerin sesi olan yayınlarla ve faaliyetlerle geçiren arkadaşlarımız ise hemen "terörist" damgası yiyor. En önce de bizler tarafından...

Güç Örgütlülüktedir!

Bizim bu örgütsüzlüğümüz, dağınıklığımız bizi nedenli güçsüz kılıyorsa sömürenler sınıfını da o ölçüde güçlülendiriyor. Zaten onların en büyük ve en çok güvendikleri güçleri de buradan geliyor. Gerçekten de biz birlik olsak, örgütlü bir sınıf olsak, sermaye sınıfı bize kendi çıkarlarını dayatabilir mi? Sahi, biz olmasak onlar oturdukları sırcalı sarayları, bindikleri otomobilleri, yolları, köprüleri, gemileri... kimlere yaptıracaklar? Kuş sütünden gayrisıyla donattıkları sofralarını nasıl donatacaklar? Gereksiz olan o yaşamlarında gereksindikleri herşeyi, biz olmasak kim üretecek? Ya da biz olmasak kim malları, mülklerinden ibaret "vatanları"nı "böldürtmemek" için askere gidip kardeş Kürt halkına kan kusturacak? Silahları kim üretecek? O silahlara yatırdıkları serveti kim yaratacak?

Bir düşünün, cevabını sizler de bulacaksınız. Ve aslında kimin güçlü olduğunu da göreceksiniz. Kısacası, biz bilinçli-örgütlü bir sınıf olarak kavgaya durduğumuzda ancak o zaman gerçek kurtuluşumuzu sağlayabileceğiz ve tüm ezilenlerin kurtuluşuna önderlik edebileceğiz. O miadı dolmuş sömürenler sınıfını ancak o zaman layık oldukları çöplüğe gönderebileceğiz.

Ne Yapmalıyız!

İlkin işyerlerimizde bir araya gelip örgütlenmek doğrultusunda adım atmalıyız. Taban örgütlerimizi, komitelerimizi kurup adımlarımızı örgütlü bir tarza kavuşturmalıyız. Böyle taban inisiyatiflerini yaygınlaştırmak, güçlendirmeli; sadece işyerlerinde değil,

bölge düzeyinde de birlikte hareket etmemizi sağlayacak araçlar haline getirmeliyiz. Özellikle öncü işçiler biraraya gelip ilk adımı atmalı, diğer sınıf kardeşlerine mücadelenin, birlikteliğin yolunu gösterebilmeliler. Görev ve sorumluluk hepimizin. Fakat bunların farkında olmayan ya da olup da birşeyler yapılamayacağını, yalnız olduklarını düşünen işçi arkadaşlarımız ilk adımın atılmasını bekliyorlar. Yani görev en çok, bedel ödemekten çekinmeyen öncü-bilinçli arkadaşlarımıza düşüyor.

Bugün OSB'deki birçok fabrikada, işçi kardeşlerimizin geneli ısrarlı bir yolgöstericilik, en önde yürümeyi göze alan yiğitler olduktan sonra mücadeleye atılmaktan çekinmiyorlar. İlk başta belki tedirginlik gösteriyorlar, tereddüt ve yalpalamalar oluyor fakat mücadele içinde bunlar da aşıyor. İşte geçen yıldan bu yana süren bir dizi deneyim; Beybi Çuval, Mayer Wonisch, Om Mühendislik, Otoman, Mercan Raf, vs... Buralarda gökten birileri inip örgütlenmedi. İşyerlerindeki duyarlı-öncü kardeşlerimiz biraraya gelip işyerlerinde komiteler kurdular. Yukarıda saydığımız sorunları aşmak için çabaladılar / çabalıyorlar. Gerekğinde eylemler yapıyorlar. Belki bazıları başarılı olamadı, fakat işçiler sınıf mücadelesi için yararlı deneyimler edindiler.

Kazanacağımız Koca Bir Dünya Var!

Olmaz demeyelim. Hele biz ilk adımları bir atalım. Kaybedecek bir şeyimiz mi var, bizi sermayenin köleleri haline getiren zincirlerimizden başka? Kazanacağımız ne ki diye sormayın. Sendikalaşabiliriz, insani yaşam koşullarına ulaşabiliriz, öğrenip deneyim sahibi oluruz, "dünyayı kazanmak için" daha büyük kavgalara girişmenin yolunu öğreniriz. Ve daha önemlisi "kazanacağımız koca bir dünya var!"

Tek tek işyerlerimizde mücadeleye girişmek, örgütlenmek, sendikalaşmak elbette önemli. Fakat bunu bütün sınıfa maledemediğimiz, deneyimlerimizi ve mücadelemizi ortaklayamadığımız yerde kazanımlar birer kırıntı olmaktan öteye gidemeyecektir. Dahası bunun çabasını vermediğimiz yerde bu kırıntıların bile garantisi olmayacaktır. İşte yakın bir örneği; İMES'te dört ayrı atölyede ayrı ayrı sendikalaşma çalışmaları yürütüldü. Yetki için çoğunluklar bile sağlandı. Fakat bizim yapamadığımızı İMES işverenleri yapıyor. Birlikte ve örgütlü hareket ederek bu işyerlerinin tüm zararlarını birlikte karşılayıp, atölyeleri kapatarak, en azından zararın bir yerinden dönüp kar ettiler. Sonuçta İMES'e sendika sokmayarak onlar kazandı. Biz birlikte hareket etseydik, buradaki kardeşlerimize destek verseydik; çalıştığımız fabrika ve atölyelerde de bu tür adımlar atsaydık patronlar mı yoksa işçiler mi kazanacaktı?

Güç Birlikteliktedir!

Mücadeleyi ortaklaştırmak, komiteleri ortaklaştırmak, işçilerin birliğini sağlamak hedefiyle mücadeleye girişen işçiler işyeriyle ilgili sorunlarda değil, bizimle ilişkili bütün

sorunlara karşı mücadele edebilmek için de bu şart. Çünkü patronlar tek tek işyerlerini olduğu gibi ülke genelinde de birlikte saldırıyorlar. Kah çete devletlerini üzerimize salarak kah içimizdeki işbirlikçi hainleri kullanarak, kah ESK'leriyle... Ama ne yapıp edip bize özelleştirmeyi, taşeronlaştırmayı, zamlara eşlik eden çete terörünü, insanlık dışı yaşam koşullarını, sefaleti dayatabiliyorlar. Biz, mücadelemizi ve örgütlülüklerimizi ortaklaştırıp birlikte hareket etsek, bütün ezilenleri saflarımıza çekip ezenlerle kavgaya girsek patronlar sınıfı bunları bize dayatabilecek mi?

Halkı Olan da Biziz, Güçlü Olan da...

Üstelik bizim silahlarımız onlarınkinden daha güçlü. Ama çoğumuz farkında değiliz. Bu bir tarafa çoğumuz silahlarımızın ne olduğunu bile bilmiyoruz. Biz, varolan örgütlerimizi (Sendika, Dernek, Demokratik Kitle Örgütleri...) sahip çıkıp bugün olmayan ama nihai zaferimizin olmazsa olmaz aracı olan sınıf partimizi kurup, bir sınıf olarak hareket ettiğimiz oranda kazanan taraf olacağız. Bizim grev ve direniş silahımız, sınıf dayanışması silahımız, sermayeyi yenecek olan işçilerin birliği silahımız var. Haklı olan da biziz. Bunları kullanabilmek, sermayenin ve çete devletinin saldırılarını püskürtmek için önce biraraya gelmemiz gerekiyor. Birbirimizden haberdar olmamız, yalnızlık duygusundan kurtulmamız gerekiyor.

Neden Bülten?

İşte bültenimiz en başta bunun aracı olacak. Bizi birbirimize ulaştıracak. Bültende sorunlarımızı tartışabilecek, mücadele ve deneyimlerimizi ortaklaştırabilecek, onun aracılığıyla aynı safta kavgaya durabileceğiz. Bülten bunların hepsinde başarıyı sonuca vardırarak demiyoruz. O sadece bir ilk adım. Bize gerçek silahlarımıza ulaşmanın yolunu gösterecek, biraraya gelmemize, bilinçlenmemize yardımcı olacak, "**Kurtuluş Yok Tek Başına! Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!**" bilincini işçi kardeşlerimiz arasında yaygınlaştırmaya çalışacak bir araç ve bu tür araçlardan sadece biri. Bu çerçevede bütün işçilere açık bir kürsü.

Şimdi bütün işçilerin özellikle de duyarlı öncü işçilerin önünde bu kürsüyü gereğince kullanabilmek görevi ve sorumluluğu duruyor. Gerçekten sermaye sınıfının ve çeteleşmiş devletin saldırılarına "Dur!" diyebilmeyi, sendikalarımıza çöreklenmiş ağalığa ve bürokrasiye "Defol!" diyebilmeyi, sendikalarımızı gerçek mücadele örgütlerimiz haline getirebilmeyi ve iktidarımızın aracı olacak gerçek sınıf partimizin kuruluşuna katılabilmeyi isteyen bütün işçiler bültenimizi sahiplenmeli; sadece kendi fabrika ve atölyelerine değil dışındaki fabrikalara da ulaştırabilmeli; bültene yazı, röportaj, bilgi, belge, mali vb. katkı yapmayı bir görev saymalıdırlar.

Haydi İş Başına! Sermayeye Karşı Örgütlü Savaşma!

Gelişen işsizler hareketi ve burjuvazinin korkusu

Günümüz kapitalizmi işsizliği nasıl kullanıyor?

Geçtiğimiz yıl içinde dünyada yaşanan gelişmeler birarada ve topluca değerlendirildiğinde, ortaya çıkan sonuçlar, 1998 yılının işçi sınıfı ve emekçilerin mücadeleleri açısından hareketli geçeceğini göstermektedir. Uzun yılların birikiminin ürünü olan bu potansiyel gerçeklik dünyanın istisnasız her ülkesinde değişik biçimler altında ve periyodik olarak yer yer kendisini dışa vurmaktadır. Emek dünyasının hoşnutsuzluğu hem geniş bir alana yayılmakta, hem de talepler bakımından keskinleşmekte ve ivedilik kazanmaktadır. Amerika'daki UPS, Fransa'daki kamyon sürücüler ve Güney Kore'deki genel işçi eylemi emekçilerin hoşnutsuzluğunun dünya geneline hakim olduğunu gösteren yakın dönemde yaşanmış uç düzeydeki örneklerdir. Ancak bu örnekler dahi birikmiş ve henüz açığa çıkmanın yolunu bulamamış genel hoşnutsuzluğun gerçek boyutlarını yansıtmamaktadır. Büyük ölçekli ve genelleşmeye son derece yatkın bir alevlenmenin temel öğeleri hızla birikmektedir.

Eskiden olduğu gibi her ülkenin burjuvazisi ulusal sınırlar içinde cereyan edebilecek sosyal hareketliliklerden endişelenmiyor. Soruna artık uluslararası açıdan bakılıyor. Fransa'daki kamyon sürücülerinin eylemi komşu ülkelerde yarattığı sonuçlar bakımından bu alanda açık bir ölçüt oluşturmaktadır. Bir ülkede patlak veren işçi eylemlerinin entegre olmuş ekonomilerde sarsıntı yaratmalarından çok diğer ülkelere yayılmalarından ve genelleşmelerinden korkulmaktadır. Bu nedenle birkaç aydır Asya ülkelerinde patlak vermeye hazır duruma gelmiş sosyal hoşnutsuzluk yerel sorumlulardan çok uluslararası burjuvaziye düşündürmekte ve endişelendirmektedir. Güney Kore, Endonezya, Malezya vb. ülkelerde, mali krizin ardından sıranın sosyal krize gelmiş olduğunun uluslararası basında gününbirlik haber ve yorum konusu edilmesi, basit bir haber olarak değil duyulan derin bir endişenin dışavurumu olarak algılanmalıdır.

Buna rağmen, burjuvazinin emekçi mücadeleleri karşısında uzun dönemdir zor duruma düşmediği, sınıf savaşımında çetin bir kavganın gündeme gelmediği ise bir başka gerçektir. Dahası, burjuvazi işçi eylemlerini bastırmakta, saptırmakta ve sonuçta etkisiz bırakmakta pek fazla zorlanmamaktadır. Burjuvazi sınıf savaşımında üstünlüğünü korumayı farklı manivela ve yöntemleri başarıyla kullanmaya borçludur. Kriz edebiyatı, uluslararası rekabet, sendikal suç

ortaklığı, emekçileri kategorilere ayırarak uygulanan böl-yönet politikası (kamu çalışanı/özel sektör çalışanı, işçi/işsiz, yerli işçi/göçmen işçi) vb. manivelaların sürekli kılınmış bir ideolojik saldırı ortamında kullanılması, sermaye düzeninin işini fevkalade kolaylaştırmaktadır. Eğer bu yöntemlere başvurmamak mümkün olmazsa ya da eylemi kırmaya yetmezse, burjuvazi pazarlık masasına oturmakta ve taviz vermektedir. Ancak, Amerika'daki UPS, Fransa'daki kamyon sürücüler grevinde olduğu gibi, eylem anında verilen ödünler ve atılan geri adımlar, işbaşı yapıldıktan hemen sonra tereyağından kıl çeker gibi kısa sürede geri alınmaktadır.

Burjuvazinin böl ve yönet politikasını uygulamakta bugüne kadar başarıyla kullandığı manivelaların başında işçi/işsiz, yerli işçi/göçmen işçi kategorilerinin karşı karşıya konulması gelmektedir.

Göçmen sorununun istismarı

Yerli işçi ve göçmen işçi kategorileri arasındaki farkın, iktisadi anlamda, nasıl uzlaşmaz bir çelişki olarak kullanıldığını Avrupa ülkelerinde görmekteyiz. Bu ülkelerde kitlesel işsizliğinin başgöstermesi ile birlikte göçmen sorunu doğdu. İşsizlik oranının artmasına paralel olarak güncellik kazandı, sürekli gündemde kaldı ve giderek olağan bir iç politika argümanına dönüştürüldü. '70'li ve '80'li yıllarda her seçim kampanyasının arifesinde göçmen işçilere yönelik yeni yasal düzenlemelere gidildi. Yabancı işçi sayısını sınırlama ve ardından düşürme yollarını bulma, siyasi programların en önemli maddeleri arasında yer alırdı. Bu süreçte, zamanla inandırıcılığını kaybetmeye

başladı. Bu nedenle '90'lı yıllarda göçmen işçi sorunda yeni taktikler geliştirildi. Göçmen işçi sorunu, bu kez, vize, oturum hakkı, siyasi sığınma hakkı, reşit olmayan çocukların yasal konumu, aile birliği, çifte vatandaşlık meselesi, çarşaf sorunu, poligami, evlenme sorunu, kaçakların durumu vb. boyutları ile tartışmaya açıldı ve iç politikanın kalıcı bir gündem maddesine dönüştürüldü.

Burjuvazinin göçmen işçilere yönelik bu icraatı genellikle yanlış anlaşılmakta, esas özü kavranmamaktadır. Irkçılık ve yabancı düşmanlığı denilerek geçiştirilmektedir. Oysa, burjuvazi göçmen işçi sorununu kullanırken başlangıçta ırkçı ve yabancı düşmanı duygularla hareket etmemektedir. O göçmen sorununu, deyim yerindeyse, parasal çıkarlar için, yani belli bir ücret politikasını, belli bir sömürü dozunu dayatmak ve kabul ettirmek için işçi sınıfına karşı bir silah olarak kullanmaktadır. Irkçılık ve yabancı düşmanlığı ise bu kullanımı kolaylaştıran yan ürünler olarak sonradan ortaya çıkmaktadır. Göçmen işçilerin yerli işçilerin işlerini ellerinden alan, sosyal kuruluşların kasalarını boşaltan asalaklar olarak ilan edilmelerinin gerisinde, ırkçılıktan ve yabancı düşmanlığından önce, sermaye sınıfının emekçi sınıfların tamamına karşı yönelttiği ideolojik, politik ve iktisadi bir saldırı yatmaktadır.

Ancak göçmen sorununun istismarının herşeye rağmen objektif sınırları mevcuttur. Bu sınırların aşılması yeni ve olağanüstü bir dönemin başlangıcı anlamına gelir. Onun için burjuvazi olağan koşullarda bu istismarın dozunu fazla kaçırmamak, kontrolden çıkmasını engellemek için değişik ülkelerde ırkçı-faşist partiler

ihtiyaca göre bir ileri itilmekte bir geri çekilmektedirler. Zira düzenin kontrolünden çıkmış ya da düzeni ele geçirmiş ırkçılığın ve yabancı düşmanlığının hedefinin göçmenlerle sınırlı olmadığı yakın geçmişte Avrupa'da görüldü. Dolayısıyla burjuvazinin kolay kullanmaya yeltendiği göçmen sorunu, aslında son derece hassas ve çığırından çıktığında önemli sonuçlar yaratabilecek bir sorundur. Örneğin Fransa'da göçmen işçi sorunu onyıllardır bu mantıkla kullanıldı. Bu istismarın ürünü olarak '80'li yılların ortalarından itibaren faşist Milliyetçi Parti hızla gelişti, ırkçılık yaygınlaştı ve Afrikalı sayısız kaçak işçi özel uçak seferleriyle ülkelerine zorla gönderildi. Sonuçlar bugün ortada. Fransız emperyalizminin Afrika'dan kolayca kovulmasında bu politikanın küçümsenmeyecek bir payı vardır. Afrika'da açılan gediklerin kapatılmasını kolaylaştırmak, Fransa'nın imajını yeniden restore etmek amacıyla son birkaç aydır Fransa'da oturum kartı dağıtılmaktadır.

İşçilerle işsizlerin karşı karşıya getirilmesi

İkinci olarak irdelemek istediğimizin ve aktüalite ile doğrudan bağlantılı olan konu işçi-işsiz ikilemidir. İkiyüzlü bir ağlama duvarına dönüştürülmüş bulunan işsizlik sorunu, emekçi kitlelere karşı kullanımda göçmen sorunundan çok daha etkili bir silahtır. İşsizlerin durumu, kapitalizmin can simidi, koltuk değneği işlevini görmektedir. Geri tepme mekanizması olmayan işsizler ordusu sorununu burjuvazi işçi sınıfına karşı kullanırken, bir gün barutunun tükeneneğini birkaç hafta öncesine kadar belki de hiç düşünmemiştir.

"İşsizliğe karşı mücadele ulusal davamızdır!", "İşsizlik bir kanserdir!", "İşsizliğe karşı mücadele tüm politikalarımızın saptanmasında bir numaralı önceliği oluşturmaktadır!" türünden söylemler sermaye düzeninin hükümetlerinin evrensellik kazanmış ortak parolasıdır. İşsizliğe karşı mücadele adına ücretler dondurulmakta, hatta düşürülmektedir, sosyal haklar yine işsizliğe karşı mücadele adına tırpanlanmakta, toplu işten atmalar da işsizliğe karşı mücadele adına yapılmaktadır. İşsizlik tazminatının sınırlandırılması işsizliğe karşı mücadele adına gerçekleştirilmektedir. Hatta toplu işten atma politikası **"sosyal plan"** adı altında olumlanmaktadır. Kısacası en kaba emekçi düşmanı iktisadi politikalar dahi işsizliğe karşı

mücadelenin zorunlu bir ihtiyacı olarak ilan edilmekte ve uygulanmaya konmaktadır.

Sermayenin çıkarlarına endeksli biçimde sağlanacak makro-ekonomik dengelerin zamanla yan ürün olarak istihdam olanakları yaratacağı, dolayısıyla işsizlik oranını aşağı çekeceği savunulmaktadır. Yukarıda toplu işten atmaların işsizliğe karşı mücadele adına gerçekleştirildiğini belirttik. Burjuvazi, son derece abes olan bu yöntemi dahi gerekçelendirmekte ve haklı kılmakta zorluk çekmemektedir. Toplu işten atılmaların dayatılması ve kabul ettirilmesi şu mantıkla kullanılmaktadır. Söz konusu işletme konjonktürel olarak dar boğazda bulunuyor. Bu geçici dar boğazdan çıkmanın yegane yolu istihdam fazlasına son vermektir. Böylece işletme kısa sürede esenliğe çıkmış olacak ve sonuçta yeni istihdam olanakları yaratmanın koşulları oluşacaktır. Eğer bugün belli miktarda işçinin işine son verilmezse, yakın gelecekte daha fazla insanı işten atmak ya da işletmeyi kapatarak tüm çalışanların işine son vermek gündeme gelecektir.

Burjuvazinin emekçi kitlelere kolayca dayatığı bu **"ehven-i şer"** mantığının yeni istihdam olanakları yarattığı görülmemiştir. Tam tersine işsizler ordusu büyüdüğü oranda sermayenin vurgun olanakları da artmaktadır. İki göstergenin yarattığı sonuçlar bu bakımdan anlamlıdır. Birincisi, işsizlik oranındaki durgunluk ya da düşüş borsaların moralini bozmaktadır. Yani periyodik olarak yayınlanan işsizlik istatistikleri eğer bir durgunluk ya da sembolik bir düşüş gösteriyorsa, borsalar aniden inişe geçmekte ve krize girmektedir. İkinci gösterge ise, herhangi bir işletmede bir toplu işten atma planı açıklandığında yaşanan durumdur. Planın açıklanması ile birlikte sözkonusu işletmenin borsadaki hisse senetlerinin değeri hızla yukarı fırlamaktadır. Onun için eğer bir grup hisse senedi satışa çıkartılmak isteniyorsa, onun değerini yükseltmek için ilkin bir toplu işten atma planı açıklanmaktadır.

İşsizlik sorununun bu derece kolay kullanımının nedenleri basittir. İşsizler ordusu tehlikesiz bir sosyal kategori oluşturmaktadır. Onların herhangi bir örgütlülüğü, sendikaları yoktur. En olumlu durumlarda bazı yerel dayanışma dernekleri mevcuttur. Üretimin, sosyal yaşamın dışına itilmiş bu kategori son derece dağınık bir insan topluluğu olmaktan öte bir anlam taşımamaktadır. Alım güçleri olmadığı ya da son derece sınırlı olduğu için, kapitalist düzen tarafından hatırı sayılır değer verilir birer tüketici olarak görülmemektedirler. İşsizler örgütsüzlüklerinden ötürü ses çıkaramadıkları gibi eylem yaparak seslerini duyurma ya da hak talep etme olanaklarından da yoksundurlar. En iyi bir ihtimalle düzenlenecek bir gösteriye işsizleri katmak çok zor olmaktadır. Çünkü onlar boyutları her geçen gün artan, dallanıp budaklanan maddi, manevi ve sosyal sorunları içinde

İşsizlerin durumu, kapitalizmin can simidi, koltuk değneği işlevini görmektedir. Geri tepme mekanizması olmayan işsizler ordusu sorununu burjuvazi işçi sınıfına karşı kullanırken, bir gün barutunun tükeneceğini birkaç hafta öncesine kadar belki de hiç düşünmemiştir. İşsizliğe karşı mücadele adına ücretler dondurulmakta, hatta düşürülmektedir, sosyal haklar yine işsizliğe karşı mücadele adına tırpanlanmakta, toplu işten atmalar da işsizliğe karşı mücadele adına yapılmaktadır.

boğulmuş durumdadırlar. İşte bu nesnel durumdan ötürü burjuvazi büyük bir pervasızlık ve kaygısızlıkla işsizlik sorununu kullanmaktadır.

İşsizler hareketi

Fransa'da geçen Aralık ayı ortalarında patlak veren işsizler eylemi burjuvazinin bu alandaki yapısal rahatını bozdu. Avrupa'nın ya da dünyanın bir başka ülkesinin tanık olmadığı bir eylem türü, **İşsizler Eylemi**, Fransa'da yaklaşık dört haftadır sürmektedir. Bu bir ilktir, bir dönüm noktasıdır, örnek oluşturmaktan, genişlemekten başka bir alternatifi olmayan alışılmamış türden bir eylemin başlangıcıdır.

İşsizler Noel ve Yeni Yıl bayramlarının arifesinde işsizlik ödeneklerini ödeyen kurumun (**Assedic**) bazı yerel bürolarını basarak işgal ettiler. Eylemcilerin talepleri başlangıçta oldukça sembolikti. İşsizler Noel bayramını geleneklere göre kutlamak ve çocuklarına hediyeler almak için istisnai bir ödenek (1500 Frank) talep etmekteydiler. İşsizlerin bu eylemini bazı basın organları, belki de bayram döneminin verdiği ruh hali nedeniyle, sempatik buldular. Ancak çok geçmeden eylem farklı bir yörüngeye girince ve işin ciddiyeti anlaşıncı, olay bu defa bir kaç "deli"nin çırpınışı olarak değerlendirildi. Ama bu arada işsizler hareketi ülkenin siyasi gündemine oturdu, aktüalitenin en önde gelen konusu haline geldi. Devlet başkanı, hükümet, parlamento, siyasi partiler gibi vb, kurumlar bir avuç işsiz eylemi ile

açılan gedigi kapatmanın yollarını aramaya başladılar. Bu telaş, düzenin ince damarına hiç beklenmedik bir biçimde ve isabetlice basıldığını göstermektedir.

Neden?

Yukarıda işsizlik sorununun ne kadar kolay istismar edilen bir konu olduğunu, sermaye düzeninin en iğrenç politikalarına maske edildiğini özetledik. Aynı şekilde işsizler kategorisinin sosyal bir tabaka olarak düzen açısından tehlikesizliğini de belirttik. İşsizler söz hakkı olarak tüm ikiyüzlülükleri ve sahtekarlıkları ortaya dökmekte, yalanın, demagojinin, istismarın temeline su tutmakta, düzeni savunmasız bırakmaktadırlar. Eylemcilerin sayılarının son derece sınırlı oluşu ve işgal edilen büro sayısının 15 ile 20 arasında oynaması dikkate alınarak eylemin yarattığı etkiye bakıldığında, esas muhtevası ortaya çıkmaktadır.

Çünkü işsizlerin karşı karşıya bulundukları sorunlar genel hatları ile toplumun tamamı tarafından bilinmesine karşın, bu sorun bugüne kadar hep başkaları tarafından bir ağlama duvarı olarak kullanılmıştı. Bu sosyal kategori hep pasif durumda kalmış, kendi nesnel durumunun aktif bir aktörü olamamıştı. Bugün onların söz hakkını almasıyla birlikte sorunun tartışma biçimi değişti. Bir ağlama duvarı olmaktan çıkıp bir talep yığının dönüşmeye başladı. Üstelik kısa bir süre içinde, eylem atmosferinin yarattığı ortam sayesinde, işsizler hediye meselesini unutarak başka talepler ileri sürmeye başladılar. İş

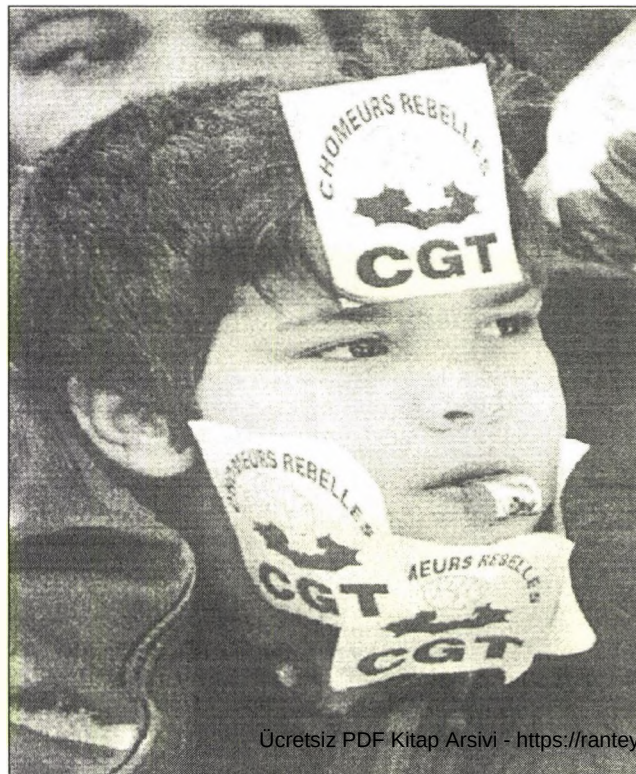
istiyorlar, somut hak istiyorlar, beslenmek, giyinmek, çocuklarının en temel gereksinimlerini karşılamak için asgari bir alım gücünün garantilenmesini istiyorlar. Fransa'da resmi rakamlar işsizliğin yıllardan beri 3 ile 3,5 milyon arasında oynadığını göstermektedirler. Bu rakamların herhangi bir ciddiyetinin olmadığı açıktır. Bazı bağımsız kuruluşların yaptıkları araştırmalar bu ülkede yoksulluk içinde yaşayan insan sayısının 10 milyonu aştığını iddia etmektedir. Dolayısıyla, bu

koşullarda işsizlerin taleplerinin haklılığını, meşruluğunu anlamak ve kabul etmek fazla bir güçlük taşımamaktadır. Bir avuç işsiz yürüttüğü sembolik denilebilecek eylemin gücü de bu gerçekten kaynaklanmaktadır. İşsizler her defasında **"Bizim artık kaybedecek hiç bir şeyimiz yoktur!"** diyerek söze başladıklarında, yalnız Fransa'da değil Avrupa genelinde onmilyonlarca insanın ortak taleplerini dile getirmektedirler.

İşsizler hareketinin diğer bir özgünlüğü ise, alışılmış bir karalama ve saldırı kampanyasına uygun olmamasıdır. İleri sürülen taleplerin haksız ya da abartılı olduğunu kimse açıkça iddia edemiyor. Düzenin tüm kurumlarının, hükümetin, siyasi partilerin, sendikaların maskesi aralandı. Onun için hükümet başlangıçtan itibaren popülerleşen eyleme son vermek için kaba şiddete başvurmayı göze alamıyor. Polis bir bürodan kovuyor, işsizler çocukları ile birlikte gidip başka bir yere yerleşiyorlar. İşsizler kullanılıyor deniliyor. İtham edilenler çıkıp, **"evet biz işsizlerin yanında olmakla, onların kavgasını desteklemekle onur duyuyoruz"** diye cevaplıyor, **"dayanışma ve mücadeleyi yükseltme çağrıları"** yapıyorlar.

Diğer bir sorun ise, eylemcilerin taleplerine karşı verilecek tavizlerin yaratacağı ortamdır. Verilecek taviz bir barajın önündeki duvarı yıkmaya benzemektedir. Çünkü eylemcilerin arkasında milyonlarca insan sıra beklemektedir. Taviz verme durumunda olayın bir çorap söküğüne dönüşmesinin tüm riskleri mevcuttur. Diğer taraftan, hiçbir şeyi olmayan milyonlarca insana verilecek ödünleri eylem son bulduktan sonra geri almak kolay olmayacaktır. Kaldı ki bu eylem vesilesiyle işsizler söz almayı, pasiflikten kurtulmayı, mücadele etmeyi öğrenmiş oluyorlar. Bu çıkmaz, olanakların yokluğundan kaynaklanmamakta, kapitalist düzenin yapısal çelişkilerinden doğmaktadır. İşsizlerin yaşam koşullarının düzeltilmesinin, alım güçlerinin artırılmasının maddi olanakları fazlasıyla mevcuttur. Fakat bu taleplerin karşılanması, işsizliğin kapitalist ekonomik yapı içindeki işlevini sınırlar, ücret politikasının saptanmasında emekçilere karşı bir baskı aracı olarak kullanılmasını zorlaştırır. Örneğin 1996 yılında işsizlik sigortası kasasında 13 milyar frank tutarında bir fazlalık mevcuttu. Yani çalışan emekçilerin ücretlerinden kesilen, ama işsizlere ödenmeyen bir fazlalık. İşverenler sendikası o zaman, **"bu parayı işsizlere vermeyelim de işsizliğe karşı mücadelede kullanalım, yapısal yatırımlar yapalım, daha akılcı olur!"** demişlerdi. Hatta bir Çin atasözünden yararlanılmıştı: **"Aç bir insana balık vereceğine avlamayı öğret!"**

Böylece işsizlik burjuvazi tarafından işçi sınıfına ve emekçilere karşı onyıllar boyu bir silah olarak kullanıldıktan sonra artık işsizler tarafından düzene karşı kullanılmaktadır. Fransa'daki işsizler eyleminin esas önemi bu bağlamda bir başlangıcı, bir ilk adımı oluşturmuş olmasında yatmaktadır.

Program sorunları üzerine konferan

Konunun teorik ve yönt

Bu durumda siz
kapitalist tarım teknikleriyle
toprağından sökülüp atılmış, yerini
traktöre ve ücretli işçiye bırakmış, bu
volla
kentlere ya da mevsimlik işçiliğe
sürülmüş, ya da
sürülmeye aday nüfus
için, anti-feodal toprak devrim
mantığından miras bir düşünüş tarzıyla
toprak talebi ileri
sürebilir misiniz? Elbetteki, tarımda
modern kapitalist dönüşüm süreçlerinin
ilerlediği koşullarda
bile, topraksız ve az topraklı köylüler
toprak talebiyle ortaya çıkabilirler. Ama
biz ortada böyle bir talep yokken bunu
kendimiz teşvik etmeyiz, kendimiz
gündeme getirmeyiz.
Biz tarımda modern kapitalist
dönüşümün topraksız bıraktığı, ücretli
işçi adayı haline getirdiği, dünün
köylüsüne, varının modern sanayi işçisi
adayına, toprak vaadinde
bulunmayız,
yani bunu biz kendimiz işlemeyiz. Ama
sosyal hareketler partilerin iradesinden
ve tercihlerinden bağımsız olarak ortaya
belli tutumlar veya dinamikler
koyabilirler.

Türkiye'nin tarımsal gerçeklerinin kendi nesnelliği içinde ele alınamamasında, teorik kavrayış ve yöntemsel yaklaşım çarpıklıklarının yanı sıra, bazı nesnel ya da dışsal diyebileceğimiz güçlüklerin de belirgin bir payı var. Daha sonra çeşitli örnekler üzerinden göreceğimiz gibi, geleneksel harekete egemen yanlış yorum ve değerlendirmelerde bu hiç de küçümsenmeyecek bir rol oynamıştır.

Sözkonusu güçlüklerin başında Türkiye'de 1950 yılına kadar çağdaş bir tarım sayımının yapılamamış olması, bu tarihten sonra yapılan sayımların ise, kullanıma elverişsizliklerinin ötesinde, hayli tartışmalı, dolayısıyla güvenilir olmaları gerçeği var. Türkiye'nin tarımsal gelişme süreçlerini belli bir ciddiyetle ele almaya çalışan çeşitli araştırmacılar bu olguyu özellikle dile getiriyorlar ve yakınmalara konu ediyorlar. Örneğin, Türkiye'de "Tarımsal Değişim: 1923-70" başlıklı bir incelemenin yazarları bu konuda

1950 öncesi döneme ilişkin olarak şunları söylüyorlar: "Türkiye tarımının yapısına ilişkin bütün çözümlerler, kaçınılmaz olarak, özellikle II. Dünya Savaşı öncesi dönemler hakkında istatistiki bilgi yetersizliği ile yüzyüze gelir. Tarımın iki dünya savaşı arası dönemdeki durumu üzerine yazılanların temelini, bugün bile (1980'lerin ortası), bir toprak reformu komisyonunun 1945'te sunduğu bilgi parçaları oluşturmaktadır." (Geçiş Sürecinde Türkiye başlıklı derleme içinde, s.292-293)

Aynı yerde verilen bilgilere göre, Ziraat Vekaleti'nin Köy Etüdler Bürosu 1937'de o dönemin toplam 63 vilayetinin yalnızca 35'inde bir envanter çalışması başlatıyor. Bu çalışmanın sonuçları hiç yayınlanmıyor. 1945'te Çiftiçiyi Topraklandırma Kanunu gündeme gelince, bir komisyon bu envanter çalışmasının sonuçlarına dayalı bir rapor hazırlıyor. Az önce aktarılan parçada sözü edilen "bilgi parçacıkları"nın kaynağını da işte bu rapor oluşturuyor. Bu "bilgi parçacıkları"nın ise önemli ölçüde belli dilimlere göre sınıflandırılmış tarımsal işletme büyüklükleri ve her bir dilimin kapladığı toplam alandan oluştuğu anlaşılıyor. Zira aynı yazarlar, bu bilgilerin (illerin yalnızca yarısıyla sınırlı olmasının ötesinde) taşıdığı temel yetersizlikler hakkında (küçük meta üreticilerinin yaygınlığını irdelerken) şunları söylüyorlar: "İdeal olan, köylülüğün bu geniş kesiminin, toprak işleme biçimi, toplam ve pazarlanan üretim içindeki pay, kullanılan emek türleri ve sermaye birikimi gibi kıstaslara göre daha anlamlı bölümlere ayrılması olurdu. Ne yazık ki eldeki verilerle bunların hiçbirini yapılamamaktadır." (age., s.294)

Bunlar 1950 öncesinin tarımsal verilerinin durumuna ilişkin olarak bir fikir vermektedir. Çeşitli araştırmacılar "Türkiye'de ilk çağdaş tarım sayımı"nın 1950 yılında yapıldığı üzerinde birleşmektedirler. Gelgelelim bizzat kendi bilgileri, yorumları ve yakınmaları '50 sonrasının bu sayımlarının hiç de çağdaş ölçülere uygun olmadığı konusunda herhangi bir kuşku bırakmıyor. Herşey bir yana bu sayımların toprak mülkiyetinin dağılımını bile (ki bu en basit veri sayılmalıdır) doğru yansıtmadığı konusunda yaygın bir görüş var. Birçok araştırmacı Cumhuriyet tarihi boyunca sık sık sözü edilen (ve elbetteki hep sözde kalan) "toprak reformu" tartışmalarının büyük toprak sahipleri arasında yaygın biçimde yanlış beyana ve hilelere (mülkiyeti aile bireyleri arasında paylaşmak) neden olduğunu, bu açıdan toprak mülkiyeti dağılımına ilişkin verilerin güvenilir olmadığını söylemektedir. Türkiye'de ilk ciddi tapu ve kadastro çalışmasının 1950'lerde başlatıldığı ve '70'lere gelindiğinde bunun hala da tamamlanamadığı düşünüldüğünde, sayımlar esnasındaki keyfi ve yanıltıcı beyanların rolü daha iyi anlaşılır.

Verilere ilişkin sorunlar bununla da bitmemektedir. Yine birçok araştırmacı, sayımların her seferinde değişik ölçütlere göre yapıldığını, bunun ise farklı yıllar arasında karşılaştırmalar yapıp bir takım sonuçlara ulaşmayı güçleştirdiğini söylemektedir. Ve nihayet en önemli nokta: Eğer bir ülkenin tarımında hızlanan bir kapitalist gelişme yaşanıyor, tarımın yapısı buna uygun bir değişime uğruyorsa, tarımsal yaşam içindeki sınıf ve tabakaları doğru değerlendirebilmek için, çok daha kapsamlı, zengin ve titiz genel sayımlara ihtiyaç vardır. Oysa

Türkiye'de devletin istatistik kurumlarının ne böyle bir çabası ne de kaygısı var. Onların sayım ve envanter çalışmaları, bilimsel değerlendirmeleri olanaklı kılacak verileri açığa çıkarmak kaygısından çok, burjuvazinin ve onun devletinin belli teknik ihtiyaçlarını karşılamak amacına yöneliktir. Bu verilerin resmi sunuluş tarzı toplumun sınıfsal gerçeklerini gizlemek gibi çok özel bir kaygıyla yüklüdür. Resmi verilerin bu açıdan sefil durumuna, Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı'nın yakın zamandaki bir raporu bizzat tanıklık etmektedir. Kasım ayı içinde toplanan 1. Tarım Şurası'na bakanlığın sunduğu resmi "Çalışma Belgesi"nde şunlar söylenmektedir:

"Ekonomi ilminde, içerik bakımından işletme büyüklüğü kavramının genel bir tanımı pek yapılmamaktadır. Bunun ana nedeni, çok sayıda faktörle karakterize edilen bu kavram için genel olarak geçerli bir ölçünün verilmeyişidir. Bu durum özellikle tarımsal işletme büyüklüğü kavramı için sözkonusudur. Zira tarım işletmesini oluşturan üretim faktörlerinin tamamını birbirinde ifade edebilecek büyüklük ölçüsü bulunmamaktadır. Ancak bilim adamları; üretim vasıtalarının miktarı (arazi genişliği, hayvan sayısı, çalıştırılan işgücü) üretime katılan üretim vasıtalarının kıymeti (aktif sermaye, işletme masrafları vb.) ve üretim değeri (işletme geliri) gibi bazı kantitatif kriterleri dikkate alarak tarımsal işletme büyüklüğünü ortaya koymaya çalışmışlardır. Bu kriterlerden en isabetli olanı işletme geliri olmakla birlikte gerek gelişmiş gerekse gelişmekte olan ülkelerin tarım işletmelerinin büyük kısmında muhasebe kayıtları bulunmadığından daha çok arazi genişliği kriteri işletme büyüklüğüne tesbitte esas alınmaktadır. Ülkemiz tarım işletmelerinin büyüklüğünü ortaya koymakta genellikle arazi genişliği kriteri kullanılmaktadır." (s.44)

Bakanlığın Türkiye'deki durumu başka ülkelerdeki durumla açıklamaya kalkması dayanaktan yoksundur. Lenin'in konuya ilişkin yazı ve incelemeleri daha 1890'lı yıllarda bile otokratik Rusya'da tarım istatistiklerinin ne denli zengin ve bilimsel kullanıma ne denli uygun olduğunu açıklıkla göstermektedir. Aynı şekilde Lenin'in Alman revizyonistleriyle tarım sorunları üzerinden yürüttüğü polemikler, dönemin Almanya, Fransa, Danimarka gibi ülkelerinin ne denli zengin tarımsal istatistiklere sahip olduklarını açıklıkla göstermektedir. Öylesine ki, farklı büyüklükteki işletmelerin verimlilikleri kıyaslanırken, bu işletmelerde yetiştirilen hayvanların ortalama ağırlıklarına ilişkin yöresel veriler bile kullanılabilir. Ama bundan yüzyılı aşkın bir süre sonra, devletin Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı, tarımsal işletme büyüklüklerini yalnızca arazi büyüklüğü üzerinden saptayabildiklerini, bunun ötesindeki verilerden yoksun olduklarını itiraf edebilmektedir. Bu sınırlı verilerin ise, yeterince güvenilir olmamasının ötesinde, toprağın tarımsal işletme olarak dağılımı ile mülkiyet olarak dağılımı arasındaki ayrımları tespit etmeye elverişli olmadığı bilinmektedir.

Buraya kadar söylenenler, ülke çapında sayımlar yapma ve bunun dökümünü sınıflandırarak ortaya koyma olanağına sahip biricik kurum olarak devletin sunduğu verilerin durumuna ilişkindir. Daha bir de '60'lı yıllardan itibaren daha çok sol eğilimli akademisyenler arasında yaygınlaşan yöresel "köy

nsılar: Tarım ve köylü sorunu-3

emsel çerçevesine giriş

(Devam)

araştırmaları” verilerinin durumu ve yarattığı sorunlar var. Bunların iyi niyetli çabalar olduğuna, dar kesitler üzerinden de olsa sınırlı bazı sonuçlar çıkarmaya yardım ettiğine kuşku yok. Gelgelelim bu araştırmalar, bizzat araştırmacıların tarımsal sorunlara ilişkin çarpık bakış açıları ve buna dayalı yanlış yorumları nedeniyle çoğu kere nesnel gerçeğe ilişkin yanlış ve çarpık yönlendirmelere yol açabilmektedir. Bu araştırmacılar arasında, özellikle ‘80’li yıllarda, daha çok da Korkut Boratav ve Çağlar Keyder türünden akademisyenlerin özel çabalarıyla, küçük işletmenin “dayanıklılığı” ve “kapitalizme eklenme yeteneği” teorileri moda olmaya başladı. Yüzyıl öncesinin revizyonistlerine ait olan ve geride kalan yüzyıl tarafından apaçık olgularla yüzlerce kere çökertilmiş bulunan bu gerici teoriler, bu modaya kapılanlarca yapılan araştırmaları ve onların buna dayalı yorumlarını ayrıca değerden düşürdü. Türkiye’de tarım sorunları üzerine incelemeler daha çok bu türden yazarlara ait olduğu için bu durumun yarattığı sorunlar görüldüğünden de önemlidir. Özellikle küçük meta üreticileri üzerine tartışmalar sırasında bunun üzerinde durmamız gerekecek.

Şimdi artık verilere ilişkin bu sonuçların sol akımların değerlendirmelerine yaptığı etkiyi örneklemeye geçebiliriz. Az önce tarımsal işletme büyüklüğüne ilişkin değerlendirmelerin genellikle kullanılan toprağın büyüklüğüne dayandırıldığını, veri yokuşu nedeniyle öteki faktörlerin değerlendirme dışı kaldığını, yakın zamanda toplanan I. Tarım Şurası’na sunduğu *Çalışma Belgesi*’nde bizzat konuya ilişkin bakanlığın bunun böyle olduğunu doğruladığını söylemiştik. Bu olgunun tarım ve köylü sorununu genellikle salt toprak sorunu üzerinden değerlendirmeye eğilimli olanları, elbetteki somutta geleneksel akımları bazı önemli yanlışlara itmesine şaşırmamak gerekir. Türkiye’nin tarımsal verileri, tüm kusurlarına rağmen, Türkiye kırındaki toprak mülkiyeti kutuplaşmasını, küçük işletmelerin kullandıkları toprak büyüklüğü yönünden de sürekli yoksullaştıklarını ve çöküşe gittiklerini gizlenemez biçimde ortaya koymaktadır. Solcu geçinen akademisyenler, “küçük işletmelerin dayanıklılığı” teorileriyle oyalanadursunlar, son Tarım Şurası’na sunulan resmi bakanlık belgesi bile bu gerçeği gizlemek ihtiyacı duymamaktadır. Burada 1991 tarım sayımı (DİE) sonuçlarına dayanılarak, “500 dekardan büyük işletmeler hem sayı, hem de işledikleri alan bakımından artış” gösterirlerken, 100 dekara kadar olan işletmelerin (toplam işletme sayısının %85’i) “işledikleri alan oranı 1963 yılına göre daha sonraki sayım yıllarında azalmıştır” denilmektedir (s.45).

Türkiye’de toprak dağılımındaki eşitsizliğin sürekli büyümesi, topraksız ve az topraklı köylü ailelerinin sayısındaki sürekli artış, genel olarak toprak toplulaşması süreci -tüm bunlar açık olgulardır. Tüm bunlar, aynı şekilde, tarımda kapitalist gelişmenin görünümüleri ve sonuçlarıdır. Tarımda kapitalist gelişmenin genel sonuçlarından biri, tam da küçük işletmenin sürekli yoksullaşması, zayıflaması ve

Türkiye’de toprak dağılımındaki eşitsizliğin sürekli büyümesi, topraksız ve az topraklı köylü ailelerinin sayısındaki sürekli artış, genel olarak toprak toplulaşması süreci -tüm bunlar açık olgulardır.

Tüm bunlar, aynı şekilde, tarımda kapitalist gelişmenin görünümüleri ve sonuçlarıdır. Tarımda kapitalist gelişmenin genel sonuçlarından biri, tam da küçük işletmenin sürekli yoksullaşması, zayıflaması ve zamanla iflası, öte yandan toprakların gitgide daha dar ellerde toplulaşmasıdır. Fakat eğer bu böyleyse, kendi başına bu olgudan hareketle, “toprak talebine dayalı bir köylü hareketi”

beklentisi dayanaktan yoksundur.

zamanla iflası, öte yandan toprakların gitgide daha dar ellerde toplulaşmasıdır. Fakat eğer bu böyleyse, kendi başına bu olgudan hareketle, “toprak talebine dayalı bir köylü hareketi” beklentisi dayanaktan yoksundur. Bu, tarımda kapitalist gelişme sürecini belli bir sonucunun tüm öteki sonuçlardan soyutlayarak tekyanlı ele almak olur. Geleneksel hareketimizin saflarında yaygın olarak düşülen temel önemde, üstelik klasik halkçılığa, Rus narodniklerine özgü bir yanılgıdır bu.

Toprak toplulaşmalarından kalkarak, yani topraksız ve az topraklı kırsal nüfusun çoğalmasından ve geniş toprakların giderek daha dar ellerde toplanmasından hareketle, salt bundan hareketle, köylülüğün artan toprak talebinden, Türkiye’de toprak meselesinin taşıdığı özel önemden söz etmek bu türden bir yanılgıdır. Hatırlanacağı gibi birkaç yıl önce bu sorun bizde kısa bir polemige de konu edildi. M. Yılmaz’ın verilen yanıttan söz ediyorum. Orada kabaca şunlar söylenmişti: Eğer tarımda kapitalist gelişme ve kırsal ilişkilerde modern sınıflaşma süreçlerini veri olarak kabul ediyorsanız, köylülüğün farklılaştığını, dahası bunun ileri boyutlar kazandığını kabul ediyorsanız, bugünkü Türkiye köylülüğünü “bütünsel” yapısıyla düşünmenin artık zaman tüneline kalmak olarak ele alıyor ve böyle bir şeyi savunmanın siyasal açıdan gerici sonuçlar yarattığını söylüyorsanız, eğer siz bütün bunları böyle kabul ediyorsanız (ki tüm bunları böyle kabul ettiği biliniyor), o zaman toprak eşitsizliği alanında ortaya çıkan kutuplaşmaya da bu gözle bakmak durumundasınız. Çünkü topraksız köylü oranının (ki bu gerçekte proleterleşmek ve giderek kırsal ilişkilerden ve yaşamdan kopmaktır) artması ve toprakların giderek daha dar ellerde toplanması, somutta ne kadar olduğundan bağımsız olarak, bir genel eğilim olarak bunun böyle yaşanması, kırsal kesimdeki genel kapitalist dönüşümün bir görünümünden başka bir şey değildir. Eğer siz hem kırsal ilişkilerde bir modern dönüşümden, köylülüğün farklılaşmasından söz ediyorsanız (ki bu ancak tarımda kapitalist gelişmeyle mümkün olan bir şeydir), hem de ortaya çıkan mülkiyet farklılaşmasından (toprak dağılımındaki eşitsizlikten) hareketle köylülüğün toprak talebinin çok büyüdüğünü ve bunun Türkiye’de güçlü bir köylü-toprak devriminin iktisadi temelini oluşturduğunu söylüyorsanız, siz burada sürecin bir görünümünü, toprak dağılımındaki bu görünümü, sürecin bütün öteki yönlerinden koparıyorsunuz demektir.

Salt toprak mülkiyetindeki dağılım farklılığından

hareketle tarımsal sorunları toprak talebi ekseninde tartışmak tipik bir narodnik düşünce tarzıdır ve ayrı bir incelemeyi gerektirecek kadar da önemlidir denmişti orada. Bu konuda Lenin’in Rus narodnikleri ile yaptığı tartışmadan bir parça okumak istiyorum:

“Köylülük arasındaki iktisadi çelişkilerin tümü, köylülüğün farklılaşması dediğimiz şeyi oluşturur. Köylülerin kendileri de çok yerinde ve açık bir biçimde bu oluşumu ‘köylülükten çıkma’ terimiyle tanımlıyorlar. Bu oluşum, eski, ataerkil köylülüğün kesinlikle dağıldığını ve yeni tip kır sakinlerinin doğduğunu

gösteriyor. (...) Bu konuyla ilgili bir başka gerçek de şudur: Bu sorunla uğraşan yazarların çoğunluğu, köylülüğün parçalanmasını, basit bir mülk eşitsizliğinin ortaya çıkması olarak, genel olarak narodniklerin ve özel olarak da Bay Karişev’in (...) pek sevdikleri terimi kullanırsak, basit ‘farklılaşma’ olarak görmüşlerdir. Kuşkusuz, mülk eşitsizliğinin ortaya çıkması bütün sürecin başlangıç noktasıdır, ama bu süreç hiç de, mülk ‘farklılaşmasıyla’ sınırlanmış değildir. Eski köylülük, yalnızca ‘farklılaşmakla’ kalmıyor, tamamen dağılıyor, yok oluyor. Her bakımdan yeni tipteki kır sakinleri tarafından, tarımdan atılıyor -bu yeni tipler, meta ekonomisinin ve kapitalist üretimin egemen olduğu bir toplumun temelidir. Bu tipler kır burjuvazisi (esas olarak küçük-burjuvazi) ve kır proletaryasıdır -tarımdaki meta üreticileri sınıfı ile ücretli tarım işçileri sınıfıdır. Tarımsal kapitalizmin oluşma süreci hakkındaki salt teorik tahlilin, küçük üreticilerin farklılaşmasının bu süreçte önemli bir etken olduğunu belirtmesi, son derece önemlidir.” (*Rusya’da Kapitalizmin Gelişmesi*, Sol Yayınları, s.156-157)

Demek ki toprak mülkiyetinde yaşanan farklılaşma tarımdaki genel kapitalist gelişme sürecinin sadece bir görünümüdür. Lenin diyor ki, “bu mülkiyet farklılaşması kuşkusuz bu sürecin en temel göstergelerinden biridir, ama buna geleneksel kırsal ilişkilerin toplu bir dönüşümü süreci eşlik eder. Bu süreç tümüyle farklı, nitelik olarak yeni bir sosyal kategoriyi, kır burjuvazisini ve kır proletaryasını üretir. Bu durumda siz artık toprağını kaybetmiş bir geleneksel köylü kategorisi ile değil, toprağını yitirerek proleterleşmiş yeni, modern bir sosyal kategori ile, bir ücretli işçi ile, bir tarım proleterleri ile karşı karşıyasınız. O toprağı kazanan da geleneksel türden bir feodal toprak sahibi değil, yeni türden kapitalist toprak sahibi ya da dönün köylülüğü içinden farklılaşarak ve dönüşerek ortaya çıkmış yeni türden kır burjuvazisidir. Yani siz dönüşümün toplam mantığını gözde kaçırırsanız, salt toprak dağılımında artan eşitsizliği, bunu köylülük içindeki farklılaşma üzerinden düşünürsek, salt basit farklılaşmayı kendi başına soyutlayarak ele alırsanız, temelden yanlışla düşmekten kurtulamazsınız.” Burada, Lenin’in o günün Rus kırsalındaki farklılaşma düzeyine biraz fazla çubuk büküldüğü sorunu bizi ilgilendirmiyor. Önemli olan yaklaşımın genel teorik mantığıdır. Aynı şekilde, Lenin’in bu yorumu, köylülüğün kendi iç farklılaşması ve bunun ortaya çıkardığı yeni türden kır sakinleri üzerinden yapması da sorunun özünü, esasını

değiştirmiyor. Zira sözkonusu olan, tarımdaki genel kapitalist gelişme sürecinin temel bir alanıdır.

Bu mesele aslında sanıldığından da önemlidir. Geleneksel akımların Türkiye'deki tarım ve köylü meselesi üzerine ortaya ciddiye alınacak herhangi bir inceleme koymadıklarını daha önce söylemiştim. Bu ciddi havalarda bir takım şeyler yazılıp çizilmediği anlamına elbette gelmiyor. Ve havanın en iyi aksesuarı da toprak dağılımı oranlarına ilişkin şemalar ve buna ilişkin yorumlar oluyor. Örneğin, köylülük üzerine yazıp çizilenlere bir parça bilimsel hava katmak için, zaman zaman tutulur, toprak mülkiyetinin dağılımı üzerine bir takım kuru istatistikler şemalar halinde sunulur. Ve buradan hareketle, güya köylülüğün güçlü iktisadi temellere sahip toprak talebine bir açıklama getirilmiş olur. Ya da köylü-toprak devriminin Türkiye devrimi içindeki özel yeri ve önemi güya böylece kanıtlanmış olur. Oysa bunun kendi başına sözkonusu düşünce ve tezlere hiçbir temelli kanıt oluşturmayaacağı, bunun ancak tarımsal ilişkilerin genel yapısı ve mevcut köylülüğün gerçek yapısı ile birlikte bir anlam kazanabileceği böylelerinin aklına bile gelmez.

Tarımda pre-kapitalist ilişkilerin, feodal ve yarı-feodal ilişkilerin egemen olduğu tarihsel-toplumsal koşullarda, bir nesnel zorunluluk olarak kendini gösteren köylü-toprak sorunu tümüyle apayrı bir şeydir. Bunun üzerinde yönetsel açıklamalar çerçevesinde zaten uzun uzadıya duruldu. Ama eğer Türkiye tarımında kapitalist gelişme süreçlerinin onyıllardan beridir, üstelik derinlemesine yaşandığını söylüyorsanız ve bunun sonucunda, kapitalist gelişmenin tarımdaki tüm öteki sonuçlarının yanısıra, toprak mülkiyetinde de belli bir merkezileşme, bir toplulaşma doğmuşsa, siz bu olguyu kendi içinde ve kendi başına ele alamazsınız. Bunu ancak tarımsal ilişkilerdeki genel kapitalist dönüşümün genel çerçevesi içinde, bu dönüşümün ortaya çıkardığı yeni ve modern sosyal kategorilerle birlikte ele alabilir, değerlendirebilir, anlamlandırabilirsiniz.

Köylü ekonomisinin kendi iç farklılaşmasından değil de, geçmişte bir feodal ya da yarı-feodal toprak ağasının elindeki topraklarda yarıcı ya da ortakçı olarak çalışan köylülüğün mülksüzleşmesi örneğine bakalım. Bu tür bir köylülük ağır ve sancılı bir biçimde ilerlese de modern bir dönüşüm süreci içerisinde neden ve nasıl topraksızlaştırılır? Dünün feodal toprak ağası kuşaklar boyu köylüye işlettiği toprağı neden ve nasıl onun elinden çekip alır? Ona artık sana ihtiyacım yok dedirtebilen maddi gelişme etkeni nedir? Çünkü artık onu traktörle sürebiliyor. Çünkü artık biçer-döver kullanabiliyor. Çünkü artık kapitalist tarım teknikleriyle, tarımın kapitalist organizasyonu ile üretkenliği arttırmak istiyor. Çünkü tarımsal üretimin kârlılığını gördüğü ölçüde tarıma sermaye yatırımı yapıyor, ileri tarım teknikleri ve yöntemleri kullanıyor. Bunları kullandığı bir noktada da artık geleneksel köylüye, yarıcıya, ortakçıya ihtiyacı kalmıyor, onu topraktan sürüp çıkarıyor. Traktörü getiriyor ve çok sayıda köylü ailesini topraktan çıkarıp atıyor. Bu modern bir dönüşümdür. İstatiklerde nasıl görünüyor bu? İşletmelerin ve mülkiyetin toplulaşması, artı bilmem ne kadar küçük köylü işletmesinin ortadan kalkması vb. olarak görünüyor.

Bu durumda siz kapitalist tarım teknikleriyle toprağınan sökülüp atılması, yerini traktöre ve ücretli işçiye bırakmış, bu yolla kentlere ya da mevsimlik işçiliğe sürülmüş, ya da sürülmeye aday nüfus için, anti-feodal toprak devrim mantığından miras bir düşünüş tarzıyla toprak talebi ileri sürebilir misiniz? Elbetteki, tarımda modern kapitalist dönüşüm süreçlerinin ilerlediği koşullarda bile, topraksız ve az topraklı köylüler toprak talebiyle ortaya çıkabilirler. Dahası, kapitalist tarım tekniklerinin girdiği toprakları bile talep edebilirler. Bunlar civarın küçük köylüleri olabilir, henüz mülksüzleşmiş fakat kırsal yaşamdan henüz kopmamış yoksul köylüler olabilir, kırsal üretim

Eğer siz hem kırsal ilişkilerde bir modern dönüşümden, köylülüğün farklılaşmasından söz ediyorsanız (ki bu ancak tarımda kapitalist gelişmeyle mümkün olan bir şeydir), hem de ortaya çıkan mülkiyet farklılaşmasından (toprak dağılımındaki eşitsizlikten) hareketle köylülüğün toprak talebinin çok büyüdüğünü ve bunun Türkiye'de güçlü bir köylü-toprak devriminin iktisadi temelini oluşturduğunu söylüyorsanız, siz burada sürecin bir görünümünü, toprak dağılımındaki bu görünümü, sürecin bütün öteki yönlerinden koparıyorsunuz demektir.

içerisinde ücretli işgücü olarak bulunan tarım işçileri, yani kırdaki yaşayan ve işgücünü satan, ama toprak isteyen, toprağı olsa da kendi toprağında çalışsam diyen emekçiler olabilir. Böyle bir talep oluşur ve önplana çıkarsa biz bu talebe elbette sırtımızı dönmeyiz. Özellikle siyasal kaygıları önplana alarak davranırız.

Ama biz ortada böyle bir talep yokken bunu kendimiz teşvik etmeyiz, kendimiz gündeme getirmeyiz. Biz tarım işçisine sosyalist bilinç vermeye çalışırız. Biz tarım işçisine, yaşanan kaçınılmaz bir süreçti, sen toprağından makinayla sürülüp atılacaktın, artık senin karşında eski feodal toprak ağası değil, yeni kapitalist toprak sahibi var. Artık kapitalistler egemen bu toplumda, bak sen işgücünü satıyorsun, ücret alıyorsun ve böylece sömürülüyorsun. Senin çıkarın toprağın, fabrikanın, madenin, zenginliklerin kamulaştırılmasında; senin çıkarın sanayi işçisiyle de birleşerek iktidarın alınmasında... Bizim normalde ona götüreceğimiz propaganda, ona vereceğimiz siyasal bilinç budur. Biz tarımda modern kapitalist dönüşümün topraksız bıraktığı, ücretli işçi adayı haline getirdiği, dünün köylüsüne, yarının modern sanayi işçisi adayına, toprak vaadinde bulunmayız, yani bunu biz kendimiz işlemeyiz. Ama sosyal hareketler partilerin iradesinden ve tercihlerinden bağımsız olarak ortaya belli tutumlar veya dinamikler koyabilirler.

Neticede şuraya gelmeye çalışıyordum. Tarımda toprak mülkiyetinin dağılımına ilişkin istatistikler kendi başına hiçbir şey göstermez. Kaldı ki sorun bununla da bitmiyor. Kuru istatistikler, eğer tarımsal işletme büyüklüğü dağılımı ile toprak mülkiyeti dağılımı arasında belirgin bir ayrım yapmıyorsa, bunların birbirine karıştırılmasına ya da aynı şeylermiş gibi algılanmasına neden oluyorsa, bu başlı başına bir başka yanıltıcı etken olur. Şöyle ki, mülkiyet bazen köylünün görünür, ama köylü toprağını kendisi işletemiyordur. Kapitalist çiftçiye kiraya vermiştir. On köylünün toprağını kiralamıştır bir kapitalist çiftçi, onları birleştirmiş, koca bir tarımsal işletme kurmuştur. Diyelim pamuk, sebze ya da başka bir şey ekiyordur. Şimdi kağıt üzerindeki mülkiyet istatistiklerinden baktığınız zaman, orada on köylünün ayrı ayrı mülkiyeti var gibi görünüyor. Gerçekte o on toprak parçası birleştirilmiştir, bir kapitalist tarım işletmesi haline getirilmiştir. Köylü toprağında kendi çalışmıyor, orada kapitalist sermayeye yatırıyor, tarım işçisi çalıştırıyor, işletme böylece dönüyor.

Bunun tam tersi durumlar da olabilir. Bu özellikle Türkiye sözkonusu olduğunda önemlidir. Türkiye'de istatistikler mülkiyet dağılımından çok tarımsal işletme dağılımını gösterir. Kuşkusuz yine Türkiye'de toprak mülkiyeti ile tarımsal işletme genellikle çakışır. Fakat buna rağmen bir çok durumda bu ikisinin farklılaştığı da olur. İşletmenin varlığı, işletmenin mülkiyeti konusunda kendi başına bir fikir vermez. İşletmeyi diyelim ki bir yarıcı, ortakçı ya da kiracı işliyor olabilir. Birçok köylü büyük bir toprak sahibinin küçük parçalar halinde kiralanmış topraklarını işliyor olabilir. Köylüler burada küçük tarımsal işletme sahibi görünür, ama mülkiyeti kendilerine ait değildir.

İşin daha başka yanları da var. Önümde bir yazarın tarımsal işletme büyüklüğünden gidilerek çıkarılmış tablolar olduğunu okudum. Bu tablolar köylüye denk düşüyor, şunlar yoksul köylüye denk düşüyor,

şunlar zengin köylüye denk düşüyor vb. denilerek, kırsal nüfusun kendince bir portresi çıkarılmış. Bu rakamlar genel eğilimi göstermek bakımından elbette genel planda geçerli rakamlar. Ama tarımdaki gerçek ilişkileri tam olarak gösteren rakamlar değil gene de. Kendi başına işletmenin büyüklüğü her durumda doğru bir fikir vermez, ki aslında yazar da bunun farkında. (Nitekim, "yoğun tarım için toprak büyüklüğü yanıltıcı bir kriter olur. En sağlam kriter hiç şüphesiz üretim temeline dayanmalıdır" diyor). İşletme nasıl bir teknik kullanılıyor? İşletme ne tür bir toprak kullanıyor? İşletmenin

yöntemi ve organizasyonu nasıl? Ne tür "mekanik" ve "biyolojik" girdiler kullanıyor? Tarımsal işletmede hangi ürün üretiliyor? vb. Bunların her birine verilecek yanıtla bağlı olarak, işletmenin girdiği sosyal kategori değişebilir. Beş hektar toprak örneğin, bu toprakta tütün işleniyorsa bir zenginliği anlatır. Aynı genişlikte toprakta diyelim ki narenciye üretiliyorsa hiç de fena olmayan bir zenginlik düzeyini, ama aynı toprakta buğday ekiliyorsa bir fakirlik durumunu anlatır. Ama istatistiklere bakıldığı zaman, beş hektar toprağı olanlar, aynı sosyal kategoriymiş gibi görünür. Bu beş hektar toprakta tütün mü ekiliyor, yoksa buğday mı? Bu beş hektar Ege'nin ya da Marmara'nın sulu tarım arazisi midir, yoksa İç Anadolu'nun kırıca bir arazisi mi? *

Özetle, toprağın işletme büyüklüğü bir sorundur, toprağın mülkiyet büyüklüğü bir başka sorundur. Toprağın üzerinde ne tür bir tarım yapıldığı, ne tür araçların, ne tür tekniklerin kullanıldığı, ne ölçüde sermaye yatırıldığı, ne kadar işgücü kullanıldığı, hangi ürünlerin yetiştirildiği, vb. tüm bunların yanıtı önemlidir. Bu toprağın ayrıca pazara yakınlığı ya da uzaklığı, verimlilik durumu, bütün bunlar bilinmediği sürece işletme büyüklüğü rakamları kendi başına fazla birşey anlatmaz. Bütün bunlar bilindiği taktirde ancak sosyal kategoriler yerli yerine oturtulabilir. Ve bunların konumlarına, çıkarlarına ve taleplerine doğru bir yorum ve yaklaşım getirilebilir. Bu elbette ki kırsal yaşamımızdaki sosyal sınıf ve tabakaların tahlilinde aşılmaz bir güçlük anlamına gelmiyor. Bununla asıl anlatılmak istenen, salt tarımsal işletmenin toprak büyüklüğü üzerinden yapılan yorumların çekici görüldüğü, fakat kendi başına çok şey anlatmadığıdır.

Bu tür kuru rakamlar kendi başına çok şey anlatmaz. Tarımsal sorunlar üzerine bir şeyler okuduğunuz zaman, rakamların çekiciliğine çok fazla aldanmamak gerekir. Lenin gibi, tarım sorunları üzerine çok çalışmış ve zengin istatistikler kullanmış bir otorite bile, tarımsal istatistiklerin kuruluşu ve aldattıcılığı üzerine bizi döne döne uyarır. Lenin ve o dönemin tarım sorunu üzerine uluslararası bir otoritesi olarak Kautsky, istatistikler sık sık aldattıcı izlenimlere ve yorumlara neden olurlar diyorlarsa, üstelik bunu o dönemin zengin ve sınıflandırılmış istatistiki verilerine rağmen söyleyebiliyorlarsa, bizim, Türkiye gibi tarımsal istatistikler açısından gerçekten perişan durumdaki bir ülkede bu tür rakamların çekiciliğine hiç aldanmamamız gerektiği kendiliğinden anlaşılır.

(Devam edecek...)

* "Küçük köylülerin i ledikleri toprak büyüklükleri ne kadardır? Daha do ru bir deyi le, küçük köylülü ü belirleyen toprak büyüklü ünün ölçüsü nedir? Bu büyüklükler kanımızca gerek do al ko ullara gerekse ürün türüne ba lı olmaktadır. Bütün ölkemiz için geçerli olan bu gerçek, yöre bakımından da görmezlikten gelinemez bir etkindir. Pamuk ve tahıl üretiminde 50 dönüm küçük hem de çok küçük bir ölçü iken, narenciyede çok büyük, sebze, tütün sözkonusu oldu unda ya da seracılıkta ola anüstü büyük bir ölçü olarak kar ımıza çıkmaktadır."

(Murat eker, Türkiye'de Tarım çilerinin Toplumsal Bütünle mesi, s.76)

Marksizmden tarım ve köylü sorunu

Rusya'da marksist tarım programının evrimi üzerine

V. İ. LENİN

Doğuşundan bu yana, Rus sosyal-demokrat hareketi, Rusya'da, tarım sorununun ve özellikle köylü sorununun öneminin büyüklüğünü kavramış ve bu sorunun ayrı bir incelemesini, siyasal dökümanlarının hepsine koymuştur.

Çoğunlukla narodnikler ve sosyalist-devrimciler arasında yaygın olan karşıt düşüncenin temelinde, gerçeklerin tamamıyla gözden uzak tutulması ya da bunların bilerek çarpıtılması yatmaktadır.

1884'te Emeğin Kurtuluşu grubunun yayınladığı, Rus sosyal-demokratlarının ilk program taslağı, "tarımsal ilişkilerin köklü bir biçimde yeniden gözden geçirilmesi" ve kırsal alanlardaki tüm feodal ilişkilerin ilgası talebini içeriyordu. (O zaman yurt dışında yayınlanmış bulunan eski sosyal-demokrat literatür şimdi elimizde olmadığı için anılarımıza başvurmak zorundayız. Alıntıların sözcüğü sözcüğüne değil ama genel anlam olarak doğruluğunun sorumluluğunu alıyoruz.)

Daha sonra Plehanov, gerek *Sosyal-Demokrat* dergisinde ve gerekse *Rusya'nın Çöküşü* ve *Rusya'da Açlığa Karşı Savaşta Sosyalistlerin Görevleri* adlı broşürlerinde, tekrar tekrar ve *en etkin* sözcüklerle Rusya'daki köylü sorununun öneminin büyüklüğünü vurguladı. Gelecek bir demokratik devrimde "genel yeniden dağıtım"ın bile olanaklı olduğunu ve sosyal-demokratların böyle bir olasılıktan korkmadıklarını ve çekinmediklerini belirtti. Hiç bir açıdan sosyalist bir önlem olmamakla birlikte, bir "genel yeniden dağıtım"ın kapitalizmin gelişimini, iç pazarın büyümesini, köylülüğün koşullarında iyiye doğru bir gelişmeyi, köy topluluğunun dağılmasını, kırsal alanlardaki sınıf çelişkilerinin ortaya çıkmasını ve Rusya'daki eski, feodal kölelik düzeninin tüm kalıntılarının yok edilmesini hızlandıracak güçlü bir etken olacağını ileri sürdü.

Sosyal-demokratların bugüne dek savundukları Rusya'da tarım sorununun teorik formüllendirilmesinin, hareketin ta başlangıcından bu yana benimsenmiş olduğunu açıkça göstermesi açısından, Plehanov'un bir "genel yeniden dağıtım"a değinmesinin bizim için özel bir tarihsel önemi vardır.

Kendi partilerini kurmalarından bu yana, sosyal-demokratlar, aşağıdaki üç öneriyi sürekli olarak savunmuşlardır. *Birincisi*. Rusya'da tarım devrimi zorunlu olarak demokratik devrimin bir parçası olacaktır. Bu devrimin içeriği, kırsal alanların yarı-feodal kölelik ilişkilerinden kurtarılması olacaktır. *İkincisi*. Yakında yer alacak olan tarım devrimi, toplumsal ve ekonomik görünüşü açısından, bir burjuva demokratik devrimi olacaktır; kapitalizmin gelişmesini ve kapitalist sınıf çelişkilerini zayıflatmayacak, tam tersine, bunları harekete geçirecektir. *Üçüncüsü*. Taahhütler yüklenerek ellerini kollarını bağlamaksızın acil görevleri üstlenmek suretiyle ve hiç bir şekilde bir "genel yeniden dağıtım"ı bile desteklemeyi reddetmeksizin, sosyal-demokratların bu devrimi en kararlı bir biçimde desteklemeleri için tüm nedenler vardır.

Bu önerilerden haberi olmayanlar, Rusya'daki tarım sorunu üzerine yazılmış olan tüm sosyal-demokrat literatür içinde bunları farketmemiş olanlar ya konuyu bilmemektedirler ya da (sosyalist-devrimcilerin daima yaptıkları gibi) bu gerçekten kaçınılmaktadırlar.

Köylü sorununa ilişkin sosyal-demokrat görüşlerin tarihsel evrimine yeniden dönecek olursak, 1890 sonlarındaki literatür arasında, sosyal-demokratların köylülüğe karşı "ilgisiz" kaldıkları düşüncesini şiddetle reddeden ve sosyal-demokratların bu konudaki genel görüşlerinin yinelenildiği "Rus Sosyal-Demokratlarının Görevleri" (1897) adlı broşürü ve ayrıca *İskra* gazetesini sayabiliriz. *İskra*'nın, Rusya'daki ilk büyük

köylü ayaklanmasından *oniki ay önce*, yani 1901 baharında (Mart ve Nisan aylarında) yayınlanan üçüncü sayısında "İşçi Partisi ve Köylülük" başlıklı bir başyazı vardı. Bu yazıda köylü sorununun önemine yeniden parmak basılıyor ve bir seri diğer taleplerin yanısıra eskiden köylülerin ellerinden alınmış *otrezkilerin* geri verilmesi talebi ileri sürülüyordu.

Bu başyazı, 1902 yazında *İskra* ve *Zarya* başyazarları adına yayınlanan ve partimizin (Ağustos 1903) İkinci Kongresinde resmi parti programı olarak benimsenen RSDİP'nin tarım programının ilk kaba taslağı olarak kabul edilebilir.

Bu programda otokrasine karşı mücadelenin *bütününe*, burjuva düzeninin feodalizme karşı verdiği bir mücadele olarak bakılmakta ve tarım bölümündeki temel öneride marksist ilkelerin etkisi çok belirgin bir biçimde göze çarpmaktadır. "Köylülüğün sırtında doğrudan doğruya ve ağır bir yük olan serflik kalıntılarının ortadan kaldırılması görüşüyle ve kırsal alandaki sınıf mücadelesinin serbestçe gelişimini kolaylaştırmak amacıyla, partinin talebi..."

Sosyal-demokrat programın eleştiricileri, bu temel öneriden hemen hemen tamamıyla kaçınılmaktadırlar. Apaçık ortada olanı görmezlikten gelmektedirler.

İkinci Kongrede kabul edilen tarım programında, tartışma götürmez taleplerin yanısıra (haracın ilgası, çiftlik kiralalarının indirilmesi, toprağı dilediği gibikullanma özgürlüğü) toprak kefaret ödemelerinin sahiplerine geri verilmesi ve kölelik kalıntılarının ortadan kaldırılması ile *otrezkilerin* geri verilmesi amacıyla köylü komitelerinin kurulmasına ilişkin taleplerin yer aldığı birkaç madde vardı. Sosyal-demokratlar arasında en çok eleştirilen, *otrezkilerle* ilgili olan sonuncu madde oldu. Bu maddeyi eleştirenler, bütün malikane sahiplerinin mülksüzleştirilmesini öneren (eğer yanlış anımsamıyorsam) sosyal-demokrat Borba grubu ve yoldaş X idi (kendisinin yaptığı eleştirilerle birlikte, benim yanı sıra, İkinci Kongreden kısa bir süre önce, 1903 yazında, Cenevre'de bir broşürde yayınlanmıştı). Yoldaş X, toprak kefaret ödemelerinin sahiplerine geri verilmesi ve *otrezkilerle* ilgili maddelerin yerini almak üzere şu önerileri ileri sürdü: (1) "Demokrat devlete devredilmek üzere" kilise, manastır ve çarlığa ait topraklara el konulması, (2) "Büyük toprak sahiplerinin almakta oldukları toprak rantı üzerinden, bu rant miktarı ile orantılı olarak artan bir vergi alınması ve bu gelir biçiminin halkın gereksinimlerinde kullanılmak üzere demokrat devlete verilmesi", (3) "Özel mülk halindeki toprakların (büyük toprakların) bir kısmının ve eğer mümkünse toprakların tümünün büyük özerk toplumsal kuruluşlara (zemstvolara) devredilmesi."

Ben, bu programı eleştirdim ve onun "toprağın ulusallaştırılması konusundaki talebin en kötü ve çelişkili bir formülasyonu" olduğunu söyledim: ezilen toplumsal sınıfı harekete geçirici bir mücadele sloganı olarak köylü komiteleri talebinin önemini vurguladım. Sosyal-demokratların, hiç olmazsa el konulmuş toprakların "satışından" vazgeçerek ellerini kollarını bağlamamaları gerektiğini, *otrezkilerin* geri verilmesinin sosyal-demokrasinin *hedeflerini hiç bir şekilde sınırlamadığını*, ama yalnızca kir proleteryası ile köy burjuvazisinin ortak hedefler doğrultusunda ilerlemelerini sınırladığını önemle belirttim. "Eğer toprakların tümü için yapılan talep, toprağın ulusallaştırılması ya da onun bugün toprağı elinde tutan köylülere devredilmesi talebi ise, bizim, *bütün etkenleri hesaba katarak* (italikler bizimdir) ve proleteryanın çıkarlarından yola çıkarak bu talebi değerlendirebiliriz. *Özetle* (italikler bizimdir) toprakların siyasal yaşantıya sürüklediği toprağı olan köylülerin

devrimci demokrat bir parti ya da bir düzen partisi olarak ortaya çıkacaklarını önceden söylemenin olanaksız olduğunu" vurguladım.

Otrezkilerin, ne köylü hareketinin yaygınlığını, ne de bu hareketin daha ileri aşamalarında ona sağlayacağımız desteği sınırlamadıkları düşüncesini (1903'te, II. Kongre arifesinde yayınlanmış olan) "Yoksul Köylülere" adlı broşürümde ortaya koydum. Bu broşürde *otrezkilerin* birer "engel" değil tersine birer "kapı" olduklarını ve *toprakların tümünün* köylülüğe verilmesi fikrini reddetmek bir yana, belli siyasal koşullar altında bu düşüncüyü sevinerek kabulleneceğimi söyledim.

1902 Ağustosunda (*Zarya*) tarım programı taslağını savunurken "genel yeniden dağıtım" üzerine şunları yazdım:

"Genel yeniden dağıtım talebi küçük-ölçekli köylü üretiminin genelleştirilmesi ve sürdürülmesine ilişkin gerici ütöpik düşüncüyü içerir, ama bunun yanısıra ("köylülüğün", *sosyalist* devrim taşıyıcısı olarak hizmet edebileceği ütöpik fikrine ek olarak) devrimci bir unsur, yani bir köylü ayaklanması yoluyla serflikin bütün kalıntılarının ortadan silinmesini istediğini de içerir.

Böylelikle, 1902-1903 literatürünü kaynak alacak olursak, *otrezkiler* talebini yapan yazarların, bunu, hiç bir zaman köylü hareketini ya da bizim bu hareketteki desteğimizi kısıtlayıcı bir talep olarak görmedikleri tartışmasız olarak tanıtılmış olur. Bununla birlikte, olayların gelişmesi, programın bu bölümünün yetersizliğini gösterdi, çünkü köylü hareketi çok büyük bir hızla genişlemesine ve derinlemesine büyümekteydi ve bizim programımız geniş kitleler arasında şaşkınlık yaratmaktaydı. İşçi sınıfının partisi, geniş kitleleri dikkate almak zorundadır ve sürekli olarak, yalnızca parti için bağlayıcı olmayan tartışmalardan yola çıkarak herkes için uyulması zorunlu bir programın açıklamasını yapan yorumlara başvuramaz.

Tarım programının yeniden gözden geçirilmesi zorunluluğu artıyordu. 1905 yılı başlarında, "Bolşevik" sosyal-demokrat (1905 Ocak ayından aynı yılın Mayıs ayına dek Cenevre'de haftalık olarak basılan) *Vperyod* gazetesinin bir sayısında tarım programının düzeltilmesine ilişkin öneriler bulunuyordu. Bunlar arasında *otrezkilerle* ilgili maddenin programdan çıkarılması ve onun yerine "senyör malikanelerinin tümünün zorunluluğuna kadar ve bu istek de dahil olmak üzere köylülerin taleplerinin desteklenmesi" önerileri yer alıyordu.

Bununla birlikte, RSDİP'nin Üçüncü Kongresinde (Mayıs 1905) ve aynı zamanda toplanan "azınlık"ın "konferans"ında programın yalnızca bu açıdan gözden geçirilmesi sorunu dile getirilmedi. *Taktiklerde* bir kararlılığın benimsenmesinden öteye gidilmedi. Partinin her iki kesimi de *malikane topraklarının tümünün zorunluluğuna dahil olmak üzere* köylü hareketinin desteklenmesi üzerinde anlaştı.

Açıkça söylemek gerekirse, RSDİP'nin tarım programının yeniden gözden geçirilmesi sorunu, bu kararlar sayesinde önceden saptanmış oldu. "Çoğunluk"un son konferansında (Aralık 1905), *otrezkiler* ve toprak kefaret ödemelerinin sahiplerine geri verilmesi ile ilgili maddelerin programdan çıkarılması ve bunların yerine senyör topraklarının tümünün zorunluluğuna noktasına dek köylü hareketini desteklediğimiz ibaresinin konulması hakkındaki önerim benimsendi.

RSDİP'de tarım sorununa ilişkin görüşlerin evriminin kısa tarihsel özetini böylece bitirmiş oluyoruz.

(*Tarım Sorunları*, Sol Yayınları, Birinci Baskı, s.354-359)

Ekim Gençliği

15 Günlük Sosyalist Gençlik Dergisi

'98'de kapitalistlerden hesap sormaya partili mücadeleye!

1 Mayıs '96'nın ardından yoğunlaşan saldırıların da etkisiyle geri çekilen sınıf hareketi '97 yılına bu duruşanlığı taşıyarak girmişti. Her zaman olduğu gibi geri çekilme saldırıları durdurmadı, tersine daha da arttırdı. Denilebilir ki bütün bir '97 yılı, sınıfın en azgın saldırı ve en çirkin ihanetleri yaşadığı yıl oldu. '97 1 Mayıs, ESK, Eşel-mobil, esnek üretim ve kalite çemberleri, taşeronlaştırma vb. bu yıl içinde sermayenin sendikal bürokrasiyle elele yürüttüğü saldırıların bir kısmıdır. Fakat '97 aynı zamanda, sınıfın bu durgunluğu parçalama, bu ihaneti yenme ve saldırıları göğüsleme arayışlarına da sahne oldu. '96 sonlarında Ünal'dı direnişleriyle başlayan ve '97 yılını boydan boya kaplayan mevzi direnişler bu arayışların ürünleriydi. Hemen hepsi bir sendikalaşma çalışmasının sonunda gelişen, Gintem, Reslan, Tıbset, Albayrak, Töstaş, Brandi, Atabay, Petlas, Amasya İplik, Altaş ve Yüksekbaş ve daha irili ufaklı bir dizi direniş, bu çıkış arayışıyla birlikte örgütlenme bilincindeki bir gelişmeyi de ifade ediyordu. Bu bilinç kendini, Ortak Komite-Ortak Direniş şiarının İstanbul'daki üç direniş tarafından sahiplenilmesinde de gösterdi. Ortak Komite, mevzi direnişlerin yalnızlığını kırmak ve sınıfın diğer bölüklerinin de desteğini almak için daha etkili bir araç olarak sınıf devrimcileri tarafından önerilmiş ve pratik bir girişim olarak sınıfın gündemine girmişti. Maalesef bir dizi nedenden dolayı bu fırsat bu direnişler için kaçırılmış durumdadır. Fakat bu onun değerini hiç bir biçimde azaltmamıştır. Ortak-Komite deneyimi önümüzdeki süreçte çok daha fazla gündemimize girecektir. Mevzi direnişler tek başına olmanın yükünü kaldıramadıkları ve bunu sınıf dayanışmasını örecek aşamadıkları, kendi içlerinde de sıkı bir birlik (özellikle öncüler) kuramadıkları ve üretimi durduramadıkları oranda ya yenilgiyle dağılmak ya da çeyrek zaferlerle yetinmek zorunda kaldılar. Bu da, Ortak Komite-Ortak Direniş deneyiminin önemini daha da artırıyor.

Sınıf hareketindeki bu durgunluktan çıkış arayışları, yılın sonuna yaklaştığında, tüm Aralık ayına yayılan KESK eylem takvimi ve Aralık sonuna doğru başlayan DİSK yürüyüşüyle finale ulaşıyordu. Saldırıların sınıfta yarattığı hoşnutsuzluk ve mücadele isteğinin basıncıyla alınan

DİSK'in yürüyüş kararı, daha çok bir yatıştırma ve iç boşaltma eylemi olarak planlanmıştı. Ama işçiler yürüyüş hattı boyunca karşılama biçimleri ve Ankara mitingine katılımlarıyla, sloganları ve coşkularıyla yatışmaya değil mücadeleye eğilimli/hazır olduklarını gösterdiler. Hem KESK ve hem de DİSK eylemleri, önündeki reformist barikatlara rağmen sınıf hareketinin yükselme eğilimlerinin açık işaretlerini verdiler.

Bir dizi direnişle dolu '97 yılı, grev ve diğer eylemler yönünden ise oldukça sönüktü. Yılın belli başlı grevleri (yılın bitimine doğru greve dönüşen Albayrak direnişini saymazsak) Kav Kibrit, Petlas ve Mutlu Akü'dür. Bunlardan en önemlisi Komünistlerin müdahalesine en çok konu olan Mutlu Akü grevidir. Daha baştan üretimin durdurulmasıyla ve %100'e yakın bir katılımla süren eylem komünistlerin sendika bürokratlarının etkisini kıramamasından dolayı zaferle sonuçlanamadı. Petrol-İş'in açık ihanetine işçiler de karşı koyacak gücü bulamayınca grev kısa sürede sona erdi. Fakat Mutlu Akü işçisi dostunu da düşmanını da tanıdı, ki bu ekonomik kazanımlardan daha önemlidir.

Öğrenci hareketinin '97 kesitini inceleyebilmek için süreci biraz daha gerisinden almak gerekiyor. '95- '96 öğretim yılı öğrenci hareketinin yükseldiği bir dönemdir. Hareket DTCF işgaline kadar gelişimini sürdürmüş sonra ise gerilemiştir (işgalin gerilemeyi getirdiği anlamında değil). İşgalden sonraki dönem devlet için rövanş anlamına gelmiş ve karşı saldırısını hızla uygulamaya başlamıştır. Saldırı, polis terörü, hukuk ve soruşturma terörü, sivil faşist terör ve sahte ÖB-ÖTK'lar olmak üzere dört ana ayaktan oluşmuştur. Devrimci önderlik boşluğunun doldurulamadığı koşullarda ise reformist grupların politik platformunu aşan öğrenci hareketi bu saldırıları göğüsleyemediği gibi gerisin geri reformist hareketlere yaklaşmıştır. Gençlik '96- '97 öğretim yılına mücadele ederek ama yenik girmiştir. (yenilgi öğrenci hareketinin ezilmesi anlamında değil, "hücumun" başarısızlıkla sonuçlanması ve karşı tarafın saldırıyı yoğunlaştırması anlamındadır). Bedelleri çok ağır olmasına rağmen uğranılan başarısızlığın etkisi

kendisini göstermiştir Bir yandan öğrencilere ceza verilir, mahkemeler bilinçli tarzda uzatılıp dururken, öte yandan sivil faşizm ve polis terör estirmeye başlamıştır. Bu koşullarda gerçekleştirilen eylemler genellikle zayıf ve dağınık olmuş, önderlik ise daha çok reformist gruplara düşmüştür. Eylemlere katılım sınırlı olmuş bunu da fırsat bilen kolluk güçlerinin terörü var olanı da gerileten bir faktöre dönüşmüştür. Bu durum, yer yer ve istisnai olarak kırılabilmiştir (1 Mayıs ODTÜ, 16 Mart İst. gibi). Yargı terörü ile öncü öğrenciler kitlelerden uzaklaştırılmış, daha geniş öğrenci yığınları ise soruşturma tehdidi ile yıldırılmaya çalışılmıştır. Cezaevleri öncü öğrencilerinin, öğrenci kitleleriyle bağlarının fiilen kesilmesinin yanında bu öğrencilerin bizzat kendilerinin yıldırılması amacıyla da kullanılmıştır. Cezaevlerine atılmayan ama davaları sonuçlanmamış öğrencilerin mahkemeleri de bilinçli bir tarzda uzatılarak elleri kolları bağlanmaya çalışılmıştır. Ek bir saldırı aracı olarak da soruşturmalar açılmış böylece geniş öğrenci yığınlarına "dokunma yanarsın" mesajı verilmiştir. Tüm bu saldırılar öğrenci hareketini durdurmaya yetmediğinden sivil faşist saldırılar gündeme getirilmiştir. Eli kanlı köpekler koridorlarda, sınıflarda, kantinlerde gördükleri demokrat görüşlü her öğrenciye satırlarla, silahlarla saldırmış, önüne kim çıkarsa ya tehdit edip küfürler savurmuş ya da faşist saldırılar

sayesinde öğrenci hareketinin toplumsal meşruiyetinin ve desteğinin yok edilmesi ve okulların polis terörüne daha rahat açılması, öncü öğrencilerin hareketsiz bırakılması, öğrenci hareketinin hedefinin şaşırtılması, bir korku havası yaratıp kitlelerin pasifize edilmesi amaçlanmıştır. Saldırıları ise militan bir tarzda yanıtlanmış ama bu yanıtılamaya yaşam hakkını koruma çerçevesinde yaşandığı için saldırıların sonuçları belirli bir düzeyde yaşanmıştır. Bu dönemde devlet sahte ÖTK saldırısını pilot seçtiği bölgelerde uygulamaya başlamış, nabız yoklamasına gitmiştir. Özellikle saldırının kendisi için de taşıdığı riskleri hesaba katarak çok sinsice davranmış, yavaş yavaş, sessiz ve gizli bir tarzla ÖTK'ları yaygınlaştırmaya başlamıştır. Saldırıyı mümkün olduğu kadar farklı zamanlarda farklı yerlerde (bir üniversitenin farklı fakültelerinde ÖTK varken diğerlerinde olmayabiliyor, hatta bölüm bölüm bile bu durum

HAYDARPAŞA KAMPÜSÜ'NDEN ANTI-FAŞİST YÜRÜYÜŞ

Bir süredir Marmara Üniversitesi Haydarpaşa Kampüsü'ne yönelen yoğun faşist saldırılara karşı öğrenciler 7 Ocak Çarşamba günü kampüsten Kadıköy İskele Meydanı'na kadar yürüyüp burada bir basın açıklaması yaptılar.

7 Ocak günü can güvenlikleri olmadığı gerekçesiyle toplu olarak ve avukatlarıyla birlikte sınavlarına giren devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler, tırmandırılan faşist saldırılara karşı, sınav çıkışında basın açıklaması yapmak istediler. Satırlı-bıçaklı faşist saldırganlara kimlik sormak gibi bir uygulamaları hiçbir üniversitede olmadığı gibi, bu kampüste de olmayan polisler, arkadaşlarının can güvenliğinden endişe ettikleri için başka üniversitelerden kalkıp Haydarpaşa Kampüsü'ne gelen devrimci öğrencileri kimlik sorma bahanesiyle kapıdan içeri almayınca, kampüs içindeki öğrenciler de dışarı çıktılar ve hep beraber Kadıköy yönüne doğru yürüyüşe geçtiler. Bu sırada yaşanan polisin engelleme çabaları öğrencilerin kararlı tavrı sonucu boşa çıkarıldı. Yürüyüş sırasında **"Eğitim hakkımız engellenemez!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Çatlı'nın itleri yıldırılmaz bizleri!"** en çok atılan sloganlar oldular. 300 kadar öğrencinin katıldığı yürüyüşe, Haydarpaşa Anadolu Meslek Teknik Lisesi'nden de alkışlarla destek geldi. Kadıköy İskele Meydanı'na kadar yürüyen öğrenciler, polisin yoğun baskısına rağmen yaptıkları basın açıklamasında ülkücülerin hergün polis tarafından yapılan aramalardan silah, satır ve sopalarla rahat rahat geçtiklerini, polisin ülkücülerle birlikte hareket ettiğini vurguladılar. "Olayın failleri belli olmasına rağmen bizler gözaltına alınıyoruz. Öğrenim hakkımız engelleniyor, can güvenliğimiz tehdit altındadır" dediler. Öğrenciler yaptıkları açıklamadan sonra okullarında faşizme geçit vermeyecekleri kararlığıyla dolu bir şekilde dağıldılar.

Bilindiği gibi 29 Aralık Pazartesi günü Haydarpaşa Kampüsü'nde, ülke çapındaki merkezi saldırılarının bir parçası olarak faşistler, devrimci bir öğrenciyi taciz etmiş, gereken cevabı almışlardı. Aynı akşam 22.30-23.00 saatleri arasında Altunizade Erkek Öğrenci Yurdu'nu ellerinde sopa ve demir çubuklarla basan 40 kişilik faşist grup devrimci öğrencilerin odalarına saldırıda bulunarak 3'ü ağır, 6 öğrenciyi yaraladı. 12 Ocak Pazarı faşist işbirliğiyle gerçekleşen

saldırıdan sonra saldırgan faşist grup şaşırtıcı (!) bir şekilde ellerini kollarını sallaya sallaya yurdu terkederken polis her zaman olduğu gibi saldırıya uğrayan öğrencileri gözaltına aldı.

Ertesi sabah, can güvenlikleri olmadığı gerekçesiyle okula toplu halde giden devrimci öğrenciler, kampüs girişinin ve aradaki polis noktasının hemen yanında faşistlerin sopalı saldırısına uğradı. Kısa bir süre yaşanan arbedenin ardından, önceden planlı olduğu her halinden belli olan polis müdahalesi sonucu saldırıya uğrayanlardan 8 öğrenci gözaltına alındı. Bu gelişmeler üzerine öğrenciler 31 Aralık Çarşamba günü Kadıköy'deki Eğitim-Sen 2 No'lu Şubede idare ve polis destekli bu faşist saldırılara karşı bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasına Öğrenci Aileleri Derneği Başkanı Mustafa Atalay ve Eğitim-Sen'li yöneticeler de katıldılar. Eşit-parasız-bilimsel eğitim mücadelelerini engelleme amacıyla yoğunlaştırılan sivil-faşist saldırıların planlı ve polis destekli olduğunu belirten öğrenciler, saldırıların kendilerini yıldırmayacağını açıkladılar.

Sermaye diktatörlüğü, kapitalizmin gittikçe derinleşen yapısal krizinde çırpınırken, saldırı silahlarını döneme uygun olarak yeniden tahkim etme ihtiyacı duymaktadır. Krizden çıkmaktaki çaresizliğinin faturasını tüm zenginlikleri yaratan, yaşamı vareden işçi ve emekçilere çıkaracağını utanmazca ve tehditkar bir dille "Bu kış zor geçecek!" cümlesi ile ifade eden sermayenin faşist diktatörlüğü, bu dönemi sorunsuz geçirmek istemektedir. Böylesine nazik bir dönemde sınıfta geniş çaplı tepkilerin mayalanacağını ve tepkilerin düzen sınırlarını aştığında kendisi için ne kadar tehlikeli olacağının bilincinde olan sermaye devleti sınıf hareketine daha çok işbirlikçi sendika ağlarıyla müdahale etmekte, bu hainler eliyle tepkileri düzen içine kanalizetme yoluna gitmektedir. Tüm tehditlere rağmen çok büyük bir katılımla gerçekleşen KESK iş bırakma eyleminin bu düzen dışılık potansiyelini ise soruşturma terörüyle boğmaya ve bu yolla gözdağı vermeye çalışıyor.

Devletin, bu arada, polis şahsında kendi imajını tazelemeye çalışırken, aynı zamanda öğrenciler sürecinde yeni bir yükseliş döneminin güçlü

sinyallerini veren, her dönem bağrında yeşeren militan düzen dışılığın tohumlarını taşıyan öğrenci gençliği-uygun koşullarını yaratarak- ezmeye de ihtiyacı vardı. Böyle bir döneme en uygun araçsa üzerinde kurumuş kan lekeleriyle havalarda uçan üç hilalli satırlar idi. Meşrulukları giderek ortadan kalksa da polisler, "düzeni sağlamak", "huzuru korumak" gibi bahanelerle üniversiteleri işgal etmeye başladılar. Öğrenci kitlelerini sindirmeye yönelik bu baskılar devrimci öğrencilerin kitlelerle bağlarını zayıflatırken, sivil-faşist saldırıları yiğit bir geleneğin mirasçıları olduklarını kanıtlayan refleks karşı koyuşlarla karşılayan devrimci gençlik hareketi kitleleri unutup düellocu bir tarza düştüğü oranda kendi ayağıyla marjinalleşmektedir. Böyle bir ortam ise devletin devrimci faaliyeti dumura uğratmak ve devrimcileri ezmek, devrimci öğrenciler şahsında ise devrimci hareketin ve devrimci politikaların sınıf hareketi saflarındaki meşruluğunu zedeleyerek yalıtma, nihayetinde düzensiz eğilimleri işçi-emekçi hareketliliğinde yeşertmeden soldurmak amaçlarını gerçekleştirebilmesi için bir sürü olanak yaratmaktadır.

Bu çerçevede son dönemde liselere ve taşraya yayılan saldırılar, Malatya İnönü Üniversitesi'nde Ümit Cihan Tağa adlı öğrencinin ve Ankara'da DTCF öğrencisi Ayşe Nemit Aslan'ın evinde faşistlerce bıçaklanarak katledilmesi, nihayet 8 Aralık günü İskenderun ve Malatya'da "oruç" bahanesiyle gerçekleştirilen saldırılar olayların ülke çapında planlı gerçekleştirildiğini göstermektedir.

Emek ile sermaye arasındaki bu tarihsel savaşın, bu son kavganın emek cephesindeki öncü güç, motor ve belkemiği olan işçi sınıfıyla buluşmayan bir öğrenci gençlik mücadelesi sermayenin bu çok yönlü saldırılarını karşılayamaz. Kaldı ki bu saldırılar arasında basit bir taktik olan faşist saldırılar bile perspektif yoksunluğu yüzünden politik olarak karşılanamıyor. Faşist saldırıları karşılamak için gerekli olan şey, onları fiziki olarak püskürtmenin yanında politik olarak da karşılayabilmek, politik ve örgütsel çalışmalarını sekteye uğratmamak ve sınıf hareketiyle bağlarını kurup geliştirerek mücadeleyi ortaklaştırarak faşizmin oyunlarını boşa çıkartmaktır.

**Faşizmi Döktüğü Kanda
Boğacağız!**

değişebiliyor) hayata geçirerek eş zamanlı, ortak bir karşı saldırının örülmesini engellemiştir. Bu karmaşık saldırıya karşı ise bir çok grup kelimenin tam anlamıyla düz mantık yaklaşarak kaba taktikler geliştirmişler ama sonuç alınamamıştır. Farklı yerlerde farklı zamanlarda farklı şekillerde uygulanan bu taktiğe aynı tarzda cevap vermek gerektiği sadece komünistler tarafından anlaşılmıştır.

Çok yönlü bu kuşatmaya rağmen öğrenci hareketi ne ezilebilmiş (bunu yapamıyacağını devlet de biliyor) ne de durdurulabilmiştir. Kitlese ve militan öğrenci hareketini yaratan nesnel temel olduğu gibi ortada durmaktadır. Ayrıca nasıl sermaye devleti gençliğin taleplerini karşılamamada kararlı ise gençlik de almakta kararlıdır. Nitekim '97'deki 6 Kasım eylemleri, sivil faşist saldırıların kitlese protestoları ve en sonu 17 Aralık eylemi göstermiştir ki ilk hücumda zafere ulaşılamasa da öğrenciler savaşmaya kararlıdır. Her geçen gün bir öğrenci daha bu haykırışa sesini katmaktadır: **"Sokağa Eyleme Özgürleşmeye!"**

* * *

'97 yılı, komünist gençlik çalışmasının işçi gençlik atılımını gerçekleştirdiği yıldır aynı zamanda. Politik arenaya ilk çıktığımız yıllarda, hareketimizin ideolojik tutumunun doğal bir sonucu olarak ilk elden kazanılan genç unsurların bütünüyle sınıf faaliyetine aktarılması bağımsız bir gençlik faaliyetini yürütmemizde geciktirici bir rol oynadı. Fakat hareketimizin kendi alanında güçlenmesi ve kendisini duyurması diğer alanlarda da bir çekim merkezi olmasını sağladı. İdeolojik gücümüzün de etkisiyle harekete sempati duyan genç güçler kendi bulundukları alanda değerlendirildi. Bu, öğrenci gençlik içersinde özel bir politik faaliyet yürütmeden, kazanılmış güçlerin örgütlü hale getirilmesi idi. Bugün ise bu birikim üzerinden gelişen gençlik çalışması kendisini merkezi, sistemli bir faaliyet olarak üretmenin yanı sıra sınıf zeminine oturabilecek bir güce ulaşmış ve bu adımı atmıştır. Komünist hareketin hiç bir gücü, bulunduğu alanı (sınıf çalışması) terk etmediği halde gençlik çalışmamız sınıf çalışmasını başlatabilmiş ve ilk güçlerini kazanmıştır. Devrimci-demokrat ve reformist bir çok gençlik grubunun gözü öğrencilerden ve varoşların örgütlü disipline gelmez gençliğinden başka kimseyi görmezken, komünist gençler üniversitelerden, düz ve mesleki liselerden atelyelere ve fabrikalara yöneldiler. Bugün, **Komünist Gençler**, herhangi bir hareketliliğin olmadığı bir dönemde, İMES'te, Doğu Sanayisi'nde, Merter'de, Cevizli'de, OSTİM'de, Siteler'de en geri ekonomik bilinçten bile mahrum bırakılmış işçileri devrim ve sosyalizm davasına çağırma sorumluluğunu üstlenmiş tek gençlik grubu olmanın onurunu duyuyorlar. **Ancak Komünist hareketin komünist bir gençlik çalışması olabilir! Ancak en devrimci sınıfa dayanan gençlik çalışması komünist bir gençlik örgütü kurabilir!**

'97 yılının en önemli gelişmelerinden birisi de Komünist hareketin **Parti Kuruluş Kongresi** çağrısı ve hazırlığıdır. 10 yıllık ideolojik-politik-örgütsel birikimin parti atılımıyla taçlandırılma adımıdır. Sınıf hareketinin en durgun olduğu dönemlerde bile sınıf çalışmasından şaşmayan Komünist hareketin bugün bu sınıftan öncü kurmayı olan partiyi ilan edecek güce ulaşmasıdır. İlk yola çıktığında bir elin parmağını geçmeyecek kadar az insandan oluşan devrim umudunun, bugün, **Türkiye İşçi Sınıfı'**na önderlik görevini omuzlayacak **komünist işçi partisini** ilan etmeye hazırlanmasıdır!

Herşey Parti Kuruluş Kongresi İçin!

(Bu yazı Ekim Gençliği'nin 1 Ocak '98 tarihli 18. sayısından alınmıştır.)

Guatemala'da "barış süreci"nin bir yılının gösterdikleri

Uzlaşma değil, tek çözüm devrim!

Latin Amerika'nın en eski gerilla hareketi olan Guatemala Devrimci Ulusal Birliği (URNG) Aralık 1996'da bölgede gündeme gelen "barış süreci"leri çerçevesinde hükümetle masaya oturmuş ve bir uzlaşma sağlanmıştı.

36 yıl süren savaşın sonucunda yüzbin insan yaşamını yitirirken, bir milyon insan da oligarşinin ölüm mangalarından kurtulmak için Meksika'ya göç etmek zorunda kaldı.

URNG gerillaları özellikle '80'li yılların başında devlet güçlerini gerileten, yer yer çıkmaza sokan bir güce kavuştu. Askeri başarıların yanısıra artan kitle desteği başta ABD diğer emperyalist odakları harekete geçirdi. Küba ve Nikaragua'nın yanında üçüncü bir ülkenin "komünist" olma tehlikesi mutlaka engellenmeliydi. Bölgede o güne kadar yaşanmamış bir askeri katliam gündeme getirildi. Saldırıların hedefi esas olarak sivil halktı. Yüzlerce köy bombalanarak kelimenin tam anlamıyla haritadan silindi. Bu sistematik katliamlar sonucunda gerilla hareketinin kitle temeli epeyce zayıflatıldı. Askeri güç dengelerinde bir kilitlenme yaşandı.

ABD emperyalizminin bölgede gündeme getirdiği "sivil rejim projeleri" çerçevesinde Guatemala'da da '80'li yılların ortasında askeri yönetim yerine sivil bir hükümet getirildi. Bölgedeki silahlı devrimci güçlerde egemen hale gelen uzlaşma ve sivil topluma entegre olma eğilimleri, zaten güçlü bir iktidar perspektifine sahip olmayan URNG için de bir çıkış yolu oldu. Silahlı mücadeleyle elde çözilemeyen sosyal-politik sorunlar masa başında çözülecekti. 29 Aralık '96'da bölgenin en güçlü gerilla hareketi "barış" masasına oturdu.

Uzlaşma, ordunun toplumdaki rolünün sınırlandırılması, Maya kızılgerili halkın kimlik haklarının tanınması ve güvence altına alınması, sosyo-ekonomik reformların gerçekleştirilmesi, göçertilen halkın yeniden topluma entegre edilmesi vs. önemli sorunları kapsıyordu. Gerilla

güçleri de silahlarını bırakarak "sivil yaşam"a entegre olacaktı.

En hızlı "çözüm"e kavuşturulan gerillanın silahsızlandırılması oldu. "Ulusal uzlaşma" bütün toplumsal kesimlerin yurtseverlik görevi olarak ilan edildi. Hiçbir soruna çözüm getirilemediği gibi, büyük bir coşkuyla imzalanan bu uzlaşma, geline yerde bir komediye dönüşmüştü.

Uzlaşma oligarşiyi güçlendirdi

"Uzlaşma"nın birinci yıldönümünün dolmuş olmasına rağmen emekçilerin yaşamında herhangi bir düzelmeye olmadı. Vaad edilen toprak reformunun gerçekleştirilmemesi, toprak işgallerinin yanısıra emekçi halk içinde farklı politik çıkışları da gündeme getirdi. Egemen oligarşi halkın bu tepkisini "kriminal olaylar" olarak adlandırarak "kamu düzenini sağlama" adı altında orduyu yeniden göreve çağırdı. Parlemantoda sandalye çoğunluğunu elinde bulunduran Ulusun Önder Partisi (PAN) Kasım ayında yeni bir yasa çıkararak iç güvenliği sağlama görevini yeniden orduya devretti. Oysa URNG ile yapılan uzlaşmada asker sayısı düşürülerek ordunun görev alanı "dış düşmana karşı sınırları koruma" biçiminde belirlenmişti.

Bu süreçte "ulusal uzlaşma" adına hiçbir resmi katil mahkemeye çıkarılmadı. Oligarşinin temsilcisi Başbakan Alvaro Arzu uluslararası sermayenin ekonomik-politik saldırıları temelinde Guatemala'da neo-liberal politikayı gündeme getirerek özelleştirmeyi dayattı. Toprak reformu ise geline yerde tümüyle rafa kaldırılmış bulunuyor.

Sadece telefon, elektrik kurumu değil, hastahane ve okullar da özelleştirilerek emekçiler yeni bir saldırının hedefi haline getirilmiştir. Nüfusun %50'si işsizdir. Halkın %80'i yoksul konumdadır. Oligarşinin politik temsilcileri bütçe açığına işaret etmekte, bir yıl önce imzalanan anlaşmanın yeniden gözden geçirilmesini talep

etmektedirler. Eski gerilla önderlerine övgüler düzerek şimdiye kadar gösterdikleri sağduyuyu bundan sonra da göstermelerini istemektedirler. Zira yapılan anlaşmada hükümet bir yıl içinde 200 milyon Alman markının konut ve eğitim için harcanacağını vaatmişti. Egemen oligarşi bir yıl önce imzalanan anlaşmanın önemli maddelerini tek tek geri çekmektedir.

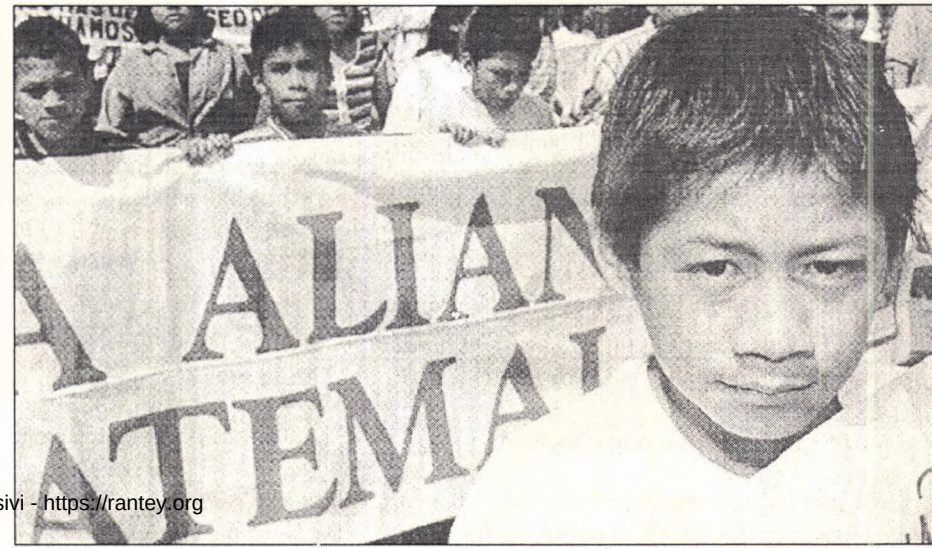
Toprak reformu en kilit sorun durumundadır. Toprak sorunu gerilla mücadelesinin temel sorunlarının başında gelmekteydi. Dün olduğu gibi bugünde toplumun en önemli sorunu olmaya sürdürmektedir. Zira nüfusun çoğunluğunu oluşturan Maya kızılgerililerinin kimlik sorununu toprak sorunundan ayrı düşünmük mümkün değildir. Kendi kültürlerini ve kimliklerini somutlaştırdıkları esas alan yaşamlarını bütünleştirdikleri topraklarıdır. Bir yıl önce yapılan anlaşmada tartışmalı olan toprak sorununun bir komisyon tarafından çözülmesi öngörülmüştü. Buna uygun olarak köylülere tapular dağıtılacak, toprakları geri verilecekti. Başbakan Arzu'nun toprak sorununun çözümü için oluşturulan komisyonun başkanlığına eski Tarım Bakanı Luis Reyes Mayen'i getirmesiyle esas amacın ne olduğu anlaşıldı. Çünkü bu kişi büyük toprak sahiplerinin savunucusu olarak tanınmaktaydı. Yoksul köylü örgütlerinin bu karara karşı yaygınlaşan direnişleri üzerine hükümet geri adım atmak zorunda kaldı.

Haziran ayında oluşturulan komisyon toprak sorununun "çözmek" için "suç" olarak adlandırılan toprak işgallerine son verilmesini, işgal edilen toprakların iade edilmesini istedi. Ters bir durumda bu toprakların komisyonun görev alanı dışında kalacağını belirterek köylülere korkutmayı denedi. Yani egemen oligarşi "barış" sonucu sağlanan "anlaşmayı" emekçi halka saldırının bir vesilesi yapmaya kalkıştı. Geline yerde toprak reformunun sadece bir aldatmaca olduğu ortaya

çıkıştır. Toprak reformunu kim yapacaktır? Yönetimde bulunan politikacılar, ordudaki generaller ve komisyon üyelerinin büyük çoğunluğu tarım oligarklarıdır. Bu karşı-devrim güçleri iç savaş sürecinde köylülere yerlerinde kovarak ve katlederek topraklara zorla el koymuşlardır. Ülkeyi kendi aralarında bölüşmüşlerdir. Bu 500 bin ailenin topraksızlaştırılması sürecidir. Ekilebilir toprağın % 67'sini ellerinde bulunduran bu kanemici oligarkların toprak sorununu çözmeye yanaşamayacakları açıktır. Bir yıl sonra karşı-devrim kendisini hem içte hem de uluslararası düzlemde güçlü görmektedir. Devrimci güçleri paralyze ederek egemenliğini pekiştirmiştir. Legal bir parti olarak örgütlenmeye çalışan URNG ise kendi üyelerinin "topluma yeniden entegrasyonu"nun sorunlarıyla ilgilenmektedir. Emekçi halkın gerçek sorunları geri plana itilmiştir.

Bölgenin bu en eski gerilla hareketinin girdiği uzlaşma sürecinin bir yılına bakıldığında, büyük bedeller ödedikleri mücadelenin tek sonucu legalleşerek politik bir parti olarak örgütlenmeleri olmuştur. "Demokratik" bir toplumun "kurucu"ları olma rolünü dahi üstlenmişlerdir. Bir yıllık süreç URNG içinde farklılaşmayı da getirmiştir. Taban giderek örgütten uzaklaşmaktadır. Üst kesim politik olarak kurulu düzene entegrasyon peşindedir ve bunu yer yer de sağlamıştır.

Düzen sınırlarını aşmayan bir "barış" antlaşmasının egemen sınıfların ekonomik ve politik gücünü geriletmeye mümkün değildir. Oligarşinin sınıf egemenliğine dokunulmadan gerçekleştirilen "uzlaşma" devrimci güçleri dağıtırken, egemen sınıfın konumuna daha da güçlendirmiştir. Guatemala örneği, egemen sınıf alaşağı edilmeden, toplumsal ilişkilerde köklü bir dönüşüm gerçekleşmeden gündeme gelecek uzlaşmaların hiçbir sonuç yaratmayacağını, devrimin tek çözüm olduğunu bir kez daha göstermiştir.

"Kosova sorunu" ve Balkanlar'da yeni emperyalist planlar

24 Aralık '94'de Kosova Arnavut halkı 1992 yılından bu yana ikinci kez yeni bir yerel parlamento seçti. Belgrad hükümeti seçilen parlamentoyu hiçbir zaman politik temsili bir kurum olarak tanımamasına rağmen, bölgedeki konjonktürel politik dengeleri gözetmek zorunda kaldı. Bu parlamento Kosova'daki iç politik istikrarı sağlamaya hizmet ettiği sürece Belgrad hükümeti dokunmamayı tercih ediyor. Fakat "Kosova sorunu" her geçen gün biraz daha büyümeye devam ediyor.

Kısa bir süre önce Almanya'nın başkenti Bonn'da Bosna Konferansı'nda düzenlendi. Almanya ve Fransa'nın inisiyatifiyle "Kosova sorunu"nun çözümü için gündeme getirilen otonomi tartışması Sırp delegasyonunun toplantıyı terk etmesine yolaçtı.

Özellikle Avrupalı emperyalistler Balkanlar'daki çelişki ve çatışmaların kendi ekonomik-politik çıkarlarına uygun bir çözüme kavuşturulması için başından itibaren yoğun bir çaba içindeler. Bosna sorununun çözülmesinden sonra şimdi sıranın Kosova'ya geldiği düşünülüyor. Klaus Kinkel ve Hubert Vedrine özel bir çabıyla Kosova'ya otonomi statüsü kazandırmaya çalışıyorlar. Son beş yılın gelişmeleri gözetildiğinde, emperyalistlerin bu çabalarının yeni bir savaşın ilk işaretleri olduğu görmek çok zor değil. Emperyalistler Balkanları stratejik çıkarları temelinde yeniden yapılandırmaya çalışmaktadırlar. Kosova sorununun gündeme getirilmesi bu stratejik sürecin bir yeni halkasıdır.

Bölgede son yıllarda yaşanan gelişmelerin arka planı anlaşılmadan Kosova'daki gelişmeleri anlayabilmek mümkün değildir.

Yugoslavya'daki savaş emperyalist planların ürünüdür

1991 yılında Yugoslavya'nın bazı federal cumhuriyetler bağımsızlıklarını ilan ettiler. Belgrad yönetiminin bu bölünmeyi "ayrılıkçı çabalar" olarak nitelemesiyle savaşın bütün koşulları oluştu. Gerçekte Yugoslavya cumhuriyetlere göre değil, değişik etnik grup ve halkların yaşadığı sınırlara göre bölündü. "Cumhuriyetlere bölünme" fikri, emperyalistlerin Slovenya, Hırvatistan, Bosna-Hersek ve

Makedonya'nın birer bağımsız devlet olarak tanınmasına kolaylık sağlıyordu. Bu emperyalist plana göre Hırvatistan'ın bazı bölgelerinde yaşayan Sırp'ların bu cumhuriyete bağlanması gerekiyordu. Bunu kabul etmeyen 200 bin insan Hırvat faşist güçleri tarafından yerlerinden zorla kovuldu. Makedonya'da yapay bir devlet oluşturuldu. "Cumhuriyet" fikri üzerine oturan emperyalist planın Slovenya dışındaki bölgelerde uygulanma olanağı yoktu. Bunu çok iyi bilen emperyalist güçler bölgedeki savaş bilinci bir şekilde kışkırttılar.

"Barış Forumu" adlı gazetede Balkan savaşıyla ilgili bir araştırması yayımlanan Clemens Ronnefeldt, Yunanistan Enformasyon Bakanlığı'nın 1995 yılındaki belgelerine dayanarak bazı bilgiler vermektedir. ABD ve Almanya'nın Hırvat ordusunu, daha Krayina bölgesine girmelerinden bir yıl önce, üst askeri düzeyde hazırladıklarını; Yugoslavya'nın dağılmasından sonra ortaya çıkacak sorunları farklı yönleriyle tartışarak karar bağladıklarını söylemektedir. Örneğin Almanya'nın Yugoslavya'nın dağılmasından sonra Hırvatistan'ın silahlandırılmasında üstleneceği rol, bazı gelişmelerin nasıl destekleneceği, savaş sürecinin nasıl yönlendirileceği, hangi politik güçlerin hesaba katılacağı vb. sorunlar en ince noktasına kadar tartışılmıştır. Bu çerçevede önce Slovenya ve Hırvatistan tanınacaktı. Böylece sorun Yugoslavya'nın iç sorunu olmaktan çıkıp emperyalistlerin müdahalesine temel oluşturalacaktı.

Sözkonusu makalenin yazdıklarına göre bu sürecin öncesi de var. Daha 1981 yılında Almanya, Avusturya ve İtalya gizli istihbarat örgütleri arasında bir toplantı yapılmış, Yugoslavya'nın dağılması durumunda hangi ülkenin hangi görevleri üstleneceği konusu görüşülmüştü. Bu tarihten itibaren Almanya bir Hırvat devletinin oluşması için yoğun bir çaba içine girmişti.

Bosna savaşının patlak vermesiyle bütün emperyalist güçler bölgede etkinlik sağlama ve güç edinme çabasına girdiler. Taraflar kısa sürede modern silahlarla donatıldılar. NATO'nun bilgisi dahilinde özellikle Bosnalı müslümanlar ve Hırvatlar büyük çapta silahlandırıldılar. Uluslararası "barış gücü"nin Balkanlara

yerleştirilmesi emperyalist planın önemli bir başarısıydı. Yani Yugoslavya savaşı emperyalistler tarafından belli hedefler gözetilerek, belli sonuçlar elde etmek üzere yönlendirildi. Kosova sorunu işte bu sürecin yeni bir halkasını oluşturmaktadır.

Kosova'da artan çatışmalar

Almanya ve Fransa dışişleri bakanlarının Kosova sorununu gündeme getirmeleri bölgede artan çatışmalara bir tepki olarak yansıtıldı. Gerçekte ise bu iki ülkenin bölgede artan ekonomik-politik ve askeri aktivitelerinin pekiştirilmesine yönelik adımlardır. Özellikle Almanya bugün Arnavutluk'ta önemli bir etkinliğe sahip bulunmaktadır. Kosova Arnavutlarının hamiliğine soyunması Almanya'ya bazı olanaklar sağlamaktadır.

Kosova halkının %95'i Arnavut kökenli olmasına rağmen yönetim Sırp azınlığın elinde bulunmaktadır. Kosova 1989 yılına kadar otonomi statüsüne sahipti. Yugoslavya'nın dağılmayla yüzyüze gelmesi Sırp burjuvazisini harekete geçirdi. Miloseviç otonomiyi kaldırarak Kosova'yı "ana ülke" Sırbistan'a bağlamaya çalıştı. Bu süreçte Arnavut halkı üzerinde yoğun bir baskı uygulandı. Politik muhalifler tutuklanarak işkenceden geçirildi. Politik örgütlenmeler yasaklandı, fikir özgürlüğü ayaklar altına alındı. Bunlar batılı emperyalistlerin gözleri önünde yapıldı. Emperyalistler o dönem pragmatist bir tutum izlediler. Miloseviç'le bir tür "uzlaşma" sağlayarak Bosna-Hersek sorununda taviz isterken Kosova'da yaşananları görmezlikten geldiler. Şimdi ise artan çatışmaları bahane ederek "otonomi"yi kabul ettirmeye çalışıyorlar.

Miloseviç'in Kosova'da artan askeri aktivitesi yeni bir iç çatışmanın başlangıcı olarak görülmektedir. Artan baskılara karşı birçok silahlı grup Sırp burjuvazisine karşı savaş açmış durumdadır. Fakat Sırp burjuvazisi hiçbir koşulda Kosova sorununda taviz vermeye yanaşmamaktadır. Bu da emperyalistlerin müdahalesine yeni bir neden oluşturmaktadır.

Kosova'da patlak verecek bir savaşın Bosna-Hersek kadar kapsamlı ve yıkıcı olacağı açıktır. Bu Makedonya ve Slovenya'da yaşayan Arnavut azınlıkların tepkisini de birlikte getirecektir. Miloseviç'le uzlaşmaya çalışan Arnavutluk yönetiminin bir çatışma durumunda kendi halkını ne ölçüde denetleyebileceği henüz belli değildir. Nitekim halk şimdiden hükümetin Kosova konusundaki tutumunu "ihanet" olarak nitelemekte ve protesto etmektedir. Balkanlar önümüzdeki dönemde de emperyalist kışkırtmaların yaşandığı en hassas bölge olmayı sürdürecektir. Bölgede tek köklü çözümün eşit ve bağımsız bir sosyalist balkan birliği olduğu daha çok hissettirmektedir.

Hatemi'nin "büyük şeytan"la flörtü

İran ile ABD arasında geliştirilen diplomatik ilişkiler her geçen gün yeni bir boyut kazanıyor. İran başbakanı Muhammed Hatemi "şaşırtıcı" açıklamalar yapıyor. Hatemi, ABD ile kurmak istedikleri diyalog konusunda gelecek hafta CNN televizyonu aracılığıyla doğrudan Washington'a seslenecek. Ayrıca Irak ile ilişkilerin düzeltilmesi için Saddam'a da iyiniyet açıklaması yapmış bulunuyor.

Hatemi'nin CNN'e konuşma kararı alması önemlidir. Zira 1979 İran Devrimi'nden bu yana "Amerika'ya ölüm" çizgisi egemen mollalar kastının en önemli sermayesiydi. Bu sloganla İran halkı yıllarca ABD emperyalizmine karşı harekete geçirildi. Fakat artık mollalar kastının anti-Amerikancılığının sadece bir politik aldatmaca olduğu açığa çıkmış bulunuyor.

Sürdürülen gizli diplomatik ilişkiler dünya basınına yansımış bulunmaktadır. ABD'nin diyaloga hazır olması yıllardır sürdürülen dışlama politikasının iflasının kabul edilmesidir ki, Hatemi bunu kendi yönetimi lehine bir politik artıya dönüştürmeye çalışmaktadır. Fakat Hatemi'nin açıklamaları özellikle geleneksel islami kast içinde büyük bir tepkiye yolaçmaktadır. Batı yanlısı liberal burjuva kesim ile geleneksel Bazar burjuvazisi arasında açık bir güç mücadelesi yaşanmaktadır. Hatemi'nin İslam Ülkeleri Konferansı'nda "uygarlıkların ve kültürlerin diyalogu" türünden açıklamalar yapması üzerine geleneksel kastın temsilcisi ve islami devrimin önderi Hameney gençlik önünde bir konuşma yapmış, "bazılarının modernizm ve entellektüalizm adına islamın temeline nifak tohumları ektiğini" belirterek "bunu yapan düşmanın hizmetindedir" demiştir.

Hameney'in bu açıklaması üzerine Kasım 1979 tarihine kadar İran dışişleri bakanı olan ve bugün de liberal açıklamalarıyla tanınan İbrahim Yazdi tutuklandı. Yazdi'nin dini ulemanın temellerini sarsmaya çalıştığı ve bunun için tutuklandığı açıklandı. Bu aynı süreçte uluslararası sermaye ile bütünleşme çabası içinde olan İçişleri Bakanı Abdullah Nuri'ye karşı da parlamentoda bu geleneksel kast tarafından bir kampanya başlatıldı. Nuri'nin islami düşüncüyü zehirlediği söylenmekte, buna örnek olarak da Kardan Adam isimli film gösterilmektedir. Film ABD'ye vize almak için kadın olarak giyinen bir erkeği anlatmaktadır. İslami bekçilerin sinema önlerindeki terörüne rağmen, insanlar filmi izlemek için saatlerce kuyruklar oluşturmaktadır.

Hatemi, ABD ile ilişkilerinde pragmatik bir tutum sergilemektedir. Zira Şah rejiminin yıkılışından bu yana ABD bankalarında bloke edilmiş 11 milyar dolar bulunmaktadır. Ayrıca Hatemi dünya pazarına açılmanın ABD ile ilişkileri geliştirmeden mümkün olmayacağını bilincindedir. Bugün ABD ile geliştirilen ilişkiler İran'da ideolojik bir çatışmanın konusu durumundadır. Hatemi "büyük şeytan"la girdiği ilişkiler nedeniyle islami norm ve gelenekler yerine İran halkının ulusal-tarihsel özgünlüklerine seslenmektedir. Hatemi, İran milli futbol takımının Avusturalya karşısında kazandığı başarıyı "İran ulusunun büyük ruhu" ile açıklamaktadır. Aynı günlerde milli takımın antrenörü futbolcuları antrenman yerine camiye namaza götürdüğü için görevinden alınmıştır.

İran-ABD diyalogu göstermektedir ki, islami ideoloji çıkarları gerektirdiğinde "şeytanla" biraraya gelmekte fazla güçlük çekmemektedir. Dini ideoloji molla rejimi tarafından yıllarca sadece emekçileri uyusturmak için bir afyon olarak kullanılmıştır.

Meksika: Köylülere yönelik katliamlar yoğunlaşıyor

Meksika'da tarım oligarklarının beslediği paramilitarist güçlerin, yoksul köylülere ve tarım işçilerine yönelik katliamları son üç yıldır sistemli bir hal aldı.

Son katliamın hedefi tarım işçileri oldu. Paramilitarist güçler 22 Aralık günü Acteal köyüne güpegündüz gelerek çocuk, kadın, yaşlı ayrımı yapmaksızın 45 kişiyi hunharca katlettiler. Katledilen köylüler Zapata Ulusal Kurtuluş Ordusunun (EZLN) politikalarını destekledikleri gerekçesiyle saldırının hedefi oldular. Katliamın resmi devlet güçleri tarafından gerçekleştirildiği biliniyor. Katliamdan kısa bir süre önce Acteal köyü papazı devlet yetkililerine bu katillerin saldırı hazırlığı içinde olduklarını duyurmuştu. Bu paramilitarist güçlerin Kurumsal Devrim Partisi'nin (PRI) bölgedeki belediye başkanı Arias Crus tarafından otomatik silahlarla donatıldığı ve yönlendirildiği belirlendi.

Chiapas eyaleti 1994 yılından bu yana Meksika'nın sınıf mücadelesi bakımından en hashas bölgesi durumunda. Chiapas'ın yoksul köylüleri Ocak '94 Zapata ayaklanmasıyla dünya kamuoyunun gündemine girdiler.

Chiapas kendi başına yönetim kurallarına sahip bir eyalet. Bölgedeki yerel oligarklar özellikle paralı askerler aracılığıyla vahşi bir sömürü gerçekleştirmektedir. Bu paramilitarist güçler "düzeni korumak" adına her türlü özgürlüğe sahip bulunmakta, yıllardır her türlü katliamı gerçekleştirmektedir. Onbinlerce yoksul köylü kendilerini saldırılardan korumak için yerlerini terk ederek uzak ormanlık alanlarına göçmek zorunda kalmaktadır. Zorla el konulan topraklar batılı tekellerin işbirlikçisi oligarklar tarafından azgın sömürü alanlarına çevrilmektedir. Bölgenin polis müdürleri, politikacıları, valileri bu oligarkların memurları konumundadır. Bölgede görev yapan üst düzey devlet görevlileri kısa sürede çiftlik sahipleri haline gelmektedir. Bu nedenle şimdiye kadar gerçekleştirilen yüzlerce katliam hep gizlenmiştir. Saldırıları sadece fiili katliamlarla da sınırlı değildir. Köylülerin ürünlerine zorla el konulmakta, tarım aletleri ve tarlaları ateşe verilmektedir.

Zapata ayaklanmasından bu yana yoksul köylüler Chiapas'ta kendi oluşturdukları birliklerle bu saldırıları göğüsliyorlar. Topraklarını kolayca terk etmiyorlar. Bunun üzerine devlet güçleri politik katliamları gündeme getirdiler. Hem köylüleri korkutarak gelişmekte olan toprak işgallerinin önünü kesmeyi, hem de EZLN'nin kitle tabanını

paralize etmeyi amaçlıyorlar. Chiapas özellikle 94'ten bu yana doğrudan merkezi hükümetin müdahalesine yol açıyor. Son katliam üzerine bir açıklama yapan Subcomandante Marcos, katliamın doğrudan devlet başkanı Ernesto Zedillo tarafından planlandığını belirtti ve birinci derecede merkezi yönetimi sorumlu tuttu.

PRI katliamlarla ayakta durmaya çalışıyor

Altı ay önce yapılan seçimlerde 70 yıllık tek parti egemenliğini yitiren PRI, toplumda gelişen tepkinin önünü alabilmek için "demokratik bir süreç" başlatacağını ilan etmişti. Böylece hem uluslararası tekeli sermayeye politik istikrarın yeniden sağlanacağı doğrultusunda güvence vermeye, hem de EZLN ile sürdürülen barış görüşmelerinin ciddiye aldıkları izlenimi yaratılmaya çalışılıyordu. Toplumda genel bir demokratikleşme havası estirilerek özellikle yükselmekte olan devrimci muhalefet paralyze edilmek isteniyordu. Nitekim tekellerin medyası Meksika'da yeni bir demokratik dönemin başladığı, Zapataların buna destek sunmaları ve radikal taleplerden kaçınmaları gerektiği üzerinde durdu.

Son kitle katliamı bu demokratikleşme manevrasının arkasındaki gerçeği gözler önüne serdi. Sadece son iki yıl içinde 700 muhalif sivil katledilmiş, fakat dünya kamuoyu fazla tepki göstermemişti. Son toplu katliam dünya çapında bir tepkiye yol açtı. Çünkü Zedillo hükümetinin gerçek niyeti tüm çıplaklığıyla açığa çıktı.

Uluslararası tekeller "Chiapas sorunu"nun çözülmesini istiyorlar

Özellikle uluslararası tekeller "Chiapas sorunu"nun bir an önce kendi çıkarlarına uygun bir çözüme kavuşturulması konusunda Meksika hükümetini sıkıştırıyorlar. Bu istem en bariz biçimde 1995 yılında Chase Manhattan Bank tarafından dile getirilmiştir. O zamandan itibaren Zedillo hükümetinin izlediği politika oyalama taktiği olmuştur. Bir taraftan yoğun askeri operasyonlara başvurarak, diğer taraftan Zapatalarla "uzlaşma" niyetini gündemde tutarak hem uluslararası tekellerin, hem de PRI oligarkların çıkarlarını bugüne kadar

koruyabildi. Bu tarihten itibaren yerel paramilitarist güçler tarafından düşük yoğunluklu savaş sürdürüldü. Bu süreçte yerel halk arasında çelişkiler kışkırtılarak ordu güçleri "barış" unsurları olarak devreye girdiler. Zapatalara sempati duyan ve destekleyen köyler bu yerel güçlerle ablukaya alındı. Bu stratejinin esas amacı EZLN güçlerini tamamen paralyze etmektir.

1996'da hükümet ile EZLN arasında yerel kızıl derili halkın kültürel haklarını korumaya yönelik bir antlaşma imzalanmıştı. Kısa bir süre sonra başbakan Zedillo ve içişleri bakanı Kuafet anlaşmanın maddelerini kabul etmediklerini açıkladılar. Zira anlaşmadan hemen sonra Washington yetkilileri devreye girmişler, imzalanan metnin kızıl derili halkın üzerinde yaşadığı alanları da kapsadığını ve bunun ilerde önemle ekonomik-politik bir sorun haline geleceğini bildirmişler ve hükümeti imzayı geri çekmesi konusunda ikna etmişlerdi. Chiapas başta petrol rezervleri olmak üzere diğer doğal zenginlikleriyle uluslararası tekellerin üzerinde kavgı ettikleri vazgeçilmez bir alan. Bu nedenle yerel katillerin rolü giderek artacaktır.

EZLN'nin bölgenin yapılanmasında etki ve gücünü ortaya koyması ise mümkün olamamaktadır. Sözde demokratik atmosfere kapılarak gündeme gelen "barış" politikalarının

etkisizliği ve sonuçsuzluğunu gerçekleştiren katliamlar açıkça ortaya koymaktadır. Bu tür katliamların önümüzdeki dönemde daha da artacaktır. Bu karşı-devrimci güçler ancak güçlü bir devrimci direnişle geriletilebilir. Bu yeni katliam özellikle EZLN içinde silahlı direnişin devamından yana tutum takınan güçlerin gelişimine yeni bir ivme kazandırmıştır.

Son katliamı protesto etmek amacıyla birçok kentte onbinlerce insanın katıldığı gösteriler gerçekleşti. Hükümet yetkilileri sorumluları mahkeme önüne çıkaracaklarını açıklamak zorunda kaldılar. Ancak birkaç katilin tutuklanması şovu yalnızca toplumun genelinde gelişen tepkiyi boğmaya yönelik bir manevra olmaktan öte bir anlam taşımıyor.

Cezayir'de Katliamlar Sürüyor; Emperyalizm Yeni Oyunlar Peşinde

'80'lerin sonuna doğru burjuva ideologlarının ağızlarına sakız ettikleri tarihin sonunun geldiği masalları, kapitalizmin gerçekliği karşısında her gün biraz daha çürüyor. SSCB'nin dağılması süreciyle birlikte hızlarını alamayıp kapitalizmin alternatifsiz olduğunu ve dünyaya evrensel bir uyumun hakim olacağını, yeryüzünde savaşların, çatışmaların, katliamların tarihe karıştığını iddia edenlerin henüz kalemlerinin mürekkebi kurumadan Somali'de, Bosna'da, Ruanda'da, Arnavutluk'ta ve Kürdistan'da kan gövdeyi götürmeye başladı. Kapitalist barbarlık iddia edildiği gibi son bulmadı, daha da azgınlaşarak sürdü. Kapitalist egemenliğin getirdiği "barış" dün ne ise bugün de oydu. Üstelik daha emperyalistlerin kendi aralarındaki kemik kavgasının gerçek boyutlarıyla yaşanmadığı bir dönemde!

Emperyalist-kapitalizmin yeni dünya düzeni "barış"ının ileri boyutlarda yaşandığı ülkelerden birisi de Cezayir. '92 yılındaki seçimlerin iptal edilmesiyle başlayan süreçte Uluslararası Af Örgütü'nün raporlarına göre 80 bin kişinin öldürüldüğü bu ülke, geçtiğimiz hafta yaşanan yeni katliamların ardından emperyalistlerce masaya yatırılıyor!

31 Aralık'ta Relizan Bölgesi'nde 412 sivilin öldürüldüğü yeni bir katliam gerçekleştirilmişti. Bir köyün tümüyle haritadan silindiği bu katliam yine "kimliği belirsiz" kişilerce gerçekleştirildi. Son bir ayın cinayet bilançosu şöyle: 17-18 Aralık; 31'i Cibulo'da olmak üzere en az 47 sivil. 24 Aralık; Tiaret bölgesinde 124 kişi. 26 Aralık; yine aynı bölgede 27 kişi. 27-30 Aralık; ülkenin çeşitli yerlerinde 88 kişi ve en son 31 Aralık katliamı ile birlikte

beşyüzün üzerinde insan bu katliamlar sonucunda hayatını kaybetti.

Ard arda gelen katliamlar nedeniyle korkunun hakim olduğu Cezayir'e ilişkin de benzer senaryolar üretiliyor. ABD katliamların aydınlatılması için uluslararası soruşturma açılmasını istemekte. Avrupa Birliği dönem başkanlığını üstlenen İngiltere, bir basın açıklaması yaparak diğer AB ülkeleriyle katliamlardan kurtulanlara "yardım yapılması" üzerine görüşme yapılabileceğini belirtti. Ayrıca yine bu ülke gerçekleştirilecek yardım için Cezayir Hükümeti ile görüşmek işğini belirtti. Almanya Dışişleri Bakanlığı ise oluşturulacak bir AB troykasının Cezayir'e gidebileceğini belirtti. İran ise BM ve Arap ülkelerini harekete geçmeye çağırdı.

Planlanan yardımın niteliği ortadadır. Somali'ye, Ruanda'ya nasıl yardım edilmişse Cezayir'e veya katliam mağdurlarına da aynı şekilde yardım

edilecektir. İlk önce gıda maddeleri, ilaç, vb tüketim ürünleri yardımı, ardından "yardımın sağlıklı dağıtılması" için asker sevkıyatı! Böylece de emperyalist yağmanın daha dizginsiz gelişmesi, kapitalist sömürüye ülke kapılarının sonuna dek açılması! Yapılacak müdahalenin özü özeti budur. Katliamları bahane ederek Cezayir'i daha ucuz bir sömürge haline getirmek. Biz emperyalistlerin yardımının ne demek olduğunu iyi tanıyoruz. Somali'den, Ruanda'dan tanıyoruz. Bu ülkeler ve diğer "yardım alan" ülke halkları için emperyalist yardım, kan ve gözyaşından başka bir şey ifade etmemiştir. Emperyalist "yardımla" birlikte gelen sadece yabancı postallar ve dipçikler altında ezilmek, M-16 kurşunlarına hedef olmaktır.

Emperyalist "barış, yardım, müdahale vb", daha ucuza çalışmak, daha ucuza sömürülmek ve ülke kaynaklarının daha ucuza talan edilmesinden başka birşey değildir. Planlanan bu müdahale de diğer müdahalelerde olduğu gibi yaşanan sorunları çözmeyecek aksine arttıracaktır. Çünkü bu sorunların tümü de kapitalist barbarlığın kendisinden kaynaklanmaktadır. Sömürü düzeninin tecrübeli devletlerinin bu ülkelere girmesi sorunları bitiremez ancak daha da çözümsüz hale getirir. Hutular'la Tutsiler'in arasını düzeltmeye giden emperyalistlerin Ruanda'ya varmasının ardından nasıl katliamlar çoğalmışsa Cezayir'de de olacak olan aynıdır.

Kapitalist barbarlığın dünya halklarına baskı ve yoksulluktan başka verebileceği hiç birşey yoktur. Kapitalizmin doğurduğu sorunlar ancak kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla çözümlenebilir. Tüm dünya hakları için kurtuluş devrimde ve sosyalizmedir.

**Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş!
Ya Sosyalizm!**

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim 400 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi 450 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyiler) 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
24. Küçük Burjuva Popülistmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) 450 000 TL.
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.

**Dünyada "Yeni Düzen"
ve
Ortadoğu**

GÖRÜŞMECİM YEŞİL SOĞAN GÖNDERMİŞ...

Görüş gününün "içerdeki" için ayrı bir önemi vardır. Tutsak yürekler göğüs kafesine sığmaz olur o gün. Şiire dökülür duygular "dost kardeş birarada"lığının ezgisiyle.

Ahmet Arif'e inat sigaram karanfil

"Hücreler ölümdür." Ölümlere İzin Vermeyeceğiz !

Hücreler sessiz sedasız tamamlanıyor. Bugüne kadar hücre yapımını inkar eden devlet artık inkar edemiyor. Ama yalan uydurmaktan da geri durmuyor: "Bu hücreler adliler için, yalnız kalmak isteyenler için v.s." demeçleri veriliyor artık. Kimi kandırmaya çalıştıklarını bilmiyoruz. Ama biz kanmadığımızı her defasında eylemlerimizde, çalışmalarımızda haykırıyoruz. İçerde devrimci tutsaklar "Hücrelere girmeyeceklerini" haykırıp birtakım eylemlilikler düzenlerken, dışarıdan biz "Hücreler ölümdür, ölümlere izin vermeyeceğiz." diyoruz ve onların içerideki eylemlerine destek vererek, dışarıda birtakım eylemlilikler gerçekleştiriyoruz.

2 Ocak '98'de Bergama hükümet konağı önünde İHD Cezaevi Komisyonu hücre sistemine ilişkin bir basın açıklaması yaptı. Tutsak yakınlarının, duyarlı insanların katıldığı basın açıklamasında yoğun bir polis ablukası vardı. Basın açıklamasına izin vermek istemeyen polis, kitleye sürekli tacizde bulundu. Ne olursa olsun basın açıklamasının yapılacağına direten kitle bunun sonuçlarına katlanacağını söyledi ve basın açıklamasını yaptı. Basın açıklamasında günden güne artan devlet teröründen, zindanların durumundan, hücre sisteminden bahsedildi ve tüm duyarlı insanları yeni saldırılara ve katliamlara karşı göreve davet etti.

Daha sonra cezaevi müdürü ile İHD Cezaevi Komisyonu ve tutsak yakınları görüştü. Cezaevi müdürünün açıklaması her zamankinden farklı değildi. Adalet Bakanlığının genelgesi olduğu, hücrelerin yalnız kalmak isteyenlere ait ve hastalığı olan insanlara ayrılacağı, hücrelere kimsenin zorla konulmayacağı söylenmiş müdür tarafından. Bizi bu şekilde kandıramazlar. Ve hücrelere koymak istediklerinde alacakları cevabı biliyorlar aslında: DİRENİŞ !

**Hücre Sistemine Hayır!
Kızıl Bayrak/İZMİR**

kokmuyor. Yine de görüşmecim yeşil soğan gönderebilir. Fakat yıllar oldu ailemin görüş kabiniinde seslerini duymayalı, yeşil soğanın kokusunu unutalı... Artık üzüntü vermiyor unutulmak. Yüreğimin onlara ait kısmı nasır tutmuş, üzerinde sigara söndürseler bana mısın demez.

Yüreğimin biyolojik aileme ait kısmı nasır bağlasa da, gerçek aileme ait kısmı dipdiri. Kızıl Bayrak'ı her elime alışımda, kilometrelerce uzakta bir yoldaştan mektup geldiğinde çocuk gibi seviniyor, yerinde duramıyor, parti parti çarpıyor... Hiç "uslu dur" diyesim gelmiyor, bırakıyorum gönlünce sevinisin, coşsun...

Görüşçüm yine gerçek ailemden. Akıl edip yeşil soğan getirmemiş ama, taptaze, yoldaş sıcaklığında sevgisini yükleyip getirmiş genç yüreğinde.

İlk kez görüyorum yoldaşı. Ama bu, onca kalabalığın içinde birbirimizi görür görmez tanımamıza engel olmuyor. Kan çekiyor olsa gerek. Tanışma merasimine lüzum görmüyoruz ikimiz de... Ne de olsa kölelerin ilk başkaldırısından bu yana tanışıyoruz. "Havadan sudan" konulara aman vermeden kırk yıllık dostları kışkandırmasıya paylaşıyoruz sohbeti, kavgayı paylaştığımız gibi.

Hani ateş gibi derler ya, öyle bir yoldaş işte... Sadece ona özgü bir üstünlük değil bu, hemen tüm aynı. Kıpır kıpır yerinde duramıyor. Partinin eşğine gelmiş, devrim coşkusu yüklü yüreğine dar geliyor kapalı mekanlar.

Dudaklarında kaynağı hiç kurumayan, gürül gürül bir gülümseme akıyordu. Başka hiçbir ırmağın böylesine, gözleri şen kılabilmesi mümkün değil. İrmaktan kaynağına çevirdim gözlerimi... Gözleri, birçok ırmağın kaynağı gibi dağın doruklarındaki gözleri partiyi ve yoldaşları barındırıyordu içinde. Kendi yansıma gördüm gözlerinde yoldaşın. Dışarıdaki bütün yoldaşlarla kucaklaşıp, özlemi hasedinden çatlattık.

Öylesine gürül gürül akıyordu ki gülümseme dudaklarında, hemen bir kol ayrılıp benim de dudaklarımda akmaya başladı. Nedense birden Borges'in kitabı geldi aklıma; sermayenin, Borges'in "Alçaklığın Evrensel Tarihi"ne her an katkı sunmasına inat, biz partiyle, umudun ve sevginin mısralarını yazıyorduk bilinçlerine. Biliyoruz ki en çok okunan bizim yazdığımız olacak. Dudaklarımızda akan ırmağın coşkun güzelliği de bu inançtan geliyor.

Dışarının havasını doldurup getirmiş ciğerlerinde yoldaş... Tel örgülerden soludum dışarıyı, sıcak mücadeleyi... Bir bildiri dağıtmanın ya da bir işçiyi partili yapmanın utkun havasıyla sarhoş olduğumu duyumsadım. O farkında değil belki, ama nefesinde hep bunları soludum. Tel örgülerin gücü sarhoş olmamı engellemeye yetmiyor, yetemiyor.

Sohbet dışarıdan içeriye doğru evrildiğinde, gelip hücrelere dayandı. "Girmeyeceğiz!" dedim partili

kararlılığıyla. Cümlemi yüreğimde tamamladım: Nasıl ki düşüncelerimiz her koşulda demir parmaklıkları eritip dışarıya taşıyorsa, sevgimizi de taşıyacağız. Yoldaş sıcaklığında bir sevginin eritemeyeceği demir henüz üretilmedi. Hücre kapılarını da bu sevgiyle eritecek, partide cisimleşen, bilincimizde kemikleşen proleter yumruklarımızla yıkacağız duvarlarını.

Yüreğimin diliyle söylediklerimi duymuş olacak, insanı mahcubiyete iten bir sevgiyle bakmaya başladı yoldaş. Bu denli büyük bir sevgiyi hak ediyor muyum? diye sordum kendi kendime, gayri ihtiyari. Sonra soruyu yanlış bulup değiştirdim. Bu sevgiyi hak etmek için neler yapmalıyım? Doğru soru bu...

Yanıtı yine yoldaşın gözlerinde buluyorum: Partili olmak ve bu onurlu kimliği hakkını vererek taşımak. Düşüncemi, bilincimi, yüreğimi, yani varlığımı buna kilitliyorum. Bu sevgiyi mutlaka haketmeliyim.

Görüşme bitip, koğuşa geri döndüğümde dostlar şakayla karışık sordular:

"Görüşmecim yeşil soğan göndermiş mi?"

"Hayır ama, bi dolu sevgi yükleyip getirmiş genç yüreğinde. Hem de yoldaş sıcaklığında."

Bir sigara yakıp havalandırmaya çıktım, başladım volta vurmaya. Yoldaşı, yoldaşları düşünürken sigaramdaki değişik tadı farkettim. Karanfil kokuyordu...

ERZURUM CEZAEVİ'NDE AÇLIK GREVİ DEVAM EDİYOR!

Faşist sermaye devleti, devrimci tutsaklara yönelik saldırı politikalarını her geçen gün daha da arttırmaktadır. Dışarıda hiçbir şekilde düzene entegre edemediği devrimcileri, işkencelerde ve daha sonra cezaevlerinde kimliksizleştirmek, iradesizleştirmek istiyor. İktidarını koruyabilmek için her türlü iğrenç yöntemi kullanıyor. Ama ne yaparsa yapsın devrimci tutsaklar hiçbir zaman boyun eğmemiştir ve eğmeyecektir. Bu saldırıları daha önce de püskürttük yine püskürteceğiz.

Erzurum Özel Tip Cezaevinde ölüm sınırına dayanan açlık grevine destek için 2 Ocak günü HADEP binasında üçer günlük dönüşümlü açlık grevine başlandı. Daha sonra tutsak aileleri CHP İstanbul İl Binasında açlık grevlerini sürdürme kararı aldılar 05.01.1997 Pazartesi günü Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında "Çocuklarımız onurumuzdur, onların yanında olmaya devam edeceğiz" denildi. CHP milletvekili Mehmet Sevigen de eyleme katıldı ve bir konuşma yaptı. 200 kişilik kitle daha sonra sloganlar atarak Postane önüne yürüdü. Postaneden Uluslararası Af Örgütü'ne, Başbakanlığa, Cumhurbaşkanlığı'na ve Adalet Bakanlığı'na telgraf çekildi. Eylemde Devrim Şehitleri Onurumuzdur!

"Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!" sloganları oldukça sık atıldı. Telgraf çekildikten sonra kitle dağılırken Tutsak analarından Nure Sincar son olarak cezaevi idaresinin tutsakların taleplerini kabul etmediği takdirde eylemlerini daha sert bir şekilde sürdüreceklerini belirtti.

**Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur,
Onurumuzu Çiğnetmeyelim!**

Hücre Ölüm Demektir! Yaşasın Direniş!

Her zaman sermayenin temel saldırı odaklarından biri olan zindanlar, son zamanlarda oldukça hareketli günler yaşamaktadır. Gelecek günlerin daha hareketli olacağına kuşku yoktur. Çünkü ne zaman ki sermaye devleti saldırmıştır; o zaman tutsakların geçit vermeyen direnişiyle karşılaşmıştır. Bu ölümü gerektirmiştir, bu sakat kalmayı gerektirmiştir, bu açlığı gerektirmiştir. Fakat sermaye devletinin saldırıları hiçbir şekilde istediği sonuca varamamıştır.

Hücre tipi saldırısı aslında yeni değildir. Saldırının tarihçesi 12 Eylül'le başlar. Cuntanın gizliden başlattığı saldırı, ardından gelen "demokratik hükümetler" tarafından açıkça uygulanmaya çalışılmıştır. Sermayenin şimdiki Adalet Bakanı olan Oltan Sungurlu 12 Eylül sonrasında başa geçen ANAP hükümetlerinde de Adalet Bakanlığı yapmış, bu saldırının uygulanması için yine binbir türlü entrika çevirerek uşağı olduğu sınıfa hizmet için elinden geleni yapmış. Fakat başaramamıştı. Bu seferde başaramayacak!

Son olarak '96 da yoğunlaştırılan saldırı, Ölüm Orucu Direnişi ile göğüslenmiş ve püskürtülmüştü. Bu sermaye devletine iyi bir tokat olmuş, yeniden belini doğrultmak için oldukça zorlanmıştır. Fakat üzerinden daha bir yıl bile geçmeden, bilinen saldırı yeniden aynı yalan ve demagojilerle başlatılmıştır. İlk önceleri böyle bir saldırının var olmadığını söyleyen ve süren hücre inşaatlarını yalanlayan sermaye artık ağızındaki baklayı çıkarmıştır. Oysa ki bunlar, MGK'nın 28 Şubat tarihli toplantısında kararlaştırılmıştı.

14 Temmuz tarihinde "oda tipi" uygulamasına bir an önce geçilmesi gerektiği belirtilen bir genelge yayınlayan Adalet Bakanlığı son olarak "pembe dosya" olarak adlandırdığı bir dosya yayınladı. Avrupa Birliği'nin tam üyelik görüşmelerinde Türkiye'ye karşı ileri sürdüğü insan hakları kozuna karşı kamuoyuna açıklanması öne alındığı söylenen "Adalet Bakanlığı İnsan Hakları Çalışma Raporu"ndan belki de tek mesaj hücre tipine hız vermektir. Bu sefer ise hücre tipinin adı "ev tipi" olarak değiştirildi. "Modern cezaevlerinin yapımı (hücre tipi), mevcut cezaevlerinin revizyonu"(hücre tipine karşı direnen tutsaklara karşı uygulanacak devlet terörü) raporda yer alan hedefler arasındaydı. Ayrıca Adalet Bakanı Sungurlu'nun Jandarma Genel Komutanlığı'nın isteği üzerine "İletişim ve İstibaratın Kesin Önlenmesi" adında bir genelge yayınladığı ortaya çıktı. Konya E Tipi Cezaevi'nde bunun ilk uygulaması ise görüş sırasında tutsak yakınlarının getirdiği yiyecek ve

eşyaların cezaevi idaresi tarafından içeri alınmaması oldu.

Sermaye sınıfı "hücre tipi" uygulamasıyla esas olarak devrimci tutsakları teslim almayı hedefliyor. Bu teslim alma, yalnızlaştırma, yıldırma politikalarını da diğer insanlık dışı uygulamalarıyla destekliyor. Örneğin; *Tutsaklar sevk değil sürgün ediliyor.. *Tedavileri engelleniyor ya da geciktiriliyor. *Yiyecekler ya içeri alınmıyor ya da çok kötü bir biçimde aramadan geçirildikten sonra alınıyor. *Sürekli yayınların dahi içeri girmesi engelleniyor. *Tutsaklar hastane, mahkeme ve sevk gidiş-dönüşlerde saldırıya uğruyor. *Aile ve avukat görüşlerinde ziyarete gelenler, çoraplarının içine kadar aranıyor ve gözaltı terörüyle karşılaşılıyor.

Bu ve benzeri saldırılar devrimci tutsakların zindanlarda lokal ya da genel direnişleriyle hep püskürtüldü. Hem de büyük bedeller ödeyerek püskürtüldü. Örneğin; EKİM davası tutsakları Bekir Balyemez ve A. İhsan Ateş'in in sevkleri, yaptıkları ilk açlık greviyle kabul edilmesine rağmen gerçekleştirilmedi. Yani sermaye devleti her zaman olduğu gibi sözünde durmadı. Bursa cezaevine sevk ancak 49 gün süren ölümüne bir açlık greviyle gerçekleşti.

Son günlerde buna ikinci bir örnek ise Erzurum Cezaevinde yaşanıyor. Yurtsever tutsakların, tutsak ve yakınlarına yönelik baskı ve uygulamalara son verilmesi için başlattıkları açlık grevi 60'lı günlere yaklaştı. Sorunun çözümü için tutsak yakınlarının çabalarına ise devlet ve cezaevi savcısı; "daha ölüm sınırına gelmediler" diye karşılık veriyor.

Midyat Cezaevi'nde bir süre önce başlayan süresiz açlık grevi ve diğer cezaevlerindeki destek açlık grevleri ve eylemler de devam ediyor.

Sermaye diktatörlüğünün bu faşizm koşullarında devrimci tutsaklar, burjuva hukukunda varolan şeyler için bile büyük bedeller ödemek zorundadır. Çünkü sermaye sınıfı kapitalist sistemin en barbar en ikiyezli ve en kirli yöntemleri kullanan sınıfıdır. Yasalar, mahkemeler, parlamento sadece demokrasi aldatmacasının birer vitrinidirler. Demokrasi bu anlamıyla burjuva diktatörlüğünün varoluş koşullarının ta kendisidir.

Zindanlar sınıf mücadelesinin çok keskin bir tarzda sürdüğü alanlardır. Orada geçmişle geleceğin çatışması hergün kendini yeniden üretir. Sınıf mücadelesinde öncü bir role soyunan devrimcilerin, bu misyolarına uygun olarak bugüne kadar düzensiz PDF Kitap Arşivi <https://arxiv.org/>

Fakat bu, hiçbir zaman süren mücadelenin "dışarı"dan yalıtık, bağımsız bir şekilde olduğunu göstermiyor. Aksine zindanlara yapılan saldırıların toplumsal muhalefetin diğer alanları ile organik bir bağı ve bütünlüğü vardır. Sermaye sınıfı işçi ve emekçilere saldırı programının bir parçası olarak zindanlara saldırmaktadır. Ne zaman işçi ve emekçilere bir saldırı paketi açılrsa içinden aynı zamanda zindanlara saldırı da çıkmıştır. Bunun iki temel nedeni bulunmaktadır. Birincisi devrimcilerin burjuvazinin köhnemiş düzenlerini tarihin derinliklerine gömme eylemine öncülük etme misyonudur. Bu misyon aynı zamanda onlara sermaye düzeninin tüm pislikleri karşısında durabilecek iradeyi ve gücü de vermektedir. İkincisi ise devrimci tutsakların sermayenin saldırıları karşısında gerilemeyen tüm saldırılarını püskürtten bir devrimci mücadele odağı olarak durabilmesidir. Bu duruş aynı zamanda düzenin sömürü ve zulmü karşısında çıkış yolunu da göstermektedir.

Bütün bunlar tek ve önemli bir gerçeğe işaret ediyor: Zindanlarda yürütülen mücadele gerçekte ezilen sınıflar mücadelesidir. O halde sermaye sınıfına karşı yürütülen işçi sınıfı mücadelesi birbirinden kopuk düşünülemez. Örneğin sermayeye karşı yürütülen bir militan işçi direnişiyle zindan direnişi içerik olarak birbirinden farklı şeyler değildir. Önümüzdeki dönem sermaye için işçi-emekçilere ve öncülerine daha yoğun bir saldırı dönemidir. Çünkü sermaye düzeninin krizi giderek derinleşecek ve kriz derinleştikçe de saldırılar artacaktır. Peki zindanlara yönelik saldırılara karşı verilecek mücadele ile özelleştirmeye, tensikatlara, sefalet ücretine, sendikasıztırmaya karşı verilecek mücadele daha da önemlisi işçi sınıfının iktidar mücadelesi nasıl birlikte örülecektir? Bunun tek bir yolu vardır. İşçi sınıfının gerçek iktidar mücadelesi ancak ihtilalci sınıf partisiyle verilir. İşçi-emekçilerin gerçek kurtuluşu sosyalizmle mümkündür. Emekçi sınıflar, bugünden vereceği her türlü ekonomik-demokratik haklar mücadelesini, sosyalizm mücadelesinin bir kaldıracı olarak düşünmek zorundadır. Örneğin sefalet ücretine karşı onbinlerle miting yapan işçi-emekçiler, aynı sayıdaki mitingi devrimci tutsaklara yönelik saldırılara karşı da yapabilmelidir. İşçi sınıfının ufkunun şu dönemde ekonomik taleplerle sınırlı olduğu göz önüne alınırsa bunun şimdiden başarılması zor görünüyor. Fakat imkansız değildir. Sorun sınıf mücadelesinin kavranış biçimindedir. Biz sınıf devrimcileri olarak

geçmişte hep bu soruna çubuk bükük bugün de durum aynıdır. Zindanlar konusundaki öncelikli sorunumuz sınıf mücadelesine müdahale ve zindanlar sorununun emekçi sınıfların gündemine sokulması sorunudur. Bunun için de sınıfla organik bağların daha da geliştirilmesi gereklidir. Pratik yaşamında sınıf devrimcileriyle adım atmaya başlayan her işçi-emekçi toplumsal sorunlara daha duyarlı hale gelecektir. Sermayenin kendisine sunduğu kısıntıları bir kenara bırakacak ve geleceği için savaşacaktır.

'96 SAG ve Ölüm Oruçlarında devrimci tutsaklar bir bir şehit düşerken oturup televizyonlarının başında ağlayan ya da birkaç polisin cezalandırılmasıyla avunan işçi kendi gücünün farkında değildir. O evde kendisini yalnız hissederken aslında koskoca bir dünyayı üreten işçi sınıfının üyesi olduğunun da farkında değildir. Bu örnek üretim ilişkilerinin ve buna bağlı olarak sınıf mücadelesinin kavranmasında çok çarpıcı bir örnektir. Biz tüm yayınlarımızda fabrika zeminine, üretim alanlarına ve buralardaki hücre örgütlenmesine vurgu yaparken bildiğimiz ve anlatmak istediğimiz birşey vardı; işçi sınıfının kolektivizmi. Üretim-yönetim ilişkisini ve sınıf iktidarı perspektifini kavrayabileceği en iyi yer onun fabrikasıdır, işyeridir yani patronlar sınıfı ve onun baskısıyla doğrudan karşılaştığı yerdir. Burjuva sınıfının ideolojik hegemonyasının etkisinde olup olmama açısından, fabrika zemininde işçiyi örgütlemek, sınıf bilinci kazandırmak ve dolayısıyla toplumsal sorunlara müdahaleci kılmak daha kolaydır. Örneğin siz sınıf devrimcileri olarak bir fabrikada sendikalaşma mücadelesine öncülük etmiş ve orada bir güven sağlamışsanız, burada zindanlarla ilgili dağıtacağınız bir bildiri oldukça ilgi ve karşılık görecektir. Sınıfın sorunlarına müdahale edebildiğimiz ve çözüm üretebildiğimiz noktada, sendika hakkı için üretimi durdurabilen işçi sınıfının zindanlar için üretimi durdurabilmesinin önü açılabacaktır. Üretimi durdur çağrısı soyut kalmayacaktır.

Sınıf devrimcilerinin, parti aşamasına bu kadar yaklaştığı, sermaye düzeninin büyük bir kriz içerisinde olduğu ve daha çok saldırganlaştığı bir dönemde her konuda sorumluluklarımız bir kat daha artmıştır. İddialarımız ve pratiğimiz sorumluluklarımıza uygun olmak zorundadır. Partili olmak bunu gerektirir.

**Sermayeye Diz Çöktürmek İçin,
Tüm İşçiler
Komünist Parti Safflarına!
Zindanlar Yıkılsın,
Tutsaklara Özgürlük!**

Yazarı: Nejat EL BOL

Nazim Hikmet, Moskova, 1955

Yarınlar Onun İçin Savaşanların Olacaktır!

“Gerçek hayatta seyircilere yer yoktur. Herkes katılır yaşama.” Bu sözü düşünüyorum uzun zamandır. Daha doğrusu “herkes katılır yaşama” bölümü. Kuşkusuz ki herkes bir şekilde yaşama katılır. İşte sorun tam da bu noktada karşına çıkıyor. Yani yaşama katılış biçiminde. Bir rüzgar da olabilir insan, rüzgara kapılıp giden bir yaprak da. Ya da rüzgarın esmesini sağlayan bulut da. Bu noktada yaşama katılış biçimi çok önemlidir.

Kapitalist sistem kendini varedebilmesinin gereği olarak kişilsiz, pasif, apolitik insanlar yaratmıştır. Ve bunu yapmak için tüm kurumlarını ustaca sokar işin içine. Kendi ihtiyaçlarına uygun düşecek biçimde edilgen insanlar yetiştirmek için bize daha küçükken başlatır kişilsizleştirme politikasını. Belkide birçoğumuz farketmemişizdir küçükken okuduğumuz kitaplardaki masalları. Hiç düşündünüz mü niçin iyiler hep güzel ve zengindir, niçin kötüler hep çirkin ve dikkat edin çoğu fakirdir. Ya da niçin çocukken en çok okuduğumuz masallar, erkeğe seçme şansının verildiği külkedisi ya da sınıf farkının açıkça ortaya çıktığı ve normal birşeymiş gibi yansıtıldığı şu bezelye taneli masallardır. Ya da niçin 41 odalı evin 41. kapısının açılmaması gerekir, niçin bu kurala uymayan ve kapıyı açanlar ölür? Niçin hemen hemen her çocuk

gerçeklerden uzak yaşar, iyimsercilik oynayarak toplumsal gerçekleri gözardı eden Polyanna’yı okur? İşte bize küçükken okutulan masallar bunlar. Kapitalizm, görmeyen-duymayan-konuşmayan 3 maymun modeli insanlar yetiştirmek için elinden gelenin en iyisini yapar ve bu politikasını artırarak sürdürüyor. Böyle bir düzende insanın edilgen olması, kişilsiz, bencil, apolitik olması çok da garip değil aslında. Çünkü kapitalizm her kurumuyla bunu dayatır bize. Ama bunun yanında gerçekleri gözetmek, anlamak ve buna karşı savaşmak da o denli zor değildir. Bizi çevreleyen bu kirli perdeleri elimizle aralayıp şöyle bir etrafımıza bakmak gerçekleri görmemiz için yeterli olacaktır. Tabii ki gerçekleri görmek tek başına birşey ifade etmez. Hatta asıl önemli olan bundan sonrasındır. Eğer tüm bu kokuşmuşluğu görüyorsanız buna rağmen susuyorsanız ve bu sizi rahatsız etmiyorsa ne yazık ki siz de bu çürüyen düzen içinde onunla birlikte çürüyorsunuzdur. Ya da bu sizi rahatsız ediyor ise buna rağmen sadece üzülmeyle yetiniyorsanız bunun suçluluğunu duymaksızın. Evet suçlusunuz. En az insanı nesneleştiren bu düzen kadar suçlusunuz ve siz susmaya, sürüklenip gitmeye devam ettikçe bu kan her geçen gün daha çok bulaşacak ellerinize. Yoksa gerçekten birşeyler mi yapmak istiyorsunuz?

Bu pislik, bu ölüm ve meta düzeni dayanma sınırınızı aştı mı nihayet? O halde yapmalı birşeyler. 41 odalı evin 41. kapısını açın artık ve bu kapıyla birlikte gözlerinizin kapısını da açın. Polyannacılık oynamayı bırakın ve karar verin ne yapacaksınız. Bu noktada çok iyi düşünmelisiniz. Kürdistan’da yakılan, yıkılan köyleri, aç kalan insanları düşünün. Soğuktan titreyerek ayakkabı boyayan çocukları, sonra 16 yaşında bedenini satan gencecik kızları düşünün. Eğer hala yüreğiniz sıkışmadıysa tüm bunları düşündüğü ve insanlık uğruna birşeyler yaptığı için 17 yaşında idam edilenleri, yargısız infazları, işkenceleri, hapisleri düşünün... Ve sonra da oturup karar verin ne tarafta olacağınıza. Irmağın ya o kıyısında olduğunuz ya da bu kıyısında; arada kalan akıntıya kapılıp gider.

Kapitalizmin sizi nesneleştirmesine izin vermeyin artık. İçinizdeki düzen-devrim hesaplaşmasından kaçmak faydasız çünkü. Bu hesaplaşma bugün olmasa bile yarın yaşanacak. Ama ne kadar erken olursa o kadar iyi olur. Ancak özne olursanız hayata yön verebilirsiniz. Unutmayın yarınlar onun için savaşanların olacaktır.

Rüzgara kapılan bir yaprak olmalısınız hatta rüzgar olmak bile birşey ifade etmez. Çözüm daha da ilerisinde bulut olmaktadır.

Gün Seferber Olma Günüdür!

Faşist diktatörlük, halklarımıza bin yıldır acıları, katliamları, yoksulluk, işsizlik, açlık ve sefaleti üretti. Buna karşı isyan eden onurlu, demokrat ve devrimci insanları da kimi zaman bir eylemde, kimi zaman sokak ortasında, kimi zaman zindanlarda vahşi bir şekilde katlediyor. Bununla da yetinmiyor, devlete muhalif basın, kurum ve platformları da keyfi bir şekilde basıyor, kapılarına kilit vuruyor. Giderken de birkaç canı yani avını alıp götürüyorlar. İnsan kime, kimi şikayet edeceğini bilemiyor, çünkü bir bütün olarak aynı çetenin mensubu ve yürütücüleridir. Kendi aralarında birbirlerini adam yerine koyma kültürü de olmayınca devrimciler artık kendi vicdani ve iradeleriyle baş başa kalıyor. İşte devrimci ve sosyalist kişilikte kendi şahsında halkı ve partisini yüceltmekle partiyi satmak arasında kendi sorumlu ya da sorumsuzluğuna göre tercihini yapacak, moralini bozmayacak, bütün bunları bilerek veya kabul ederek kendi hayatını halkına adamışlığını, direnmeyi onurlu olmayı, kendisine dayatılan teslimiyetçi ve işbirliğini reddetmek insanlığın ve yeni bir günün inşasının temelleri oluşturmaktadır yetmiş yıldır. Devrime sosyalizme kendini adayan birçok değerli yapı ve anlayışlar vardır. İnsanlığa nefes aldırmayan bu faşist yöntemler bu yapıların hala ayakta dimdik kalma başarısını göstermesi unutulmamalıdır. Şehitlerin ve zindanlarda direnişlerin, baş kaldırılarının büyük önemi ve payı vardır.

O halde faşizmin bizleri top yekün terörist bölücü adlarıyla kamuoyunda lanse ederken bize yönelik saldırılarını meşrulaştırma taktiklerini güdüyor. Oysa zindanlardaki her bir devrimci “Yılmaz’dan, Demirelden” bir milyon kat daha insancıl onurlu ve şerefli.

Özgürlüğü, demokratik düzeni hak ve adaleti halkların kardeşliğini barış, eşitliği istemek bölücülük müdür? Sınıfsız, sömürsüz, bir toplumu savunmaktan daha yüce değerli bir varlık var mıdır? ama bütün bunlar burjuvazinin can damarlarının savaşta çıkarları olanları, sömürerek, kan emerek kendine mutlu bir yaşam seçeneği, bunlar faşizm bizi yok etmekte kararlıdır. Ve kolluk güçleri de bunları yerine getirmekten hiç tereddüt etmiyor. “Ya biz ne yapıyoruz, bekliyoruz. Zindanlarda ne zaman katliam oluyor ve ne kadar insan katlediliyor. Bu yoldaşlık ve dostluk, olmazsa bu tavır bir anlamıyla devrimcilik hiç olmaz.

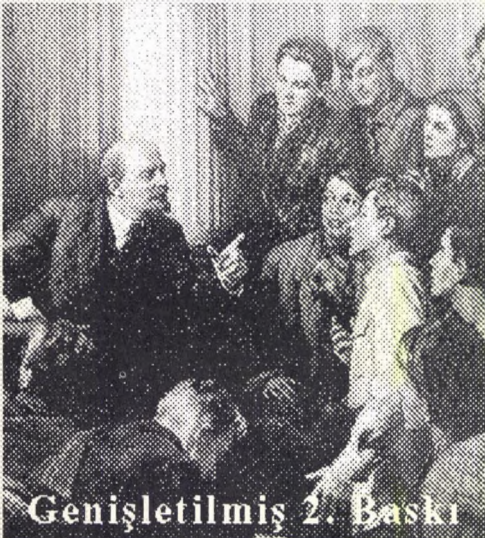
1997 Halkımızın birçok kazanımların yaşandığı büyük gelişme oldu. ‘98’de Kürt ve Türk halkının kardeşleşme, ve özgürleşme devrim ve sosyalizmi kazanma birlikteliği gösterdiği yıl olması umuduyla. Başta dağlarda, ovalarda, zindanlarda ve savaşlarda canı bahasına mücadele eden ülke ve dünya devrimci ve sosyalistlerinin selamlıyorum.

Tabu Marta’yı, Eta’yı ve daha birçok dostlarımızın da yeni yıllarını kutluyorum.

Herşey insan gibi yaşanılır bir ülke için. Bu da sosyalizmden başkası değildir.

Celal Çelik

Devrimci Gençlik Hareketi

Genişletilmiş 2. Baskı

E K S E N Y A Y I N C I L I K

SERVİS ARAÇLARINDA İŞÇİLER

Yerin derinliklerinde gözleri,
Yatağının sıcaklığında kalmıştı düşleri,
Her durakta yeni gözler eklendi
gözlerine
Her kilometrede güneş biraz daha
uzaklaşırken.
Artık karanlık delhizlerde büyüyordu
ayak sesleri,
Her kazma sesinde umutlar dökülüyordu
kösek kösek,
Ve öfke taşıyordu vagonlar,
Yeraltından yer üstüne

Her kazma vuruşu, bir ateş
Büyüyordu yangın yeri...

Ücretsiz PDF Kitap Okumak İçin ZONGULDAK

**Hücrelere
girmeyeceğiz
direneceğiz!**

ZİNDANLAR YIKILSIN!

TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete